

דליקצין לעוון

זרע

לבטלה

נערך ונסדר על ידי הרב יוסף שבתאי (שני)

הוראות לפני התיקון (ספר שדי תפוחים):

א. כל שמות הקודש הנמצאים בסוגרים אסור להזכירם בפה, אלא יהרהר אותם במחשבתו.

ב. פדיון כל יום מימי התענית הוא הסכום של מה שעושה התיקון אוכל בכל יום, ואם אי אפשר לו יתן כפי יכולתו, ומי שחי בצמצום ואין ידו משגת, יתן לפחות מחיר סעודה של כ-240 גרם לחם עם לפתן. הדגיש רבינו הרב יוסף חיים זצ"ל בספרו "לשון חכמים" ששיעור פדיון מי שידו משגת יביא מטבע שוה יותר כפי השגת ידו. עכ"ל. ומי שמוציא ממון בקלות לתענוגי העולם הזה וכשמגיע לתקוני נפשו מתנהג הוא כדל, אחריות פדיונו הוא עליו בלבד.

ג. התקונים בעקרון מסודרים לפי מה שכתב מו"ר ר' יהודה פתיה זצ"ל בספר "מנחת יהודה", ועליהם נוספו שאר ענינים מתאימים מדברי מקובלים נוספים.

ד. כל התקונים כוללים **טבילות במקוה** שחשובים מאוד לתקון, ומי שאי אפשר לו ללכת למקוה בגלל חולי וכדו', יטבול בים כשאין שם נשים, ואם גם זה אי אפשר לו, יעשה התקון ללא טבילה. (כי כל חלק מהתקון בפני עצמו עושה רושם גדול ותקון בשמים, ויתקן ככל יכלתו). ואשה אם אי אפשר לה לטבול בעת התקון, כשתטבול בליל טהרתה תכוון גם על הצום. פנויה הנמצאת במקום שלא מניחים אותה להכנס למקוה, תעשה בדיעבד התקון ללא טבילות, וטוב שכשתנשא, ותטבול לטהרתה, תטבול גם את הטבילות לתקונים שעשתה.

ה. ישתדל להשיג חגורה **משער עיזים** לחגור בו מתניו בלילה ויום של התקון, אבל אם אין לו, לא יעכב התקון כדי למצא חגורה כזו, כי כל יום שמזרז תקונו הוא ריוח עצום, ושמא לא יפנה.

[קדם שִׁילְבֵּשׁ שֶׁק הָעֲשׂוֹי מְשַׁעַר עֵיזִים, יֵאמַר:]

לְשֵׁם יְחִיד קֹדֶשׁ בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיָנִתִּיהָ, בְּדַחֲלִיו וְרַחֲמִיו וְדַחֲלִיו, לְיַחֲדָא י"ה ב'ו"ה בְּיַחֲדָא שְׁלִים (יהו"ה) בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, הֲרִינִי מוֹכֵן לְלִבֵּשׁ שֶׁק עַל בְּשָׂרִי כְּדִי לְתַקֵּן מֵהַ שְׁפָגְמַתִּי בְּאֻרוֹת הַקְּדוּשִׁים לְמַעַלָּה. וְיִהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהֹדוּנִהי אֱלֹהֵינוּ וְאַלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שִׁיְהֵא חָשׁוּב וּמִקְבָּל וּמִרְצָה לְפָנֶיךָ כְּאֵלוּ כּוֹנְנֵתִי בְּכָל הַכּוֹנֹת הָרְאוּיוֹת בְּלִבִּישַׁת הַשֶּׁק, וְיֵאִירוּ אַרְבַּע מְאוֹת קוֹצִין קְדִישִׁין דְּתַלְגֵּן בְּגִלְגֻלְתָּא דְּעִתִּיקָא קְדִישָׁא אֶל מְקוֹם הַקְּדֻשָּׁה כְּרַצוֹנְךָ, וְיִהְיוּ מְאִירִים מִן הַנֹּחַ"ה דְּמִלּוֹי ע"ב (יר"ד ה"י ו"ו ה"י (ע"ב). אֶל הַנֹּחַ"ה דְּמִלּוֹי ס"ג, (יר"ד ה"י ו"א ה"י (ס"ג). וּמִן הַנֹּחַ"ה דְּמִלּוֹי ס"ג אֶל הַנֹּחַ"ה דְּמִלּוֹי מ"ה, (יר"ד ה"א ו"א ה"א (מ"ה). וּמִן הַנֹּחַ"ה דְּמִלּוֹי מ"ה אֶל הַנֹּחַ"ה דְּמִלּוֹי ב"ן. (יר"ד ה"ה ו"ו ה"ה (ב"ן) וְיִהִי נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָה: וְיִהִי נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָה:

[לְבַשׁ הַשֶּׁק עַל בְּשָׂרוֹ, וַיִּרְחֹץ יָדָיו. וַיֹּאמֶר פְּסוּקִים אֵלֶּי:]

חֲזָה הָיִית עַד דִּי כִרְסָנֹן רְמִיו וְעַתִּיק יוֹמִין יְתִיב, לְבוּשִׁיה כְּתִלַּג חֹר וּשְׁעָר רֹאשָׁה כְּעֶמֶר נָקָא, כְּרִסְיָה שְׁבִיבִין דִּי נֹר, גְּלָגְלוּהִי נֹר דָּלֶק: כְּתַנְת בְּד קִדָּשׁ יְלָבֵשׁ וּמְכַנְסִי בְּד יִהְיוּ עַל בְּשָׂרוֹ, וּבְאַבְנֵט בְּד יַחְגֹּר וּבְמַצְנֶפֶת בְּד יַצְנֹף, בְּגָדֵי קִדָּשׁ הֵם וְרֹחֵץ בְּמִים אֶת בְּשָׂרוֹ וּלְבָשָׁם: תַּחֲטְאֵנִי בְּאֶזֶב וְאַטְהֶר, תִּכְבְּסֵנִי וּמַשְׁלֵג אֶלְפִּין: בְּכָל עֵת יִהְיוּ בְּגָדֶיךָ לְבָנִים, וְשֹׁמֵן עַל רֹאשְׁךָ אֵל יַחֲסֶר.

ו. בכל מקום שכתוב לתת פרוטות, יתן לכל פרוטה מטבע הכי קטנה שמשתמשים בה. ובארץ ישראל זה מטבע של 10 אגורות.

ז. אם לא הספיק להשלים התהלים או האדרא ביום הצום ישתדל להשלים בשבתות שאחריו.

ח. בכל מקום שכתוב להקיף התיבה של בית הכנסת, הכוונה לתיבה שקורין עליה בתורה. ואין צורך שיהיה ספר תורה על התיבה. רצוי שגם האשה תשתדל לעשות זאת בשעות שאין אנשים בבית הכנסת. (אפשר לשים ספר תנך על שולחן). מי שהוא אנוס ולא יכול ללכת לבית כנסת ישתדל לעשות כן ביום אחר כשיוכל.

ט. מי שחטא יותר מפעם אחת, ישתדל לעשות תקון לעוונו לפחות שלש פעמים. ולחטא זרע לבטלה חמש פעמים.

י. ביום הצום מותר בְּכָל מְלָאכָה, וְיָכוֹל לַעֲשׂוֹן.

יא. חולה שאסור לו לצום, יעשה הלימוד והפדיון גם ללא צום, (כן כתב החיד"א זיע"א בספר יוסף בסדר סי' ג'. וראה גם ברב פעלים להר"ח זיע"א ח"ג אר"ח סי' ל"ה). וישתדל לעשות במקומו "תענית דיבור" ולא ידבר שום דבר של חול ביום זה ויהיה כולו קודש ללימוד ותפילה, (כן כתב המקובל הקדוש ח' יצחק אלפיי זיע"א בקונטרס היחיאלי). וישתדל לבכות על חטאיו כי "שערי דמעה לא ננעלו" ויעשה התיקון כמה פעמים כי מי יודע כמה אחוזים נתקן החטא בכל פעם.

יב. בתקונים שצריך לעשות פדיון לגלגולי השלג וצריך לטבול במים קרים תמורת הגלגולים, אם אין באפשרותו לטבול במים קרים מחמת אונס, לא ימנע מלעשות התקון ללא הטבילות וירחץ כל גופו במים קרים כמספר הפעמים שצריך לטבול, ואם אי אפשר לו לרחוץ במים קרים מחמת בריאות וכדו' יעשה התקון גם ללא זאת. (כי לא כל המקובלים הזכירו ענין זה, ומה גם שכל חלק מהתקון בפני עצמו עושה רושם גדול בשמים ויתקן ככל יכלתו).

יג. כספי הפדיון צריך ליתנם לעניים יראי שמים בלבד ואם יש לו במשפחתו קרובים כאלו הזקוקים לצדקה הם קודמים לאחרים. וראוי ליתנם לאברכים בעלי משפחות העוסקים בתורה הזקוקים לפרנסתם שמקיים בהם מצות צדקה והחזקת התורה גם יחד.

יד. אף על פי שתקונים אלו נכתבו בלשון זכר, גם אשה תעשה אותם לתקון נשמתה, ותשנה הנסח מזכר לנקבה. וה' לא ימנע טוב להולכים בתמים.

במהדורה זו לא נדפסו טעמי המקרא בגלל שנוי התוכנה, וכל מי שיודע לקרא בטעמים יקרא את הפסוקים מתוך ספר עם הטעמים.

תיקון לעוון זרע לבטלה:

מצוות ה' אשר לא תעשנה נתפרש אסורם וענשם בתורה, בתמצית הקצור. שונה מהם אסור "זרע לבטלה" שנכתב אסורו וענשו דרך מעשה "ער ואונן". וכמו שכתוב, "והיה אם בא אל אשת אחיו ושחת ארצה. וזרע בעיני ה' אשר עשה, וימת גם אותו" (בראשית ל"ח, ט') ומתיבת "גם" למדנו שגם ער מת בחטא של "זרע לבטלה", אלא ש"ער" היה מוציא זרעו בידיו, "ואונן" נסוג לאחור בבואו על תמר ושחת זרעו מחוץ לרחם. וספרה לנו התורה כיצד נתקיים בבני יהודה הצדיק, נכדי יעקב אבינו העוון וענשו. ואין ספק שמוותם גרם צער ליהודה וליעקב אבינו. ולא חסו משמים על צערם וגבו נפשות על חטא חמור זה. ולא הסתפקה התורה בצויו כשאר אסורים, ופרטה מעשה זה כיון שחטא זה חמור מאד, ומצוי מאד. והלואי שלאחר כל אריכות התורה בספור מעשה זה, יתן האדם אל לבו להזהר בזה.

והנה נתבאר ממעשה ער ואונן, שלא רק הוצאת זרע בידיים אסורה, אלא כל צורה הגורמת לזרע לצאת מהגוף שלא לתוך רחם האשה, ענשו מות בידי שמים, ואמרו חז"ל שהחוטא בחטא זה, דנים דינו בשמים "כאלו עבד עבודה זרה, וכרוצח בנור" (מס' נדה י"ג).

וזה לשון האריז"ל, (שער הכוונות דרושי הלילה) דע, שמי שעובר שאר עברות, מתלבשים בו מזיקים ונעשים קטגורים עליו. אבל המוציא שכבת זרע לבטלה, ענשו גדול לאין קץ, כי ממשוף אותה נשמה מעולם העליון ומוציאה אל קלפת נגה, ואז מתחבר בה כח מזיק אחד ונעשה בחינת גוף אחד אל אותה הנשמה. נמצא, שהמוציא זרע לבטלה גורם שאותם טפות של הנשמות שצטידות לצאת ממנו בבחינת בנים, שיתערבו בטמאה ויתלבשו בגופות הנעשות מצד הנחש ואשת זנונים שבקלפה, והחזיר הקדשה אל הטמאה והטוב אל הרע. וכדי לתקן עון זה צריך שימית אותם הגופות הטמאות המלבישים לאותם הנשמות, ועל ידי כן אותם הנשמות יברחו משם ויחזרו אל שרשם שבקדשה, ונמצא שצריך שתי פגמות, אחת להמית הגופות ההם, שנית להחזיר הנשמות ההם אל השכינה העליונה שיתקנו שם ויצארו כשאר כל הנשמות, ואחר כך יבואו בעולם הזה כשאר כל הנשמות.

גם יש עון אחר דומה לזה, והוא מי שמשמש מטתו ואינו שונה עד שיצאו כל הטפות לגמרי, ומאותם שיורי הטפות היוצאות לבטלה, אף על פי שאינם ראויים להוליד, עם כל זה נבראים מהם גם כן מזיקים ומשחיתים רעים. ודע, כי כמו שיוצאין מזיקין אלו מן האיש המוציא שכבת זרע לבטלה בלא אשה, כך האשה בוראה מזיקין בלא איש. (עד כאן לשונו).

והיות ועוון זה שונה משאר עוונות, כי גורם שיתלבש גוף של מזיק על הטפה ולאחר מותו

קשורים בו אותם הטפות שהפכו למזיקין, וטוֹרְדִים אותו בַּסּוּרִים קשים ומרים באַמְרָם אַבִּינוּ אֶתָּה, וְאֵין קֵץ לִסְבָּלוֹ עַד שְׁיָמוּתוֹ אוֹתָם גּוֹפִים, צָרִיף שְׁנֵי סוּגֵי תַקוּן.
 א. לומר "קריאת שמע שעל המטה" בכל לילה, וּלְבַקֵּשׁ שְׁיָמוּתוֹ אוֹתָם מְדִיקִים.
 ב. לצום שמונים וארבעה יום רצופים, כְּדֵי לְנַקּוֹת נַפְשׁוֹ מִכַּתָּם הַחַטָּא וּלְזַכְּקָה, שֶׁלֹא תִצְטָרֵף לְעֲנָשִׁים קָשִׁים כְּדֵי לְהַתְנַקּוֹת. וּמִי שֶׁקָּשָׁה לוֹ הַדְּבָר תִּקֵּן רַבִּינוּ הַרִ"ח זצ"ל, לְצוּם אַרְבַּע פַּעֲמִים וּלְכַחֲלִילָה יַעֲשֶׂה אוֹתָם בִּימֵים שְׁנֵי, חֲמִישִׁי, שְׁנֵי, חֲמִישִׁי, רְצוּפִים. וּלְפָדוֹת שֶׁאֵר הַתַּעֲנִיּוֹת בְּכֶסֶף, שְׁיִנָּתֵן לְצַדִּיקָה לְעֲנִיִּים. (ולדעת הר' יהודה פתייה זצ"ל מִי שֶׁאִינוּ יָכוֹל לְצוּם ד' פַּעֲמִים, יִצוּם יוֹם אֶחָד בְּלִבָּד עִם פְּדִיוֹן).

וְהָ סֵדֶר הַתַּקוּן.

יָצוּם מִשְׁקִיעַת הַחֲמָה וְעַד לְמַחֲרַת בְּצֵאת הַכּוֹכָבִים.

יוֹם לִפְנֵי הַצּוּם יֵאמַר וְדוּי זָה.

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדָנִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, תְּבֹא לִפְנֵיךְ תַּפְלָתֵנוּ וְאֵל תַּתְּעַלֵּם מִלִּפְנוּ מִתַּחֲנֻתֵנוּ, שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֲזֵי פָנִים וְקָשִׁי עָרֶף לֹאֵמַר לִפְנֵיךְ יְהוָה יֵאֱהוּדָנִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חַטָּאנוּ. אֲכַל חַטָּאנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנָשֵׁי בֵיתֵנוּ: אֲשָׁמְנוּ. בְּגָדְנוּ. גְּזָלְנוּ. דִּבְרָנוּ דָּפִי וְלָשׁוֹן הָרָע. הָעֲוִינוּ. וְהִרְשָׁעְנוּ. וְדָנּוּ. חֲמַסְנוּ. טַפְלָנוּ שָׁקָר וּמְרָמָה. יַעֲצֵנוּ עֲצוֹת רַעוּת. כְּזָבְנוּ. כְּעַסְנוּ. לָצְנוּ. מְרִדְנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱרָנוּ. סָרְנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. פְּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אֵב וְאֵם. קִשְׁיָנוּ עָרֶף. רִשָּׁעְנוּ. שַׁחֲתָנוּ. שַׁחֲתָנוּ זֶרַע קָדֵשׁ לְבַטָּלָה וּבְרָאנוּ מִשְׁחִיתִים לְחַבֵּל, גַּם בְּכִנְפֵינוּ נִמְצְאוּ דָם נַפְשׁוֹת אֲבִיוָנוּם נִקִּיִּים וְהִנֵּה דִמְעַת הָעֲשׂוּקִים וְאֵין לָהֶם מְנַחֵם, לְבִי לְבִי עַל חֲלָלֵיהֶם מְעִי מְעִי עַל הָרוּגֵיהֶם, אוֹי לְרָשָׁע רָע, כִּי גָמוּל יִדְּיו יַעֲשֶׂה לוֹ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲנִינוּ וְתַתְּעַנּוּנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁנָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ. וְאֲנַחְנוּ הִרְשָׁעְנוּ:

מֵה נֹאמַר לִפְנֵיךְ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפָּר לִפְנֵיךְ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הִנֵּסְתָּנוּ וְהִנֵּגְלֹת אֶתָּה יוֹדֵעַ. אֶתָּה יוֹדֵעַ רִזִּי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חַי. אֶתָּה חֹפֵשׁ כָּל חַדְרֵי בֵּטָן. רֹאֶה כָלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבַר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ: יְהִי רְצוֹן מִלִּפְנֵיךְ יְהוָה יֵאֱהוּדָנִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּמַּחֵל לָנוּ אֶת כָּל חַטָּאוֹתֵינוּ וְתַכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתַמַּחֵל וְתַסְלַח לְכָל פֶּשַׁעֵינוּ.

[וְלֵךְ לְמִקְוֵה וּיְטַבֵּל שְׁבַע טְבִילוֹת, וַיְכּוּן שְׁטוּבִל שְׁבַע טְבִילוֹת אֵלּוּ עַל דַּעַת אֱלִישָׁע הַנָּבִיא שֶׁאָמַר לְנִעְמָן לְטַבֵּל מִצְרַעְתּוֹ, וְשִׁכַּן יְטַהְרֵנוּ נַפְשׁוֹ, רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ מִטְּמֵאָת צַרְעַת חַטָּאוֹתָיו.

בְּמִנְחָה שֶׁלִּפְנֵי הַתַּעֲנִית יֵאמַר נִסַּח זֶה שֶׁל קְבֵלַת הַתַּעֲנִית לִפְנֵי שְׁיָסִים בְּרַכַּת "שׁוּמַע תַּפְלָה", אוֹ אַחֵר "אֱלֹהֵי נֶצֶר" לִפְנֵי שְׁיָאמַר "עוֹשֶׂה שְׁלוֹם". אִם לֹא אָמְרוּ, אֲבָל חָשַׁב לְהַתְּעַנּוֹת בְּשָׁעָה שֶׁהַתַּפְלָל עֲמִידָה (שְׁמוֹנֶה עָשָׂרָה) שֶׁל מִנְחָה, צָרִיף לְהַתְּעַנּוֹת, כִּי נִחְשָׁב לוֹ כְּקְבֵלַת תַּעֲנִית.]

וְהָ נִסַּח קְבֵלַת הַתַּעֲנִית:

רבונו של עולם הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום, משקיעת החמה היום ועד לצאת הכוכבים מחר. על אשר חטאתי בכל פגמי הברית ובפרט בעון זרע לבטלה בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, ואם לא אוכל להתענות כשארפריש פרוטה לצדקה ואכונ לבטל התענית אוכל לאכל ולשתות ללא שום עון כלל, ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו שתתן לי כח ובריאות להתענות לפניך ותקבל תשובתי ותעניתי ותצניני."

[יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוסה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש].

[יתחיל הצום מעט לפני השקיעה. ויאמר מיד קבלה זו ויסיימנה לפני השקיעה.]

רבון העולמים, הריני מעכשיו לפניך בתענית בזאת הלילה בלילה, ולמחר כל היום מעלות השחר עד צאת הכוכבים, כדי לתקן מה שפגמתי באות ברית קדש חותמא דמלכא, אשר חטאתי עויתי ופשעתי בהשחתת זרע לבטלה, אשר משמשתי בידים על ידי רק וחסרון והוצאתי זרע לבטלה כמה פעמים. וגם אשר חטאתי עויתי ופשעתי בהוצאת זרע לבטלה על ידי מחשבתי שהרהרתי בעברה. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתזכני ותתן לי כח ויכלת ועזר והכנה להתענות כראוי לפניך. (אם מתכוון לעשות תקון זה ארבע פעמים יוסיף גם ענין זה שבתוך הסוגריים. (ויברך רחמיך וחסדיך תחשב לי ארבעה ועשרים שעות שאני מוכן להתענות לפניך בלילה הזאת ולמחר כל היום כלו, כל שעה ושעה מהם בתענית יום אחד שלם. וכאלו התעניתי ארבעה ועשרים ימים רצופים ושלמים.) ויהיה תעניתי חשוב ומקבל ומרצה לפניך לתקן מה שפגמתי באות ברית קדש חותמא דמלכא, כמה שחטאתי עויתי ופשעתי והרהרתי בנאופים, ושחתי זרע קדש במעשה בידים כמה פעמים, ופגמתי ברמ"ח אברים ושס"ה גידים שביסוד, וגרמתי פגם וירידה בשמות הקדושים בכללות ופרטות בגלגול זה ובגלגולים שעברו, אנכי ואנשי ביתי, וכל הבאים משרשי נפשי ורוחי ונשמותי, ומלבושיהם והקרובים להם שמכללות אצילות בריאה יצירה עשיה, ומכל פרטי אצילות בריאה יצירה עשיה. ויעלה לפניך כאלו פונתי בכל הפונות הראויות לכוון בתענית זה שאתענה בעזרתך, בעבור תקון הפגם שפגמתי בהשחתת זרע לבטלה, ויפעל תענית זה שאתענה בעזרתך, פעלת הקרבן אשר יפעל אחר עלית ריח הניחוח למעלה, שאז יורד שפע גדול מלמעלה למטה, כן על ידי תענית זה יורד שפע גדול מלמעלה למטה, עד סוף המדרגות שבקדשה. ויהא רצון שיתקנו ויתעלו מיין דכורין ומיין נקבין, שהם סוד שני מ"ב, ויתעלו במקומם העליון למעלה כראוי להם. ויהא רצון שיתקנו ויתעלו ארבע אותיות אחת"ע, שהם מספר פ"ד. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

[בליל התענית ישתדל ללמוד משניות לחג השבועות (נמצא לקמן) וישתדל להבין לפחות

תיקון לעוון זרע לבטלה 7

פרוש המלים. ואדרא רבא. (נמצא בזוהר פ' נשא, ובסדר קריאי מועד לחג השבועות). וקשישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והכר, ויכון בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנין אבן. ויזהר לומר "קריאת שמע שעל המטה" מילה במילה. ישתדל אם אפשר לחגור על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים בכל זמן התענית.]

ביום התענית יאמר:

הריני מוכן ומזמן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתוב בתורה: ושבת עד יהוה יאהדונהי אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, תרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון. אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עצי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עונו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו: אשמונו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העונו. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סרנו. עונו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. שחתנו זרע קדש לבטלה ובראנו משחיתים לחבל, גם בכנפיו נמצאו דם נפשות אביונים נקיים והנה דמעת העשוקים ואין להם מנחם, לבי לבי על חלליהם מעי מעי על הרוגיהם, אוי לרשע רע, פי גמול ידיו יעשה לו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל חבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנסתרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות לב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק לעד אפו כי תפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכפש עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליעקב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

אחר כך יאמר

קחו עמכם דברים ושובו אל יהוה, אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב ונשלמה פרים שפתינו: לאדם מערכי לב, ומיהוה מענה לשון: אדני שפתי תפתח, ופי יגיד תהלתך:

(יהוה) יחיד האציל וברא הכל. (אהיה) אין המחשבה יכולה השיגו. (יאהויה) יאיר את הספירות העליונים ואין יכולים הסתכל הארתו. (יהוה) יחיה הכל ומכלכל הכל.

(אדני) אין דבר נגדו יתחשב. (יאהדונהי) יְהוָה אמת המקיים דבריו, וכל נשמות הברואים יהללוהו. (יאהדונהי) יְהוָה אלהינו העוזר דלים ומקבץ נדחים הכל יודוהו. (יאהדונהי) יתברך אלהינו הקורא דרור ומתיר נאסרים המניח יגיעים. (יאהדונהי) יְהוָה אתה העונה דורשיך ושומע נאקתם הצמיח ישועתם. (יאהדונהי) ישראל אבינוך הוגים דבריך, ודברי נפלאותך העצומים יגידו. (יאהדונהי) יסד אריאל הקם דבריך והרם ניסך הכל ישבחוך. (יאהדונהי) ישראל אשר הוגי דת ותורה נהלם הושיעם ישרם. (יאהדונהי) יְהוָה ארומימך החייתני, דיליתני וגדלתני נשאתני הראני ישעך.

[אַחַר כֵּן יֵאמֶר בְּקֶשֶׁה זֶה שְׂאֵשִׁי תִיבוֹת שְׁלָה הוּא שֵׁם חֲב"ו.]

חי בורא ויוצר. חנני ברחמיך וחסדיך. חכמה בינה ודעת. חכמני בתותך והבינני. חזקני במצוותיך ושגבני. חייני בצדקתך וזכני. חזקני בנפש ובגוף. חבקני בימינך ושמחני. חנני בטובך ורצונך. חיים בנים ומזונות. (ראשי תיבות יהוה) יְהוָה יאהדונהי הגדול הגבור והנורא. חזק ברית ונשאהו. חיה ברית ונשאהו. חזקהו באורותיו ועטרהו. חברו בביתו ונוהו. חילו ברך ואמץ. חון בניצוצותיו ולקטם. חלצם בררם ונקם. חזקם ברכם והעלם. חבבם בנם ויסדם. (ראשי תיבות יהוה) יחיד הנסתר ונעלם המיוחד. חיינו בחסדיך וימלאו, חדרים בדעת ויתרבו, חסדים ביסוד ומלכות. חיינו בחכמה וימשכו, חיים בישראל ויעקב. חיינו בחכמה וימשכו, חיים בלאה ורחל. חזקם באורות וכלים. חזקם בפנימיות ובחצוניות. חזקם בפנימי ומקיף, חזקם ביושר ועגולים. חזקם בכללות ופרטות, חזקם בטעמים ונקודות. חזקם בתגין ואותיות. חזקם בע"ב וס"ג. חזקם במ"ה וב"ן. חזק בנימין ויוסף. חיה בנימין ויוסף. חנם בכתר וכללותו. חנם בחכמה ובינה. חנם בדעת וכללותו. חנם בחסד וגבורה. חנם בתפארת וכללותו. חנם בנצח והוד. חנם ביסוד ומלכות.

אורות בינה גלויים יאירו תוך צנורותינו.	(אב"ג ית"ץ)
קדושת רישא עילאה שהוא טמיר נשיג.	(קר"ע שט"ן)
נשיג גדלות דעת יהיה כולו שלם.	(נג"ד יכ"ש)
בְּרוּכָה טוֹבָה רַחֵל צְדִיקִים תִּקְנוּ גְבוּרֹתֶיהָ:	(בט"ר צת"ג)
חֲלִינוּ קְוִינוּ בְּרַכַּת טַעֲמִים נְקוּדוֹת עֲלִינוּ.	(חק"ב טנ"ע)
יהיה גדלות לאור פרצוף זעיר קדוש:	(יג"ל פז"ק)
שְׁעָתֵנוּ קָבֵל. ויתייחדו צדקה יסוד תפארת.	(שק"ו צי"ת)
בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:	

אֲנֵא בְּכַח. גְּדוּלַת יְמִינֶךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה:	(אב"ג ית"ץ)
קָבֵל רִנָּת. עֲמֹךְ שְׁגִבָּנוּ. טַהֲרֵנוּ נוֹרָא:	(קר"ע שט"ן)
נָא גְבוּר. דּוֹרְשִׁי יַחֲוֶדְךָ. כְּכַבַּת שְׁמֶרֶם:	(נג"ד יכ"ש)
בְּרַכֶּם טַהֲרֶם. רַחֲמֵי צִדְקָתְךָ. תִּמְיֵד גְּמֻלָּם:	(בט"ר צת"ג)
חֲסִין קְדוֹשׁ. בְּרוּב טוֹבְךָ. נִהַל עֲדָתְךָ:	(חק"ב טנ"ע)

יחיד גֵּאָה. לַעֲמֹךְ פָּנָה. זֹכְרִי קְדוּשַׁתְךָ : (יג"ל פז"ק)
שְׁנַעְתָּנוּ קָבֵל. וְשִׁמְעַתְּנוּ. יוֹדַעַתְּנוּ מִלְּפָנֶיךָ : (שק"ו צי"ת)
בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד :

אֲנֵי בְּחֻסֵּי גְדוּלָּה יְאִיר תְּפַאֲרַת צְדִיק : (אב"ג ית"ץ)
קוֹיֵנוּ רְצוֹן עֲלִיּוֹן שֶׁל טַעֲמִים נְקוּדוֹת : (קר"ע שט"ן)
נִקְוָה גְדוּלַת דּוּדִים יוֹשֵׁלם פֶּתֶר שְׁלֵהֶם : (נג"ד יכ"ש)
בְּרוּכָה טוֹבָה רַחֵל צְדִיקִים תִּקְנֵנוּ גְבוּרֹתֶיהָ : (בט"ר צת"ג)
חֲלִינוּ קוֹיֵנוּ בְּרַכַּת טוֹב נָעַם עֲלִיּוֹן : (חק"ב טנ"ע)
יִתְמַתְּקוּ גְבוּרֹת לְעוֹרֵר פְּעוּלַת זְוֹג קְדוּשׁ : (יג"ל פז"ק)
שְׁבִיל קֹדֶשׁ וְיִסוֹד צְדִיק יִהְיוּ תְּמִימִים : (שק"ו צי"ת)
בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד :

[יִקַּח בְּיָדוֹ פְּדִיּוֹן שְׁמוֹנִים וְאַרְבַּע תַּעֲנִיּוֹת וַיַּעֲמֹד יָחַף וּפָנָיו לְצַד מִמֶּנִּי וַיֹּאמֶר.]

עֲנֵנוּ אֲבוֹתֵינוּ עֲנֵנוּ בְּיוֹם צוּם הַתַּעֲנִיּוֹת הַזֶּה, כִּי בְּצָרָה גְדוּלָּה אָנִי עַל כִּי עֲוֹנוֹתַי עָבְרוּ רָאשֵׁי
וְכַמְשָׁא כְּבֹד כְּבֹדוֹ מִמֶּנִּי. טַבְעָתִי בִּינוֹן מְצוּלָה וְאֵין מַעֲמָד. בְּאִתִּי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוּלַת
שְׁטַפְתָּנִי. יִרְאָה וְרֵעַד יָבוֹא בִּי בַּעַת עֲמָדִי לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רַע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי.
בוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹהֵי פָנַי אֵלֶיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתַי רַבּוּ לְמַעַלָּה רָאשׁ וְאֲשִׁמוּתִי גְדָלוּ
עַד הַשָּׁמַיִם. לֵךְ יְהוָה הַצֹּדֵקָה וְאֵלֵי בִשְׁתַּת הַפָּנִים. מָה אֶעֱנֶה וּמָה אֶמַר מָה אֶדְבֵּר וּמָה
אֶצְטַדֵּק. כִּבְּן סוֹרֵר וּמוֹרֵה הִיִּיתִי לְפָנֶיךָ וְלֹא שִׁמְעָתִי אֶל מִצְוֹתֶיךָ הַקְּדוּשׁוֹת. לְדַבְּרֶיךָ לֹא
הִטִּיתִי אָזְנִי. וְעַבְרָתִי עַל מִצְוֹת עֲשֵׂה וְעַל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עַבְרָתִי עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת
בֵּית דִּין. עַבְרָתִי עַל דְּבָרֵי קְבֻלָּה וְדְבָרֵי סוֹפְרִים וּפְגַמְתִּי בְּמִדּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת וְקִלְקַלְתִּי
צְנוּרוֹת הַשֹּׁפֵעַ. וְגִרְמָתִי בְּעֲוֹנוֹתִי לְהַפִּיל נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּמַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנָתַתִּי כַּחַ
בְּקִלְפוֹת לְהִתְחַזֵּק וְלַעֲלוֹת לְמַעַלָּה וּלְהִתְאַחֵז וּלְיִנּוֹק מִן הַקְּדוּשָׁה. וְגִרְמָתִי בְּעֲוֹנוֹתִי לַעֲקֹר
וּלְהַכְרִית אֶת נַפְשִׁי הַקְּדוּשָׁה מִמְּקוֹרָהּ הָעֲלִיּוֹן מֵאֲרִץ הַחַיִּים וּלְהוֹרִידָהּ אֶל יִרְכַּתִּי בּוֹר.
בוֹרוֹת נִשְׁבָּרִים אֲשֶׁר לֹא יָכִילוּ הַמַּיִם. אוֹי וְאֲבוֹי עָלִי. אָהָה עַל נַפְשִׁי. אֵל מִי אָנוּס
לְעֲזָרָה, וְאָנָּה אֶפְנֶה לִישׁוּעָה. בוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׁאָתִי חֲרַפְתָּ נְעוּרֵי. אֲבָל גְּלוּי
וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֵלֵהִי אֲבוֹתִי, כִּי לֹא בְּמִרְדּוֹ וּבְמַעַל עָשִׂיתִי וְלֹא לְהַכְעִיסֶךָ
נִתְּפוֹנְתִּי, רַק יָצָרִי גָבַר עָלַי וּמַעֲשֵׂה שָׁטָן הִצְלִיחַ, כִּי הוּא מֵאֵשׁ וְאֵנִי מִבֶּשֶׂר וָדָם. וְהוּא
אֲשֶׁר הִסִּיתָנִי וּפְתָנִי לַעֲבֹר עַל מִצְוֹתֶיךָ. וְנִסְפַּלְתִּי וְעָשִׂיתִי עוֹן זֶה אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי וְרָעִי
לְבַטְלָהּ, וְעַתָּה אָנִי בּוֹשׁ מִמַּעֲשֵׂי וּמִכָּל אֲנִי מַעֲוֹנוֹתִי. וּמִתְחַרֵּט אָנִי עַל כָּל מָה
שִׁחַטְתִּי וְעָוִיתִי וּפָשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. עֲזֹבְתִי אֶת דְּרָכֵי הָרָעִים וְאֶת
אוֹרְחוֹתֵי הַמִּקְלָקִלִים, דְּכַתִּיב: יַעֲזֹב רָשָׁע דְּרָכּוֹ וְאִישׁ אֶן מַחֲשַׁבּוֹתָיו וְיָשׁוּב אֵל יְהוָה
וְיִרְחַמְהוּ וְאֵל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסִלּוֹחַ. וּבְאִתִּי בָּלָב נִשְׁבָּר וְנִדְּכָה לְהִתְנַפֵּל לְפָנֶיךָ כִּסָּא
כְּבוֹדְךָ וְלִדְפֹק עַל שַׁעְרֵי רַחֲמֶיךָ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מַחֲלָה וְסִלִּיחָה וּכְפָרָה, כִּי אֵל מְלֹךְ חַנוּן
וְרַחוּם אַתָּה וּמִיָּנֶה פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שָׁבִים.

אָנא יְהוָה יאהדונהי, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יְהוָה יאהדונהי טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיו. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי פשלו מצום ובשרי כחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וברב רחמיו וחסדיו הודעתנו על ידי עבדך לתקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אף אין בי כח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשובה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התענית. וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיו הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמת. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח'ל ב'לע ו'יקאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ויצפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרעו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיו א'ת ר'גוז י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי.

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בדחלו ורחמו, ורחמו ודחלו, ליחדא שם י"ה בו"ה ביחודא שלים (יהו"ה) בשם כל ישראל, הריני מפריש מעות אלו שבדי לצדקה תמורת ארבעה ושמונים יום של תענית שחייב אני להתענות, ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי שתהיה חשובה ומקבלת ורצויה לפניך הפרשת מעות אלו שבדי לצדקה כאלו התענית ארבעה ושמונים יום רצופים לתקן מה שפגמתי בשמותיך הקדושים בעבור עון הוצאת שכבת זרע לבטלה, ולתקן מה שפגמתי באות ברית קדש חותמא דמלכא, ולתקן מה שפגמתי במאמרים וארבעים ושמונה אברים ושלוש מאות וששים וחמשה גידים שביסוד, כי כן יסדו לנו עבדך חכמי ישראל לפדות בכסף כל תענית. ויעלה לפניך פונתי בכל הפגנות הראויות לכוין בתקון זה. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו: ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי, שתרחם עלי ברב רחמיו וברב חסדיו וקנים בי הדבר אשר הבטחתנו על ידי ישעיה חזוף פאמור: אל תירא כי עמך אני, אל תשתע כי אני אלהיך אמצתיך אף עזרתיך אף תמכתיך בימין צדקך: ואתה

תגיל ביהנה יאהדונה בקדוש ישראל תתהלל.

[מפאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.]

[אחר כך יעשה שבעה הקפות לתבה של הס"ת ובכל הקפה יאמר מזמור לדוד ופסוק אחד מאנא בלח.]

מזמור לדוד הבו ליהנה בני אלים הבו ליהנה כבוד ועז: הבו ליהנה כבוד שמו השתחוו ליהנה בהדרת קדש: קול יהנה על המים אל הפבור הרעים יהנה על מים רבים: קול יהנה בפח קול יהנה בהדר: קול יהנה שבר ארזים וישבר יהנה את ארזי הלכנו: וינקידם כמו עגל לכנון ושריון כמו בן ראמים: קול יהנה חצב להבות אש: קול יהנה יחיל מדבר יחיל יהנה מדבר קדש: קול יהנה חולל אילות ויחשף יערות ובהיכלו פלו אמר כבוד: יהנה למבול ישב וישב יהנה מלך לעולם: יהנה עז לעמו יתן יהנה יברך את עמו בשלום:

אנא בלח. גודלת מינה. תתיר צורה:	(אב"ג ית"ן)
קבל רנת. עמך שגבנו. טהרנו נורא:	(קר"ע שט"ן)
נא גבור. דורשי חודך. כבבת שמרם:	(נג"ד יכ"ש)
ברכם טהרם. רחמי צדקתך. תמיד גמלם:	(בט"ר צת"ג)
חסין קדוש. ברוב טובך. נהל עדתך:	(חק"ב טנ"ע)
יחיד גאה. לעמך פנה. זוכרי קדושתך:	(יג"ל פז"ק)
שועתנו קבל. ושמע צעקתנו. יודע תעלומות:	(שק"ו צי"ת)
ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:	

[אחר כך ידליק חמשה נרות לכבוד נשמת יוסף הצדיק זיע"א]

[ילמד במשך היום פסוקי התנ"ך הנדפס בקריאי מועד לחג השבועות (נמצא לקמן) והתהלים פלו, ואדרא זוטא.]

רבנו של עולם גלוי וידוע לפניך יהנה יאהדונה אלהי ואלהי אבתי שהקרבתי לפניך חלבי ודמי בתעניתי והתחתתי אותם בתמימות חולשת גופי, ויהי רצון מלפניך יהנה יאהדונה אלהי ואלהי אבתי שיהא חשוב ומקבל ומרצה לפניך חלבי ודמי שנתמעט בתעניתי בלילה וביום, לתקן מה שפגמתי במין דוכרין ובמין נוקבין שהם סוד שני מספר מ"ב, ויתעלו למעלה במקום הראוי להם פי כן חל"ב ד"ם עולה מספר שני מ"ב. ויהי רצון מלפניך יהנה יאהדונה אלהינו ואלהי אבותינו שימשך בשם הוי"ה דמלוי ההי"ן העולה מספר כ"ן אשר במלכות, ארבעה ושמונים אותיות שיש בהוי"ה דמלוי העולה ע"ב, ובהוי"ה דמלוי העולה ס"ג, ובהוי"ה דמלוי העולה מ"ה, ובמלוי דמלוי שלחם, וכל אלו הארבעה ושמונים אותיות ימשכו אל המלכות עקרת הבית שהיא אות ה"ה אחרונה שבשם הוי"ה, וגם יתוקנו ויתעלו ארבע אותיות אה"ע שהם עולים פ"ד, ויתוקנו ויתעלו חמשה חסדים וחמשה גבורות שהם מין דוכרין ומין

ניקבין:

אָנא יְהוָה עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמךְ הַגָּדוֹל וּלְמַעַן תּוֹרַתְךָ הַקְדוּשָׁה וּלְמַעַן רַחֲמֶיךָ וּבְחַסְדֶּיךָ וּתְמַחֹל וּתְסַלַח וּתְכַפֵּר לְכָל חַטָּאתִי וְעוֹנוֹתַי וּפְשָׁעַי שְׁחָטָאתִי עֲוִיתִי וּפָשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ וּתְתַקֵּן אֶת כָּל אֲשֶׁר עָוִיתִי וְהָאֵר כָּל שְׁמוֹת הַקָּדָשׁ שֶׁפָּגַמְתִּי בָהֶם וּתְלַקֵּט כָּל נְצוּצֵי הַקְדְּשָׁה אֲשֶׁר פָּזַרְתִּי וְיָשׁוּב הַכֹּל לְאַיְתָנוּ הָרָאשׁוֹן וְלֹא יֵדַח מִמֶּנּוּ נֶדַח. אִם זְרוּעַ לְצַדִּיק וּלְיִשְׂרָאֵל לֵב שְׁמָחָה, קִבֵּל רֵנַת עַמְּךָ, שְׂגִבְנוּ טַהֲרָנוּ נוֹרָא (קִרְעַ שׁ"ן). אָנא בְּכַח שֵׁם (קִרְעַ) הַחֲתוּם בְּסוּף אִם זְרוּעַ לְצַדִּיק, קִרְע מִמְּלַכֶּת הָרִשְׁעָה כְּלָה, וְכָל הַטְּפוֹת שִׁינְאוֹ מִמֶּנִּי לְבִטְלָה בֵּין בָּאוֹנֶס וּבֵין בְּרָצוֹן, בֵּין בְּשׁוֹגֵג וּבֵין בְּמִזִּיד שֶׁלֹּא בְּמָקוֹם מִצְוָה, בְּכַח שֵׁם (קִרְעַ) יְהוָה עָקֵר לְעָקֵר נָטַע נְצוּצוֹת הַקְדְּשָׁה אֲשֶׁר בְּתוֹךְ עַמְּךָ הַקְּלָפוֹת חֵיל בָּלַע וַיִּקְיָאֵנוּ (ר"ת חב"ו) מִבְּטָנוּ יוֹרְשָׁנוּ אֵל, וְהַנְּצוּצוֹת הַקְדוּשִׁים הֵמָּה יַעֲשׂוּ עֲר"ק לְבְרוּחַ מִתּוֹךְ הַקְּלָפָה וְלַעֲלוֹת עַד צַדִּיק יְסוֹד עוֹלָם כִּי הוּא רַק"ע נִשְׁמָה וְקִבֵּל ש"ע אִוְרוֹת וְאִדְרֵת פָּנִים הַעֲלִינִים, וְהַנֶּפֶשׁ הַקְדוּשָׁה הִיא מוֹצֵאת וְנִטְהָרֶת מִכָּל דְּבַר רָע וְתַעֲשֶׂה טוֹב, וּלְיִשְׂרָאֵל לֵב שְׁמָחָה צַדִּיק וְטוֹב לוֹ, גַּם יְהוָה יִתֵּן הַטּוֹב וְאַרְצָנוּ תִתֵּן בְּבוֹלָה, נָא גְבוּר דּוֹרְשֵׁי יְחִוּדְךָ כְּבַבְתָּ שְׁמֵרֶם (נִג"ד יכ"ש) יְהוֹי לְרָצוֹן אִמְרֵי כִּי וְהִגִּיז לְכִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי:

[יֹאמֶר פְּסוּקִים אֵלֹה שְׁמוֹנִים וְאַרְבַּע פָּעָמִים, כָּל פְּסוּק בְּפָנֵי עֲצָמוֹ:]

וְנַח מִצָּא חֵן בְּעֵינֵי יְהוָה יֵאָהֲדוּנָה.

וְאַעֲדָךְ עָדִי.

אִם זְרוּעַ לְצַדִּיק וּלְיִשְׂרָאֵל לֵב שְׁמָחָה.

[אַחֵר כֵּן יֹאמֶר בְּקֶשֶׁה זֶה שְׁרָאשִׁי תִּיכּוֹת שְׁלָה הוּא שֵׁם חב"ו]

חֵי בּוֹרָא וְיוֹצֵר. חֲזַק בְּרִית וְנִשְׁאַחֵהוּ. חֲזַקְנוּ בְּאוֹרוֹתָיו וְעִטְרָהוּ. חֲבָרוּ בְּבֵיתוֹ וְנִגְהוּ. חֵילוֹ בְּרַף וְאַמְץ. חֵן בְּנְצוּצוֹתֶיךָ וְלִקְטָם. חֲטָפֶם בְּרַכֶּם וְנִקֵּם. חֲלָצֶם בְּרַכֶּם וְהַעֲלֵם. חֲבִכֶם בָּנִים וְיִסְדֶּם.

קוֹם גֹּאֲלֵי הַקְדוּשָׁה וְגֹאֲלֵי אֶת הַבָּנִים הַשׁוֹכְבִּים. כִּי לָךְ מִשְׁפָּט הַגָּאֲלָה לְקִנּוּת. קוֹם קְרָא לְשׁוֹבִימֵי דְרוּר וְלֹאֲסוּרִים פָּקַח קַח. אָמֵר לֹאֲסוּרִים צֹא וְלֹאֲשֶׁר בַּחֲשׂוֹן הִגְלוּ. כִּי כֹה אָמַר יְהוָה יֵאָהֲדוּנָה גַּם שְׂבִי גְבוּר יִקַּח וּמִלְּקוֹחַ עָרִיץ יִמְלֹט. אֶת יְרִיבֶךָ אֲנִכִּי אָרִיב וְאֶת בְּנִיךָ אֲנִכִּי אוֹשִׁיעַ. שְׂאִי סָבִיב עֵינֶיךָ וְרֹאִי כָּלֶם נִקְבְּצוּ בְּאוֹ לָךְ חֵי אֲנִי נָאִם יְהוָה יֵאָהֲדוּנָה כִּי כָּלֶם כְּעָדִי תִלְבְּשִׁי וְתִקְשְׁרִים כְּכָלֶה. קוֹם גּוֹאֲלֵי הַקְדוּשָׁה וְהַעֲלֵל גְּזוּל מִיָּד עוֹשֵׁק, כִּי כֹה אָמַר יְהוָה יֵאָהֲדוּנָה צְבָאוֹת עֲשׂוּקִים בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבְנֵי יְהוּדָה יִחַדְדוּ, וְכָל שׁוֹבִיָּהֶם הִחֲזִיקוּ בָּם מִמֶּנּוּ שְׁלָחֶם. גֹּאֲלֵם חֲזַק, יְהוָה יֵאָהֲדוּנָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ, רִיב יְרִיב אֶת רִיבֶם וּבֹא לְצִיּוֹן גּוֹאֲלֵי וּלְשְׂבִי פִשְׁעַ (ר"ת גו"ף) בְּנִיעָקֵב, וְשְׂבִי בָנִים לְגְבוּלֶם וְיִסִּירוּ הַבְּגָדִים הַצּוֹאִים מִעֲלֵיהֶם וְהַלְבִּשׁ אוֹתָם מִחֲלָצוֹת. וְיִקְּיֶם בָּנוּ מִקְרָא שְׁכָתוֹב, שׁוּשׁ אֲשִׁישׁ בֵּיתָהּ יֵאָהֲדוּנָה

תגל נפשי באלהי כי הלבישני בגדי ישע מעיל צדקה יעטני כחתן יכהן פאר וככלה תעדה כליה. גואל גואל גואל אתה הגואל ולך הגאלה קנה לך, ובני אדם בצל כנפיד יחסיון כי כה אמר יהוה יאהדוניה שויבו בנים שוכבים ארפא משובותיכם: ויהא רעוא שיתקן פגם חטא המחשבה ויתוקנו מין דכורין דחקמה, ומין נוקבין דבינה, שהם מ"ב זווגין ויעלו למקומם העליון. ויהא רעוא שיתקן פגם חטא המעשה ויתוקנו חמשה חסדים וחמשה גבורות שהם מין דכורין ומין נוקבין שהם סוד ארבעה ושמונים אותיות שיש בהוי"ה במלוי העולה ע"ב, ובהוי"ה במלוי העולה ס"ג ובהוי"ה במלוי העולה מ"ה, ויעלו למקומם הקדוש, וגם הם ימשכו בהוי"ה דמלוי העולה כ"ן אשר במלכות. וגם יתוקנו עוד ארבעה ושמונים אותיות שיש באחד ועשרים אהי"ה שהם מספר אמ"ת מן זעיר אנפין הנקרא אמת אל הפלה המלכות, ואז יהיה כלו זרע אמת. וגם יתקן זווג עליון שבפה שהם חיד וגרון, ויתוקנו ארבע אותיות אהה"ע שהם מספר ארבעה ושמונים, והם סוד מין נוקבין שבגרון, ויעלו למקומם העליון הקדוש. (בספר "לשון חכמים" הוסיף כאן עוד סדר בקשות והרועה לאומרם יעיין שם).

ואחר כך יאמר.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך כאלו הקרבתי על גבי מזבחך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, יתעורר סוד ב' זווגי מ"ב דחיד וגרון. ובכן ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבוע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלשים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית. ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומפחה ישתלשל ויירד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת פח במחשבותי ובמחיי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהוה יאהדוניה אוי נא לנו כי חטאנו אנא נוליד את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שכרנו ותקנותינו, ואם תשמר עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיד, ובטובך הגדול תעורר רחמיק וראה בעין חמלתך צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברב רחמיק תשובותינו וקוראים בשמך יהוה יאהדוניה הושיעה המלך, אל תעזבנו, וכיד ועמך אל תשנונו, ולא לארץ אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו

להמרות חס ושלום נגד כבודך ולעשות נגד פונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל כרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו פאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהיה יאהדונה בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר החשקנו בעונותינו וחסאיתנו ופשעינו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם בראה ובאהבה, אמן, כן יהי רצון. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגאלי:

[ימן הספף לצדקה לעניים יראי שמים ויהי רצון שה' יקבל תשובתו ברצון.]

תנ"ך לליל שבועות:

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ: והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום ורוח אלהים מרחפת על פני המים: ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור: ויברא אלהים את האור כי טוב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך: ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה ויהי ערב ויהי בקר יום אחד:

ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים: ויעש אלהים את הרקיע ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע ויהי כן: ויקרא אלהים לרקיע שמים ויהי ערב ויהי בקר יום שני:

ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה ויהי כן: ויקרא אלהים ליבשה ארץ ולמקנה המים קרא ימים ויברא אלהים כי טוב: ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי עשה פרי למינו אשר זרעו בו על הארץ ויהי כן: ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו ועץ פרי אשר זרעו בו למינהו ויברא אלהים כי טוב: ויהי ערב ויהי בקר יום שלישי: ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים להבדיל בין היום ובין הלילה והיו לאתת ולמועדים ולתמים ושנים: והיו למאורת ברקיע השמים להאיר על הארץ ויהי כן: ויעש אלהים את שני המאורות הגדלים את המאור הגדל לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה ואת הכוכבים: וימתן אתם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ: ולמשל ביום ובלילה ולהבדיל בין האור ובין החשך ויברא אלהים כי טוב: ויהי ערב ויהי בקר יום רביעי:

ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף ועופף על הארץ על פני רקיע השמים: ויברא אלהים את התנינים הגדלים ואת כל נפש החיה הרמשת אשר שרצו המים למינהם ואת כל עוף כנף למינהו ויברא אלהים כי טוב: ויברך אתם אלהים לאמר פרו ורבו ומלאו את המים ביםים והעוף ירב בארץ: ויהי ערב ויהי בקר יום חמישי:

ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש וחייתו ארץ למינה ויהי כן: ויעש אלהים את חית הארץ למינה ואת בהמה למינה ואת כל רמש האדמה למינה ויברא אלהים כי טוב: ויאמר

אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אֲדָם בְּצִלְמֵנוּ כְּדֹמוֹתֵינוּ וְיִרְדּוּ בְּדָגַת הַיָּם וּבַעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל הָאָרֶץ וּבְכָל הָרֶמֶשׂ עַל הָאָרֶץ: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצִלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא אֹתָם: וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פָּרוּ וּרְבוּ וּמִלְאוּ אֶת הָאָרֶץ וּכְבֹּשְׁהָ וַיְרִדוּ בְּדָגַת הַיָּם וּבַעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל חַיַּי הָרֶמֶשׂ עַל הָאָרֶץ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נֹתְמִי לָכֶם אֶת כָּל עֵשֶׂב זֶרַע וְזֶרַע אֲשֶׁר עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ וְאֵת כָּל הָעֵץ אֲשֶׁר בּוֹ פֵרִי עֵץ זֶרַע וְזֶרַע לָכֶם יִהְיֶה לְאָכְלָהּ: וְלִכְל כֹּחַ הָאָרֶץ וְלִכְל עוֹף הַשָּׁמַיִם וְלִכְל רֹמֶשׂ עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר בּוֹ נֶפֶשׁ חַיָּה אֶת כָּל יֶרֶק עֵשֶׂב לְאָכְלָהּ וַיְהִי כֵן: וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד וַיְהִי עָרֶב וַיְהִי יוֹם הַשְּׁשִׁי:

וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלָאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבַּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל מְלָאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בּוֹ שָׁבַת מִכָּל מְלָאכְתּוֹ אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

וַיֵּרָא יְהוָה כִּי רַבָּה רַעַת הָאָדָם בָּאָרֶץ וְכָל יֹצֵר מִחֲשַׁבְתּוֹ לְבוֹ רַק רַע כָּל הַיּוֹם: וַיִּנָּחֶם יְהוָה כִּי עָשָׂה אֶת הָאָדָם בָּאָרֶץ וַיִּתְעַצֵּב אֵל לְבוֹ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֲמַחֶה אֶת הָאָדָם אֲשֶׁר בָּרָאִיתִי מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה מֵאָדָם עַד בְּהֵמָה עַד רֶמֶשׂ וְעַד עוֹף הַשָּׁמַיִם כִּי נִחְמַתִּי כִּי עָשִׂיתִם: וְנָח מִצָּא חַן בְּעֵינֵי יְהוָה:

אֵלֶּה תּוֹלְדֹת נֹחַ נֹחַ אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה בְּדֹרֹתָיו אֶת הָאֱלֹהִים הִתְהַלֵּךְ נֹחַ: וַיּוֹלֵד נֹחַ שְׁלֹשָׁה בָנִים אֶת שָׁם אֶת חָם וְאֶת יָפֶת: וַתִּשְׁחַת הָאָרֶץ לִפְנֵי הָאֱלֹהִים וַתִּמְלֵא הָאָרֶץ חָמָס: וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָרֶץ וְהִנֵּה נִשְׁחָתָה כִּי הִשְׁחִית כָּל בָּשָׂר אֶת דְּרָכָהּ עַל הָאָרֶץ: וַתְּהִי שָׂרִי עֲקָרָה אֵין לָהּ יוֹלֵד: וַיִּקַּח תֵּרַח אֶת אֲבִירָם בְּנוֹ וְאֵת לוֹט בֶּן הָרָן בֶּן בְּנוֹ וְאֵת שָׂרִי כִלְתּוֹ אֵשֶׁת אֲבִירָם בְּנוֹ וַיִּצְאוּ אֹתָם מֵאוּרָכָה כַּשְׁדִּים לָלֶכֶת אַרְצָה כְּנַעַן וַיָּבֹאוּ עַד חָרָן וַיִּשְׁבּוּ שָׁם: וַיְהִיו יָמֵי תֵרַח חֲמֵשׁ שָׁנִים וּמֵאֵתִים שָׁנָה וַיָּמָת תֵּרַח בְּחָרָן:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵל אֲבִירָם לֵךְ מֵאֲרָצְךָ וּמִמּוֹלְדֹתְךָ וּמִבֵּית אֲבִיךָ אֵל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאָךְ: וְאַעֲשֶׂה לְגוֹי גָּדוֹל וְאַבְרָכְךָ וְאֶגְדָּלְהָ שְׁמִי וְהָיָה בְּרָכָה: וְאַבְרָכָה מִבְּרָכֶיךָ וּמִקְלָלְךָ אָזָר וּנְבָרְכּוּ כָךְ כָּל מִשְׁפַּחַת הָאֲדָמָה: וַיִּשְׁמַעֲאֵל בְּנוֹ בֶּן שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה בְּהַמְלִי אֶת בָּשָׂר עָרְלָתוֹ: בְּעָצֶם הַיּוֹם הַזֶּה נִמּוֹל אֲבִירָם וַיִּשְׁמַעֲאֵל בְּנוֹ: וְכָל אֲנָשִׁי בֵּיתוֹ יָלִיד בֵּית וּמִקְנֵת כֶּסֶף מֵאֵת בֶּן נָכָר נִמְלּוּ אִתּוֹ:

וַיֵּרָא אֵלָיו יְהוָה בְּאַלְנֵי מִמְרָא וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח הָהָרֵל כַּחַם הַיּוֹם: וַיֵּשֶׂא עֵינָיו וַיֵּרָא וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אֲנָשִׁים נֹצְבִים עָלָיו וַיֵּרָא וַיֵּרָץ לִקְרָאתָם מִפֶּתַח הָהָרֵל וַיִּשְׁתַּחוּ אַרְצָה: וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי אִם נָא מִצָּאִיתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אֵל נָא תַעֲבֹר מֵעַל עֲבָדֶיךָ: וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיֵּגֵד לְאֲבִירָם לֵאמֹר הִנֵּה יִלְדָה מִלְכָּה גַם הוּא בָנִים לְנַחֲוֹר אַחֲרֶיךָ: אֵת עוֹץ בְּכֹרֹ וְאֵת בּוֹז אַחֲרָיו וְאֵת קְמוּאֵל אֲבִי אָרָם: וְאֵת כְּשֹׁד וְאֵת חֲזוֹ וְאֵת פִּלְדֵּשׁ וְאֵת יֶלְדָךְ וְאֵת בְּתוּאֵל: וּבְתוּאֵל יָלַד אֶת רַבְקָה שְׁמִנָּה אֵלֶּה יִלְדָה מִלְכָּה לְנַחֲוֹר אַחֲרֵי אֲבִירָם: וּפִילְגֶשׁוּ וַיִּשְׁמָה רְאוּמָה וַתֵּלֵד גַּם הוּא אֶת טֹבַח וְאֵת גַּחַם וְאֵת תַּחֲשׁ וְאֵת מַעֲכָה:

וַיְהִיו חַיֵּי שָׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשִׁבְעֵי שָׁנִים שְׁנֵי חַיֵּי שָׂרָה: וַתָּמָת שָׂרָה בְּקָרְיַת אַרְבַּע הוּא חֲבֵרוֹן בָּאָרֶץ כְּנַעַן וַיָּבֹא אֲבִירָם לִסְפֹּד לְשָׂרָה וְלִבְכָתָהּ: וַיָּקָם אֲבִירָם מֵעַל פְּנֵי מֶתוֹ וַיִּדְבֹּר אֵל בְּנֵי חַת לֵאמֹר: אֵלֶּה הֵם בְּנֵי יִשְׁמַעֲאֵל וְאֵלֶּה שְׁמֹתָם בְּחֻצְרֵיהֶם וּבְטִירֵיהֶם שְׁנֵים עָשָׂר נְשִׂאִים לְאִמָּתָם: וְאֵלֶּה שְׁנֵי חַיֵּי יִשְׁמַעֲאֵל מֵאֵת שָׁנָה וְשְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְשִׁבְעֵי שָׁנִים וַיִּגְוֶה וַיָּמָת וַיֵּאֲסֹף אֵל עַמּוֹ: וַיִּשְׁכְּנוּ מִחוּילָה עַד שׁוֹר אֲשֶׁר עַל פְּנֵי מִצְרַיִם בְּאֶרֶץ אֲשׁוּרָה עַל פְּנֵי כָל אַחֲרֵי נָפֶל:

וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת יִצְחָק בֶּן אֲבִירָם אֲבִירָם הוֹלִיד אֶת יִצְחָק: וַיְהִי יִצְחָק בֶּן אַרְבָּעִים שָׁנָה בְּקָחְתּוֹ אֶת רַבְקָה בַּת בְּתוּאֵל הָאֲרָמִי מִפֶּדֶן אָרָם אֲחֹת לָבָן הָאֲרָמִי לוֹ לְאִשָּׁה: וַיַּעֲמֶר יִצְחָק לִיהוָה לִנְכַח אִשְׁתּוֹ כִּי

עקרה הוא ויעתר לו יהיה ותהר רבקה אשתו: וישמע יעקב אל אביו ואל אמו וילך פדנה ארם: וישו כי רעות בנות כנען בעיני יצחק אביו: וילך עשו אל ישמעאל ויבא את מחלת בת ישמעאל בן אברהם אחות נביות על נשיו לו לאשה:

ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה: ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש ויבא מאבני המקום וישם מראשיתו וישכב במקום ההוא: ויחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלהים עלים ויירדים בו: וישפם לכן בבקר וינשק לבניו ולבנותיו ויברך אתהם וילך וישב לכן למקומו: ויעקב הלך לירכו ויפגעו בו מלאכי אלהים: ויאמר יעקב פאשר ראם מחנה אלהים זה ויקרא שם המקום ההוא מחננים:

וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שער שדה אדום: ויצו אתם לאמר כה תאמרן לאדני לעשו כה אמר עבדך יעקב עם לכן גרתי ואחר עד עתה: ויהי לי שור וחמור צאן ועבד ושפחה ואשלחה להגיד לאדני למצא חן בעיניך: אלוף אהליכמה אלוף אלה אלוף פינן: אלוף קנו אלוף תימן אלוף מבצר: אלוף מגדיאל אלוף עירם אלה אלוף אדום למשבתם בארץ אחוזתם הוא עשו אבי אדום:

וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען: אלה תלדות יעקב יוסף בן שבע עשרה שנה היה רעה את אחיו בצאן והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה נשי אביו ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם: וישאל אהב את יוסף מפל בניו כי בן זקנים הוא לו ועשה לו כתנת פסים: וישב את שר המשקים על משקהו ויתן הכוס על כף פרעה: ואת שר האפים תלה כאשר פתר להם יוסף: ולא זכר שר המשקים את יוסף וישפחהו:

ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם והנה עמד על היאר: והנה מן היאר עלת שבע פרות מרעה ובריות בשר ותרעינה באחו: והנה שבע פרות אחרות עלות אחריהן מן היאר רעות מרעה ונקות בשר ותעמדנה אצל הפרות על שפת היאר: ויאמר להם יוסף מה המעשה הזה אשר עשיתם הלא ידעתם כי נחש ינחש איש אשר כמני: ויאמר יהודה מה נאמר לאדני מה נדבר ומה נצטדק האלהים מצא את עון עבדיך הננו עבדים לאדני גם אנחנו גם אשר נמצא הגביע בידו: ויאמר חלילה לי מעשות זאת האיש אשר נמצא הגביע בידו הוא יהיה לי עבד ואתם עלו לשלום אל אביכם:

ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדני ידבר נא עבדך דבר באזני אדני ואל יחר אפך בעבדך כי כמוך כפרעה: אדני שאל את עבדיו לאמר ה'ש לכם אב או אח: ונאמר אל אדני יש לנו אב וכן וילד זקנים קטן ואחיו מת ויותר הוא לבדו לאמו ואביו אהבו: ויאמרו ה'חיתנו נמצא חן בעיני אדני והיינו עבדים לפרעה: וישם אתה יוסף לחק עד היום הזה על אדמת מצרים לפרעה לחמש רק אדמת הפהנים לבדם לא היתה לפרעה: וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויבא חזו בן ויפרו וירבו מאד: ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חיי שבע שנים וארבעים ומאת שנה: ויקרבו ימי ישראל למות ויקרא לבנו ליוסף ויאמר לו אם נא מצאתי חן בעיניך שים נא ידך תחת ירכי ועשית עמדי חסד ואמת אל נא תקברני במצרים: ושכבתי עם אבתי ונשאני ממצרים וקברתני בקברתם ויאמר אנכי אעשה כדברך: ויאמר השבעה לי וישבע לו וישתחו ישראל על ראש המטה: ויאמר יוסף אל אחיו אנכי מת ואלהים פקד: ופקד אתכם והעלה אתכם מן הארץ הזאת אל הארץ אשר נשבע לאברהם ליצחק וליעקב: וישבע יוסף את בני ישראל לאמר פקד: ופקד אלהים אתכם

והעלתם את עצמתי מזה: וימת יוסף (יג) בן מאה ועשר שנים ויחנטו אתו ויישם בארון (בן) במצרים: (יור אדני)

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש ויביתו באו: ראובן שמעון לוי ויהודה: יששכר זבולן ובנימין: וישב משה אל יהוה ויאמר אדני למה הרעתה לעם הזה למה זה שלחתני: ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה והצל לא הצלת את עמי: ויאמר יהוה אל משה עתה תראה אשר אעשה לפרעה כי ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו:

ויגבר אלהים אל משה ויאמר אליו אני יהוה: וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ושמי יהוה לא נודעתי להם: וגם הקמתי את בריתי אתם למה את ארץ כנען את ארץ מגריהם אשר גרו בה: ויצא משה מעם פרעה את העיר ויפוש פסיו אל יהוה ויחדלו הקלות והכבד ומטר לא נתן ארצה: וירא פרעה כי חדל המטר והכבד והקלת ויסף לחטא ויכבד לבו הוא ועבדיו: ויחזק לב פרעה ולא שלח את בני ישראל כאשר דבר יהוה ביד משה:

ויאמר יהוה אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו למען שתי אתמי אלה בקרבו: ולמען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אתמי אשר שמתי בם וידעתם כי אני יהוה: ויבא משה ואהרן אל פרעה ויאמרו אליו מה אמר יהוה אלהי העברים עד מתי מאנת לענות מפני שלח עמי ויעבדני: והיה כי ישאלך בנך מחר לאמר מה זאת ואמרת אליו בחזק יד הוציאנו יהוה ממצרים מבית עבדים: ויהי כי הקשה פרעה לשלח נוי ויהרג יהוה כל בכור בארץ מצרים מבכר אדם ועד בכור בהמה על בן אנו זבח ליהוה כל פטר רחם הזכרים וכל בכור בני אפודה: והיה לאות על ידכה ולטוטפת בין עיניך כי בחזק יד הוציאנו יהוה ממצרים:

ויהי בשלח פרעה את העם ולא נחם אלהים דרך ארץ פלשתיים כי קרוב הוא כי אמר אלהים פן ינחם העם בראתם מלחמה ושבו מצרימה: ויסב אלהים את העם דרך המדבר ים סוף וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים: ויקח משה את עצמות יוסף עמו כי השבע השביע את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעליתם את עצמתי מזה אתכם: ויאמר יהוה אל משה כתב זאת זכרון בפספס ושים באזני יהושע כי מחה אמוחה את זכר עמלק מתחת השמים: ויבן משה מזבח ויקרא שמו יהוה נסי: ויאמר כי יד על פס יה מלחמה ליהוה בעמלק מדר דר:

וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה אלהים למשה ולישראל עמו כי הוציא יהוה את ישראל ממצרים: ויקח יתרו חתן משה את צפרה אשת משה אחר שלוחיה: ואת שני בניה אשר שם האחד גרשם כי אמר גר הייתי בארץ נכריה:

בחודש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני: ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני ויחנו במדבר ויחן שם ישראל נגד ההר: ומשה עלה אל האלהים ויקרא אליו יהוה מן ההר לאמר מה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל: אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם על כנפי נשרים ואבא אתכם אלי: ועתה אם שמוע תשמעו בקלי וישמרתם את בריתי והייתם לי סגלה מכל העמים כי לי כל הארץ: ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל: ויבא משה ויקרא לזקני העם וישם לפניהם את כל הדברים האלה אשר צוהו יהוה: ויענו כל העם יחדו ויאמרו כל אשר דבר יהוה נעשה וישב משה את דברי העם אל יהוה: ויאמר יהוה אל משה הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך וגם בך יאמינו לעולם:

ויגד משה את דברי העם אל יהוה: ויאמר יהוה אל משה לך אל העם וקדשם היום ומחר וכבסו שמלתם: והיו נכנים ליום השלישי כי ביום השלישי ירד יהוה לעיני כל העם על הר סיני: והגבלת את העם סביב לאמר השמרו לכם עלות בהר ונגע בקצצהו כל הנגע בהר מות יומת: לא תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה יירה אם בהמה אם איש לא יחיה במשך הגבל המה יעלו בהר: וירד משה מן ההר אל העם וקדש את העם וכבסו שמלתם: ויאמר אל העם היו נכנים לשלשת ימים אל תגשו אל אשה: ויהי ביום השלישי בהית הבקר ויהי קלת וברקים וענן כבד על ההר וקל שפר חזק מאד ויחרד כל העם אשר במחנה: ויוצא משה את העם לקראת האלהים מן המחנה ויתיצבו בתחתית ההר: והר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו יהוה באש ויעל עשנו כעשן הכבשן ויחרד כל ההר מאד: ויהי קול השפר הולך וחזק מאד משה ידבר והאלהים יענו בקול: וירד יהוה על הר סיני אל ראש ההר ויקרא יהוה למשה אל ראש ההר ויעל משה: ויאמר יהוה אל משה רד העד בצעם פן יתרוסו אל יהוה לראות ונפל ממנו רב: וגם הכהנים הנגזשים אל יהוה יתקדשו פן יפרץ בהם יהוה: ויאמר משה אל יהוה לא יוכל העם לעלות אל הר סיני כי אתה העדתה בנו לאמר הגבל את ההר וקדשתו: ויאמר אליו יהוה לך רד ועלית אתה ואהרן עמך והכהנים והעם אל יתרוסו לעלות אל יהוה פן יפרץ בם: וירד משה אל העם ויאמר אליהם: וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר: אנכי יהוה אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים: לא יהיה לך אלהים אחרים על פני: לא תעשה לך פסל וכל תמונה אשר בשמים ממעל ואשר בארץ מתחת ואשר במים מתחת לארץ: לא תשתחוה להם ולא תעבדם כי אנכי יהוה אלהיך אל קנא פקד עון אבות על בנים על שלשים ועל רבעים לשנאי: ועשה חסד לאלפים לאהבי ולשמרי מצותי: לא תשא את שם יהוה אלהיך לשוא כי לא ינקה יהוה את אשר ישא את שמו לשוא: זכור את יום השבת לקדשו: ששת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך: ויום השביעי שבת ליהוה אלהיך לא תעשה כל מלאכה אתה ובנך ובתך עבדך ועמך ובהמתך וגרך אשר בשעריך: כי ששת ימים עשה יהוה את השמים ואת הארץ את הים ואת כל אשר בם וינח ביום השביעי על פן ברך יהוה את יום השבת ויקדשהו: כבד את אביך ואת אמך למען יארכו ימך על האדמה אשר יהוה אלהיך נתן לך: לא תרצח לא תנאף לא תגנב לא תענה ברעך עד שקר: לא תחמד בית רעה לא תחמד אשת רעה ועבדו ונאמרו ושורו וחתמו וכל אשר לרעה: וכל העם ראים את הקולת ואת הלפידים ואת קול השפר ואת ההר עשן וירא העם וינעו ויעמדו מרחק: ויאמרו אל משה דבר אתה עמנו ונשמעה ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות: ויאמר משה אל העם אל תיראו כי לבעבור נסות אתכם בא האלהים ובעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו: ויעמד העם מרחק ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלהים: ויאמר יהוה אל משה פה תאמר אל בני ישראל אתם ראיתם כי מן השמים דברתי עמכם: לא תעשון אתי אלהי כסף ואלהי זהב לא תעשו לכם: מזבח אדמה תעשה לי וזבחת עליו את עליך ואת שלמך ואת זאנך ואת בקרך בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתך: ואם מזבח אבנים תעשה לי לא תבנה אתהן גזית כי חרפך הנפת עליה ותחללה: ולא תעלה במעלות על מזבחי אשר לא תגלה ערותך עליו:

ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם: כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשבעת יצא לחפשי חנם: אם בגפו יבא בגפו יצא אם בעל אשה הוא ויצאה אשתו עמו: ואל משה אמר עלה אל יהוה אתה ואהרן נדב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל והשתחויתם מרחק: ונגש משה לבדו אל יהוה והם

לא יגשו והעם לא יעלו עמו: ויבא משה ויספר לעם את כל דברי יהוה ואת כל המשפטים ויען כל העם קול אחד ויאמרו כל הדברים אשר דבר יהוה נעשה: ויכתב משה את כל דברי יהוה וישכם בפקר ויבן מזבח תחת ההר ושתים עשרה מצבה לשנים עשר שבטי ישראל: וישלח את נערי בני ישראל ויעלו עלת ויזבחו זבחים שלמים ליהוה פרים: ויקח משה חצי הדם וישם באגנות וחצי הדם זרק על המזבח: ויקח ספר הברית ויקרא באזני העם ויאמרו כל אשר דבר יהוה נעשה ונשמע: ויקח משה את הדם ויזרק על העם ויאמר הנה דם הברית אשר כרת יהוה עמכם על כל הדברים האלה: ויעל משה ואהרן נדב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל: ויראו את אלהי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטהר: ואל אצילי בני ישראל לא שלח דוד ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו: ויאמר יהוה אל משה עלה אלי ההרה והיה שם ואתנה לך את לחת האבן והתורה והמצוה אשר כתבתי להורותם: ויקם משה ויהושע משנתו ויעל משה אל הר האלהים: ואל הזקנים אמר שבו לנו כנה עד אשר נשוב אליכם והנה אהרן וחור עמכם מי בעל דברים יגש אלהים: ויעל משה אל ההר ויכס הענן את ההר: וישכן כבוד יהוה על הר סיני ויכסהו הענן ששת ימים ויקרא אל משה ביום השביעי מתוך הענן: ומראה כבוד יהוה כאש אכלת בראש ההר לעיני בני ישראל: ויבא משה בתוך הענן ויעל אל ההר והיה משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה:

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי: וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת: כל עמודי החצר סביב מחשקים כסף ונחשת כסף ואדניהם נחשת: ארף החצר מאה באמה ורחב חמשים בחמשים וקמה חמש אמות שש משור ואדניהם נחשת: לכל כלי המשכן בכל עבדתו וכל ידותיו וכל יתדת החצר נחשת:

ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית וך כתית למאור להעלות נר תמיד: באהל מועד מחוץ לפרכת אשר על העדת יערוך אתו אהרן ובניו מערב עד בקר לפני יהוה חקת עולם לדורתם מאת בני ישראל: ואתה הקרב אליך את אהרן ואת בניו ואת מתוך בני ישראל לכהנו לי אהרן נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר בני אהרן: ובהעלת אהרן את הנרות בין הערפים יקטירנה קטרת תמיד לפני יהוה לדותיכם: לא תעלו עליו קטרת זרה ועלה ומנחה ונסף לא תסכו עליו: וכפר אהרן על קרנתיו אחת בשנה מדם חטאת הכפרים אחת בשנה יכפר עליו לדותיכם קדש קדשים הוא ליהוה: וידבר יהוה אל משה לאמר: כי תשא את ראש בני ישראל לפקדיהם ונתנו איש כפר נפשו ליהוה בפקד אתם ולא יהיה בהם נגף בפקד אתם: זה יתנו כל העבר על הפקדים מחצית השקל בשקל הקדש עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה ליהוה: ויכל משה מדבר אתם ויתן על פניו מסוה: ויבא משה לפני יהוה לדבר אתו יסיר את המסוה עד צאתו ויצא וידבר אל בני ישראל את אשר צוה: וראו בני ישראל את פני משה כי קרן עור פני משה והשיב משה את המסוה על פניו עד באו לדבר אתו:

ויקחה משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אלהם אלה הדברים אשר צוה יהוה לעשות אתם: ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון ליהוה כל העשה בו מלאכה יומת: לא תבצרו אש בכל משבתיכם ביום השבת: ומסוף שער החצר מעשה רקם תכלת וארגמן ותולעת שני ויש משור ועשרים אמה ארף וקומה ברחב חמש אמות לעמת קלעי החצר: ועמדיהם ארבעה

ואדניהם ארבעה נחשת וניהם כסף וצפוי ראשיהם וחסקיהם כסף: וכל היתדות למשכן ולחצר סביב נחשת:

אלה פקודי המשכן משכן העדות אשר פקד על פי משה עבדת הלוים ביד איתמר בן אהרן הכהן: ובצלאל בן אוּרִי בן חור למטה יהודה עשה את כל אשר צוה יהוה את משה: ואתו אהליאב בן אחיסמך למטה דן חרש וחשב ולקם בתכלת ובארנמן ובתולעת השני ובשש: ויכס הענן את אהל מועד ויכבוד יהוה מלא את המשכן: ולא יכל משה לבוא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן ויכבוד יהוה מלא את המשכן: ובהעלות הענן מעל המשכן יסעו בני ישראל בכל מסעיהם: ואם לא יעלה הענן ולא יסעו עד יום העלתו: כי ענן (ענ) יהוה על המשכן יומם ואש תהיה לילה בו לעיני כל בית ישראל בכל (בכל) מסעיהם: (הי אדין)

ויקרא אל משה וידבר יהוה אליו מאהל מועד לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מקם קרבן ליהוה מן בהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם: אם עלה קרבנו מן הבקר זכר תמים יקריבנו אל פתח אהל מועד יקריב אתו לרצנו לפני יהוה: או מזל אשר ישבע עליו לשקר ושלם אתו בראשו וחסמתי יסף עליו לאשר הוא לו: ותננו ביום אשמתו: ואת אשמו יביא ליהוה איל תמים מן הצאן בערפק לאשם אל הכהן: וכפר עליו הכהן לפני יהוה ונסלח לו על אחת מזל אשר יעשה לאשמה בה:

וידבר יהוה אל משה לאמר: צו את אהרן ואת בניו זאת תורת העלה הוא העלה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו: ולבש הכהן מדי בד ומכנסי בד ילבש על בשרו והרים את הדשן אשר תאכל האש את העלה על המזבח ושמו אצל המזבח: כאשר עשה ביום הזה צוה יהוה לעשות לכפר עליכם: ופתח אהל מועד תשובו יומם ולילה שבעת ימים ושמתם את משמרת יהוה ולא תמותו כי בן צייתי: ויעש אהרן ובניו את כל הדברים אשר צוה יהוה ביד משה:

ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל: ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר לחטאת ואיל לעלה תמימים והקרב לפני יהוה: ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר עזים לחטאת ועגל וכבש בני שנה תמימים לעלה: כי אני יהוה המעלה אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים והייתם קדשים כי קדוש אני: זאת תורת הבהמה והעוף וכל נפש החיה הרמשת במים ולכל נפש השרצת על הארץ: להבדיל בין הטמא ובין הטהר ובין החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל:

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל לאמר אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים כימי נדת דותה טמא: וביום השמיני ימול בשר ערלתו: ואם תראה עוד בביגד או בשתי או בערב או בכל כלי עור פרכת הוא באש תשרפנו את אשר בו הנגע: והביגד או השתי או הערב או כל כלי העור אשר תכבס וסר מהם הנגע וכבס שנית וטהר: זאת תורת נגע צרעת בגד הצמר או הפשתים או השתי או הערב או כל כלי עור לטהרו או לטמאו:

וידבר יהוה אל משה לאמר: זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו והובא אל הכהן: ויצא הכהן אל מחוץ למחנה וראה הכהן והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע: והזרתם את בני ישראל מטמאתם ולא ימתו בטמאתם בטמאם את משכני אשר בתוכם: זאת תורת הזב ואשר תצא ממנו שכבת זרע לטמאה בה: והדונה בנדתה והזב את זובו לזכר ולנקבה ולאיש אשר ישכב עם טמאה:

וידבר יהוה אל משה אחרי מות שני בני אהרן בקרבנותם לפני יהוה וימתו: ויאמר יהוה אל משה דבר

אַל אַהרן אַחיד וְאֵל יבא כָּל עַת אֶל הַקֹּדֶשׁ מִבֵּית לַפָּרֹכֶת אֶל פְּנֵי הַכֹּפֶרֶת אֲשֶׁר עַל הָאֹרֶן וְלֹא יָמוּת כִּי בַעֲנֵן אֲרָאָה עַל הַכֹּפֶרֶת: בְּזֹאת יבא אַהֲרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ בְּכָר בֶּן בָּקָר לַחֲטָאת וְאֵיל לְעֹלָה: וְלֹא תִקֵּא הָאֲרֶץ אֶתְכֶם בְּטַמְאָכֶם אֹתָהּ כְּאֲשֶׁר קָאָה אֶת הַגּוֹי אֲשֶׁר לִפְנֵיכֶם: כִּי כָל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִכָּל הַתּוֹעֵבֹת הָאֵלֶּה וְנִכְרְתוּ הַנַּפְשׁוֹת הָעֹשׂוֹת מִקְרֵב עִמָּם: וְשִׁמְרַתֶּם אֶת מִשְׁמְרָתִי לְבִלְתִּי עֲשׂוֹת מַחֲקוֹת הַתּוֹעֵבֹת אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ לִפְנֵיכֶם וְלֹא תִטְמְאוּ בָהֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל כָּל עַדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם קְדוּשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: אִישׁ אָמוּ וְאִבּוֹ תִירָאוּ וְאֶת שְׁבָתֹתֵי תִשְׁמְרוּ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וְהִבְדַּלְתֶּם בֵּין הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה לַטְּמֵאָה וּבֵין הָעוֹף הַטָּמֵא לַטְּהוֹר וְלֹא תִשְׁקְצוּ אֶת נַפְשֹׁתֵיכֶם בַּבְּהֵמָה וּבְעוֹף וּבְכָל אֲשֶׁר תִּרְמֹשׁ הָאָדָמָה אֲשֶׁר הִבְדַּלְתִּי לָכֶם לַטְּמֵא: וְהִייתֶם לִי קְדוּשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה וְאִבְדַּלְתֶּם אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים לִהְיוֹת לִי: וְאִישׁ אִשָּׁה כִּי יִהְיֶה בָהֶם אוֹב אוֹ יִדְעֹנִי מוֹת יוֹמָתוֹ בְּאָכֵן וּרְגָמוֹ אֹתָם דְּמִיָּהֶם בָּם:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם לִנְפֹשׁ לֹא יִטְמָא בְּעַמִּיו: כִּי אִם לִשְׂאֵרוֹ הַקָּרִב אֵלָיו לֹאמוּ וְלִאֲבִיו וְלִבְנוֹ וְלִבְתּוֹ וְלִאֲחִיו: וְלֹאֲחֹתוֹ הַבְּתוּלָה הַקְּרוּבָה אֵלָיו אֲשֶׁר לֹא הִיְתָה לְאִישׁ לֹה יִטְמָא: וּמִבְּהֵמָה בַּהֲמָה יִשְׁלַמְנָה וּמִכָּה אָדָם יוֹמַת: מִשְׁפַּט אֶחָד יִהְיֶה לָכֶם כִּגֹּר כְּאֶזְרַח יִהְיֶה כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיּוֹצִיאוּ אֶת הַמִּקְלָל אֶל מַחוּץ לַמִּחְנֶה וַיִּרְגְּמוּ אֹתוֹ אָבֵן וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תִבְאוּ אֶל הָאֲרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם וְשָׁבַתָה הָאֲרֶץ שְׁבַת לַיהוָה: שֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְרַע שְׂדֶךְ וְשֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְמַר כַּרְמְךָ וְאָסַפְתָּ אֶת תְּבוּאָתָהּ: כִּי לִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים עֲבָדֵי הֵם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם אֲלִילִים וּפָסֵל וּמִצְבֵּה לֹא תִקִּימוּ לָכֶם וְאָבֵן מִשְׁכִּית לֹא תִתְּנוּ בְּאֲרָצְכֶם לְהִשְׁתַּחֲוֹת עֲלֶיהָ כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: אֶת שְׁבָתֹתֵי תִשְׁמְרוּ וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ אֲנִי יְהוָה:

אִם בַּחֲקֹתֵי תַלְכוּ וְאֶת מִצְוֹתֵי תִשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם: וְנִתְּתִי גִשְׁמִיכֶם בְּעֵתָם וְנִתְּנָה הָאֲרֶץ יְבוּלָה וְעֵץ הַשִּׁדָּה יִתֵּן פְּרִי: וְהָיָה לָכֶם דִּישׁ אֶת בָּצִיר וּבָצִיר יִשָּׂא אֶת זֶרַע וְאָכַלְתֶּם לֶחֶמְכֶם לְשִׁבְעָה וַיִּשְׁבַּחְתֶּם לְבָטָח בְּאֲרָצְכֶם: וְכָל מַעֲשֶׂר בָּקָר וְצֹאן כָּל אֲשֶׁר יַעֲבֹר תַּחַת הַשֶּׁבֶט הָעֹשִׂירִי יִהְיֶה קֹדֶשׁ לַיהוָה: לֹא יִבְקַר בֵּין טוֹב לָרַע וְלֹא יִמְרְנוּ וְאִם הֵמָּה יִמְרְנוּ וְהִנֵּה הוּא וּתְמוֹרָתוֹ יִהְיֶה קֹדֶשׁ לֹא יִגָּאֵל: אֵלֶּה הַמִּצְוֹת (הַת) אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהַר (בָּר) סִינַי: (וְיוֹ אֲנָדִי)

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַּר סִינַי בְּאֶהֱל מוֹעֵד בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִית לְצֵאתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵאמֹר: שְׂאוּ אֶת רֹאשׁ כָּל עַדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת כָּל זָכָר לְגַלְגֹּלְתָם: מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כָּל יֶצֶא צָבָא בְּיִשְׂרָאֵל תִּפְקְדוּ אוֹתָם לְצִבְאָתָם אֹתָהּ וְאַהֲרֹן: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אַהֲרֹן לֵאמֹר: אֵל תִּכְרִיתוּ אֶת שֶׁבֶט מִשְׁפַּחַת הַקֹּהֲנִי מִתּוֹךְ הָלוֹיִם: וְזֹאת עֲשׂוּ לָהֶם וְחִיו וְלֹא יָמוּתוּ בַּגִּשְׁתָּם אֶת קֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים אַהֲרֹן וּבָנָיו יִבְאוּ וְשָׂמוּ אוֹתָם אִישׁ אִישׁ עַל עֲבֹדָתוֹ וְאֵל מִשְׁאֹ: וְלֹא יִבְאוּ לְרִאיוֹת כְּבָלַע אֶת הַקֹּדֶשׁ וּמָתוּ:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: נִשְׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי גִרְשׁוֹן גַּם הֵם לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם: מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמַעְלָה עַד בֶּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה תִּפְקְדוּ אוֹתָם כָּל הַבָּא לְצָבָא צָבָא לְעֹבֵד עֲבָדָה בְּאֶהֱל מוֹעֵד: כָּל הַבָּקָר לְעֹלָה שָׁנִים עֶשְׂרִים פְּרִים אֵילִם שָׁנִים עֶשְׂרִים כִּבְשִׁים בְּנֵי שָׁנָה שָׁנִים עֶשְׂרִים וּמִנְחָתָם וְשַׁעֲרֵי עֲזִים

שנים עשר לחטאת: וכל בקר זבח השלמים עשרים וארבעה פרים אילם ששים עתדים ששים כבשים בני שנה ששים זאת חנכת המזבח אחרי המשח אתו: וכבא משה אל אהל מועד לדבר אתו וישמע את הקול מדבר אליו מעל הכפרת אשר על ארן העדת מבין שני הכרבים וידבר אליו:

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל אהרן ואמר אליו בהעלותך את הנחת אל מול פני המנוחה ואירו שבעת הנרות: ויעש כן אהרן אל מול פני המנוחה העלה נרתיק כאשר צוה יהוה את משה: וזה מעשה המנוחה מקשה זהב עד ירכה עד פרחה מקשה הוא כמראה אשר הראה יהוה את משה פן עשה את המנוחה: ויאמר יהוה אל משה ואביה ירק ירק בפניה הלא תכלם שבעת ימים תסגר שבעת ימים מחוץ למחנה ואחר תאסף: ותסגר מרים מחוץ למחנה שבעת ימים והעם לא נסע עד האסף מרים: ואחר נסעו העם מחצרות ויחנו במדבר פארן:

וידבר יהוה אל משה לאמר: שלח לך אנשים ויתרו את ארץ כנען אשר אני נתן לבני ישראל איש אחד איש אחד למטה אבותיו תשלחו כל נשיא בהם: וישלח אתם משה ממדבר פארן על פי יהוה כלם אנשים ראשי בני ישראל המה: ויאמר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם ועשו להם ציצת על פנפי בגדיהם לזריתם ונתנו על ציצת הפנף פתיל תכלת: והיה לכם לציצת ויראתם אתו וזכרתם את כל מצות יהוה ועשיתם אתם ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זנים אחריהם: למען תזכרו ועשיתם את כל מצותי והייתם קדשים לאלהיכם: אני יהוה אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים אני יהוה אלהיכם:

ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי ודתן ואבירם בני אליאב ואון בן פלת בני ראובן: ויקמו לפני משה ואנשים מבני ישראל חמשים ומאתים נשיאי עדה קראי מועד אנשי שם: ויקהלו על משה ועל אהרן ויאמרו אליהם רב לכם כי כל העדה כלם קדשים ובתוכם יהוה ומדוע תתנשאו על קהל יהוה: ואמרת אליהם בהרימכם את חלבו ממנו ונחשב ללזים כתבואת גרן וכתבואת יקב: ואכלתם אתו בכל מקום אתם וביתכם כי שכר הוא לכם חלף עבדתכם באהל מועד: ולא תשאו עליו חטא בהרימכם את חלבו ממנו ואת קדשי בני ישראל לא תחללו ולא תמותו:

וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר: זאת חקת התורה אשר צוה יהוה לאמר דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדמה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה על: ונתתם אתה אל אלעזר הכהן והוציא אתה אל מחוץ למחנה ושחט אתה לפניו: ויאמר יהוה אל משה אל תירא אתו כי בידך נתתי אתו ואת כל עמו ואת ארצו ועשית לו כאשר עשית לסיחן מלך האמרי אשר יושב בחדשבו: ויכו אתו ואת בניו ואת כל עמו עד בלתי השאיר לו שריד ויירשו את ארצו: ויסעו בני ישראל ויחנו בערבות מואב מעבר לירדן ירחו:

וירא בלק בן צפור את כל אשר עשה ישראל לאמרי: ויגר מואב מפני העם מאד כי רב הוא ויקץ מואב מפני בני ישראל: ויאמר מואב אל זקני מדן עתה ילחכו הקהל את כל סביבתינו פלחך השור את ירק השדה ובלק בן צפור מלך מואב בעת ההוא: וירא פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן ויקם מתוך העדה ויקח רמח בידו: ויבא אחר איש ישראל אל הקבה וידקר את שניהם את איש ישראל ואת האשה אל קבתה ותעצר המגפה מעל בני ישראל: ויהיו המתים במגפה ארבעה ועשרים אלף:

וידבר יהוה אל משה לאמר: פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי: לכן אמר הנני נתן לו את בריתי שלום:

וביום הפורים בהקריבכם מנחה חדשה ליהוה בשבעתיכם מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו: והקרבתם עולה לריח ניחח ליהוה פרים בני בקר שנים איל אחד שבעה כבשים בני שנה: ומנחתם סלת בלילה בשמן שלשה עשרנים לפר האחד שני עשרנים לאיל האחד: עשרון עשרון לכבש האחד לשבעת הכבשים: שעיר עזים אחד לכפר עליכם: מלבד עלת התמיד ומנחתו תעשו תמימים יהיו לכם ונספיהם: ושעיר חטאת אחד מלבד עלת התמיד ומנחתה ונספה: אלה תעשו ליהוה במועדיכם לבד מנדריכם ונדבתיכם לעלתיכם ולמנחתיכם ולנספיהם ולשלמיכם: ויאמר משה אל בני ישראל ככל אשר צוה יהוה את משה:

וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה יהוה: איש כי ידר נדר ליהוה או השבע שבעה לאסור אפר על נפשו לא יחל דברו ככל היצא מפיו יעשה: ואש ה כי תדר נדר ליהוה ואסרה אפר בבית אביה בנערה: ויתן משה את הגלעד למכיר בן מנשה וישב בה: ויאיר בן מנשה הלך וילכד את חותיהם ויקרא אתהן חות יאיר: ונבח הלך וילכד את קנת ואת בנתיה ויקרא לה נבח בשמו:

אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאתם ביד משה ואהרן: ויכתב משה את מוצאיהם למסעיהם על פי יהוה ואלה מסעיהם למוצאיהם: ויסעו מרעמסס בחדש הראשון בחמשה עשר יום לחדש הראשון ממחנת הפסח יצאו בני ישראל ביד רמה לעיני כל מצרים: ותהיינה מחלה תרצה וחגלה ומלכה ונעה בנות צלפחד לבני דהיהן לנשים: ממשפחת בני מנשה בן יוסף היו לנשים ויהי נחלתן על מטה משפחת אביהן: אלה המצות (הת) והמשפטים אשר צוה יהוה ביד משה אל בני ישראל בערבת מואב על ירדן (יג) ירחו: (הי אניד)

אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן במדבר בערבה מול סוף בין פארן ובין תפל ולבן ונחצות ודי זהב: אחד עשר יום מארב דרך הר שעיר עד קדש ברנע: ויהי בארבעים שנה בעשתי עשר חדש באחד לחדש דבר משה אל בני ישראל ככל אשר צוה יהוה אתו אלהם: עד אשר יניח יהוה לאחיכם ככם וירשו גם הם את הארץ אשר יהוה אלהיכם נתן להם בעבר הירדן ושבתם איש לירשתו אשר נתתי לכם: ואת הושווע צייתי בעת ההוא לאמר ציניך הראת את כל אשר עשה יהוה אלהיכם לשני המלכים האלה בן יעשה יהוה לכל הממלכות אשר אתה עבר שמה: לא תיראום כי יהוה אלהיכם הוא הנלחם לכם:

ואתחנן אל יהוה בעת ההוא לאמר: אדני יהוה אתה החלית להראות את עבדך את גדלך ואת ידך החזקה אשר מי אל בשמים ובארץ אשר יעשה כמעשיך וכגבורתך: אעברה נא ואראה את הארץ הטובה אשר בעבר הירדן הנה הטוב הזה והלבנון:

ויקרא משה אל כל ישראל ויאמר אלהם שמע ישראל את החקים ואת המשפטים אשר אנכי דבר באזניכם היום ולמדתם אתם ושמרתם לעשותם: יהוה אלהינו פרת עמנו ברית בחרב: לא את אבותינו פרת יהוה את הברית הזאת כי אתנו אנחנו אלה פה היום כלנו חיים: פנים בפנים דבר יהוה עמכם בקר מתוך האש: אנכי עמד בין יהוה ובניכם בעת ההוא להגיד לכם את דבר יהוה כי יראתם מפני האש ולא עליכם בקר לאמר: אנכי יהוה אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים: לא יהיה לך אלהים אחרים על פני: לא תעשה לך פסל כל תמונה אשר בשמים ממעל ואשר בארץ מתחת ואשר במים מתחת לארץ: לא תשתחוה להם ולא תעבדם כי אנכי יהוה אלהיך אל קנא פקד עון

אבות על בנים ועל שלשים ועל רבעים לשנאי: ועשה חסד לאֱלֹפִים לאֲהִבִּי ולשְׁמֵרִי מִצּוֹתֵי: לא תשא אֶת שֵׁם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹא כִּי לֹא יִנָּקָה יְהוָה אֶת אֲשֶׁר יִשָּׂא אֶת שְׁמוֹ לְשׁוֹא: שְׁמוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לִקְדָּשׁוֹ כְּאֲשֶׁר צִוָּךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעֲשִׂיתָ כָּל מְלֹאכְתְּךָ: וַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה כָּל מְלָאכָה אֹתָהּ וּבִנְיָהּ וּבִתָּךְ וְעַבְדְּךָ וְעַמְּתְךָ וְשׂוֹרְךָ וְחֹמְרְךָ וְכָל בְּהֵמָתְךָ וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ לְמַעַן יָנוּחַ עַבְדְּךָ וְעַמְּתְךָ כָּמוֹךָ: וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וַיֹּצֵאֲךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִשָּׁם בְּיָד חֲזָקָה וּבְזֹרֶעַ נְטוּיָה עַל כֵּן צִוָּךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לַעֲשׂוֹת אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת: כִּכֹּד אֶת אֲבִיךָ וְאֶת אִמְךָ כְּאֲשֶׁר צִוָּךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְמַעַן יֵאָרִיכְךָ יְמֶיךָ וְלְמַעַן יִיטֹב לָךְ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ: לֹא תִרְצַח וְלֹא תִנָּאֵף וְלֹא תִגְנוֹב וְלֹא תַעֲנֶה בְּרֵעֲךָ עַד שְׁוֹא: וְלֹא תִחְמֹד אִשְׁתּוֹ רֵעֲךָ וְלֹא תִתְאָוֶה בֵּית רֵעֲךָ שָׂדֶהוּ וְעַבְדּוֹ וְאִמָּתוֹ שׂוֹרוֹ וְחֹמְרוֹ וְכָל אֲשֶׁר לְרֵעֲךָ: אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה דִּבֶּר יְהוָה אֶל כָּל קְהִלְכֶּם בְּהָר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ הַעֲנָן וְהָעַרְפֶּל קוֹל גָּדוֹל וְלֹא יִסָּף וַיִּכְתְּבֵם עַל שְׁנֵי לַחַת אֲבָנִים וַיִּתֵּן אֵלֶי: וַיְהִי כִּשְׁמַעְכֶּם אֶת הַקּוֹל מִתּוֹךְ הַחֹשֶׁךְ וְהָהָר בָּעַר בָּאֵשׁ וַתִּקְרְבוּן אֵלַי כָּל רָאשֵׁי שְׁבִטֵיכֶם וְזִקְנֵיכֶם: וַתֹּאמְרוּ הֵן הִרְאֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֶת כְּבוֹדוֹ וְאֶת גְּדֻלּוֹ וְאֶת קְלוֹ שְׁמַעְנוּ מִתּוֹךְ הָאֵשׁ הַיּוֹם הַזֶּה רָאִינוּ כִּי יִדְבֵּר אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם וְחִי: וַתַּתְּחֵל לְמַה נְמוּת כִּי תֹאכְלֵנוּ הָאֵשׁ הַגְּדֹלָה הַזֹּאת אִם יִסָּפִים אֲנַחְנוּ לְשַׁמֵּעַ אֶת קוֹל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עוֹד וּמִתְּנוּ: כִּי מִי כָּל בָּשָׂר אֲשֶׁר שָׁמַע קוֹל אֱלֹהִים חַיִּים מְדַבֵּר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ כְּמִנּוּ וַיְחִי: קָרַב אֹתָהּ וְשָׁמַע אֶת כָּל אֲשֶׁר יֹאמַר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֶת תְּדַבְּרֵי אֱלֹהֵינוּ אֶת כָּל אֲשֶׁר יִדְבֹּר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֵלֶיךָ וְשָׁמַעְנוּ וְעָשִׂינוּ: וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֶת קוֹל דְּבָרֵיכֶם בְּדַבְּרְכֶם אֵלַי וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי שְׁמַעְתִּי אֶת קוֹל דְּבָרֵי הָעָם הַזֶּה אֲשֶׁר דִּבְרוּ אֵלַי הִיטִיבוּ כָּל אֲשֶׁר דִּבְרוּ: מִי יִתֵּן וְהָיָה לְכַבֵּד זֶה לָהֶם לִירְאָה אֹתִי וְלִשְׁמֹר אֶת כָּל מִצְוֹתַי כָּל הַיָּמִים לְמַעַן יִיטֹב לָהֶם וּלְבָנֵיהֶם לְעֹלָם: לָךְ אָמַר לָהֶם שׁוּבוּ לָכֶם לְאֶהֱלִיכֶם: וְאֹתָהּ פָּה עָמַד עִמָּדִי וַאֲדַבֵּר אֵלֶיךָ אֶת כָּל הַמִּצְוָה וְהַחֲקִים וְהַמְשָׁפָטִים אֲשֶׁר תִּלְמַדְם וְעָשׂוּ בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר אָנֹכִי נָתַן לָהֶם לְרִשְׁתָּהּ: וּשְׁמַרְתֶּם לַעֲשׂוֹת כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲתָכֶם לֹא תִסְרוּ יָמִין וּשְׂמָאל: בְּכָל הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲתָכֶם תֵּלְכוּ לְמַעַן תַּחֲיִיו וְטוֹב לָכֶם וְהִתְרַכַּתֶּם יָמִים בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר תִּירְשׁוּ: וְזֹאת הַמִּצְוָה הַחֲקִים וְהַמְשָׁפָטִים אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לְלַמֵּד אֲתָכֶם לַעֲשׂוֹת בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ: לְמַעַן תִּירָא אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשֹׁמֵר אֶת כָּל חֻקֹּתָיו וּמִצְוֹתָיו אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצִוֶּה אֹתָהּ וּבְנֶךָ וּבִתּוֹ כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ וְלְמַעַן יֵאָרִיכְךָ יְמֶיךָ: וְשָׁמַעְתָּ יִשְׂרָאֵל וְשָׁמַרְתָּ לַעֲשׂוֹת אֲשֶׁר יִיטֹב לָךְ וְאֲשֶׁר תִּרְבּוּן מְאֹד כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֶיךָ לָךְ אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ:

שָׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד: וְאַהֲבַת אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְּךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל מְאֹדְךָ: וְהָיִי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצִוֶּה הַיּוֹם עַל לִבְּךָ: וְשָׁנַנְתָּם לְבָנֶיךָ וּדְבַרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בְּדֶרֶךְ וּבִשְׁכַבְּךָ וּבְקוּמְךָ: וְקִשְׁרְתָם לְאוֹת עַל יָדְךָ וְהָיִי לְטָטְפַת בֵּין עֵינֶיךָ: וְכִתְבְתֶּם עַל מַזְזוֹת בֵּיתְךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ: וַיְדַעְתָּ כִּי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא הָאֱלֹהִים הָאֵל הַנּוֹצֵאֲנוּ מִמִּצְרַיִם וְהַחֲסִיד לְאֶהֱבָיו וְלִשְׁמֵרֵי מִצְוֹתָיו לְאֶלֶף דּוֹר: וּמִשְׁלֵם לְשׁוֹנְאֵיו אֵל פָּנָיו לְהַאֲבִידוֹ לֹא יִחַר לְשׁוֹנְאוֹ אֵל פָּנָיו יִשְׁלֵם לוֹ:

וְשָׁמַרְתָּ אֶת הַמִּצְוָה וְאֶת הַחֲקִים וְאֶת הַמְשָׁפָטִים אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצִוֶּה הַיּוֹם לַעֲשׂוֹתָם: וְהָיָה | עַקֵּב תִּשְׁמַעְנוּ אֶת הַמְשָׁפָטִים הָאֵלֶּה וּשְׁמַרְתֶּם וְעָשִׂיתֶם אֹתָם וְשָׁמַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לָךְ אֶת הַבְּרִית וְאֶת הַחֲסִד אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם: וְאַהֲבָךָ וּבְרַכְךָ וְהִרְבֶּךָ פְּרִי בִטְנְךָ וּפְרִי אֲדָמָתְךָ דִּגְגֶךָ וְתִירְשְׁךָ וַיִּצְהַרְךָ שָׁנָר אֶלְפִיד וְעִשְׁתֶּרֶת צֶאֱנָךְ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לָתֵת לָךְ: בְּרוּךְ תִּהְיֶה מְכָל הַעַמִּים לֹא יִהְיֶה בְךָ עֶקֶר וְעֶקְרָה וּבְבִהֲמָתְךָ: כִּי אִם שָׁמַר תִּשְׁמְרוּן אֶת כָּל הַמִּצְוָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אָנֹכִי

מצוה אתכם לעשותה לאהבה את יהוה אלהיכם ללכת בכל דרכיו ולדבקה בו: והוריש יהוה את כל הגוים האלה מלפניכם וירשתם גוים גדלים ועצמים מכם: כל המקום אשר תדרוך כף רגלכם בו לכם יהיה מן המדבר והלבנון מן הנער נהר פרת ועד הים האחרון יהיה גבלכם: לא יתיצב איש בפניכם פחדכם ומוראכם יתן יהוה אלהיכם על פני כל הארץ אשר תדרכו בה כאשר דבר לכם:

ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה: את הברכה אשר תשמעו אל מצות יהוה אלהיכם אשר אנכי מצוה אתכם היום: והקללה אם לא תשמעו אל מצות יהוה אלהיכם וסרתם מן הדרך אשר אנכי מצוה אתכם היום ללכת אחרי אלהים אחרים אשר לא ידעתם:

שבעה שבעת תספור לך מהחל חרמש בקמה תחל לספור שבעה שבעות: ועשית חג שבעות ליהוה אלהיך מסת נדבת ירך אשר תתן כאשר יברך יהוה אלהיך: ושמת לפני יהוה אלהיך אתה ויבך ועבדך ואמתך והלוי אשר בשעריך והגר והיתום והאלמנה אשר בקרבך במקום אשר יבחר יהוה אלהיך לשכן שמו שם: וזכרת כי עבד היית במצרים ושמת ועשית את החקים האלה: חג הסכת תעשה לך שבעת ימים באספך מגרנך ומיקבך: ושמת בחגך אתה ויבך ובתך ועבדך ואמתך והלוי והגר והאלמנה אשר בשעריך: שבעת ימים תחג ליהוה אלהיך במקום אשר יבחר יהוה כי יברך יהוה אלהיך בכל תבואתך ובכל מעשה ידיך והיית אף שמח: שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני יהוה אלהיך במקום אשר יבחר בחג המצות ובחג השבעות ובחג הסוכות ולא יראה את פני יהוה ריקם: איש כמתנת ידו כברכת יהוה אלהיך אשר נתן לך:

שפטים ושטרים תתן לך בכל שעריך אשר יהוה אלהיך נתן לך לשבטיך ושפטו את העם משפט צדק: לא תטה משפט לא תפיר פנים ולא תקח שחד כי השחד יעור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים: צדק צדק תרדף למען תחיה וירשת את הארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך: וענו ואמרו ידינו לא שפכו את הדם הזה וענינו לא ראו: כפר לעמך ישראל אשר פדית יהוה ואל תתן דם נקי בקרב עמך ישראל ונפער להם הדם: ואתה תבער הדם הנקי מקרבך כי תעשה הישר בעיני יהוה:

כי תצא למלחמה על איביך ונתנו יהוה אלהיך בידיך ושבית שביו: וראית בשביה אשת תאר וחסקת בה ולקחת לך לאשה: ונבאתה אל תוך ביתך וגלחת את ראשה ועשתה את צפרניה: זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים: אשר קרך בדרך ויזנב בך כל הנחשלים אחריך ואתה עיף ויגע ולא ירא אלהים: והיה בהנחית יהוה אלהיך לך מפל איביך מסביב בארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה לרשתה תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח:

והיה כי תבוא אל הארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה וירשתה וישבת בה: ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצך אשר יהוה אלהיך נתן לך ושמרת בטנא והלכת אל המקום אשר יבחר יהוה אלהיך לשכן שמו שם: ובאת אל הכהן אשר יהיה בימים ההם ואמרת אליו הגדתי היום ליהוה אלהיך כי באתי אל הארץ אשר נשבע יהוה לאבותינו לתת לנו: ותבאו אל המקום הזה ויצא סיחן מלך חשבון ועוג מלך הבשן לקראתנו למלחמה ונפס: ונקח את ארצם ונתנה לנחלה לראובני ולגדי ולחצי שבט המנשי: ושמתם את דברי הברית הזאת ועשיתם אתם למען תשכילו את כל אשר תעשו:

אתם נצבים היום כלכם לפני יהוה אלהיכם ראשיכם שבטיכם וזקניכם ושטריכם פל איש ישראל: טפכם נשיכם וגרך אשר בקרב מחניך מחטב עציך עד שאב מימך: לעבדך בברית יהוה אלהיך

ובבאלתו אשר יהיה אלהיך פרת עמך היום: הגדתי לכם היום כי אבד תאבדון לא תאריכון ימים על האדמה אשר אתה עבר את הירדן לבוא שמה לרשתה: העדתי בכם היום את השמים ואת הארץ החיים והמות נתתי לפניך הברכה והקללה ובהחרת בחיים למען תחיה אתה וזרעך: לאהבה את יהיה אלהיך לשמע בקלו ולדבקה בו כי הוא חייך וארץ ימך לשבת על האדמה אשר נשבע יהיה לאבותיך לאברהם ליצחק וליעקב לתת להם:

וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל: ויאמר אלהם בן מאה ועשרים שנה אנכי היום לא אוכל עוד לצאת ולבוא ויהיה אמר אלי לא תעבר את הירדן הנה: יהיה אלהיך הוא עבר לפניך הוא ישמיד את הגוים האלה מלפניך וירששם והושע הוא עבר לפניך כאשר דבר יהיה: הקהילו אלי את כל זקני שבטיכם ושטריכם ואדברה באזניהם את הדברים האלה ואעידה בם את השמים ואת הארץ: כי ידעתי אחרי מותי כי השחת תשחתון וסרתם מן הדבר אשר צויתי אתכם וקראת אתכם הרעה באחרית הימים כי תעשו את הרע בעיני יהיה להכעיסו במעשה ידיכם: וידבר משה באזני כל קהל ישראל את דברי השירה הזאת עד תמם:

האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי: יערף כמטר לקחי תזל כטל אמרתי כשעירם עלי רשא וכרביבים עלי עשב: כי שם יהיה אקרא הבו גרל לאלהינו: וידבר יהיה אל משה בעצם היום הזה לאמר: עלה אל הר העברים הנה הר נבו אשר בארץ מואב אשר על פני ירחו וראה את ארץ כנען אשר אני נתן לבני ישראל לאחזה: ומת בהר אשר אתה עלה שמה והאסף אל עמיד כאשר מת אהרן אחיך בהר ויאסף אל עמי: על אשר מעלתם בי בתוך בני ישראל כמי מריבת קדש מדבר צן על אשר לא קדשתם אותי בתוך בני ישראל: כי מנגד תראה את הארץ ושמך לא תבוא אל הארץ אשר אני נתן לבני ישראל:

וזאת הברכה אשר ברוך משה איש האלהים את בני ישראל לפני מותו: ויאמר יהיה מסיני בא וזרח משעיר למו הופיע מהר פארן ואתה מרבבת קדש מימינו אש דת למו: אף חבב עמים כל קדשיו בידך והם תפז לרגלך ישא מדברתיך: ולא קם נביא עוד בישראל כמשה אשר ידעו יהיה פנים אל פנים: לכל האמת והמופתים אשר שלחו יהיה לעשות בארץ מצרים לפרעה ולכל עבדיו ולכל ארצו: ולכל היד (הד) החזקה ולכל המורא הגדול אשר עשה משה לעיני כל (פל) ישראל: (יוד אידנ)

נביאים

ויהי אחרי מות משה עבד יהיה ויאמר יהיה אל יהושע בן נון משרת משה לאמר: משה עבדי מת ועתה קום עבר את הירדן הנה אתה וכל העם הזה אל הארץ אשר אנכי נתן להם לבני ישראל: כל מקום אשר תדרך כף רגלך בו לךם נתתיו כאשר דברתי אל משה: ויעבד ישראל את יהיה כל ימי יהושע וכל ימי הזקנים אשר האריכו ימים אחרי יהושע ואשר ידעו את כל מעשה יהיה אשר עשה לישראל: ואת עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל ממצרים קברו בשכם בתלקת השדה אשר קנה יעקב מאת בני חמור אבי שכם במאה קשיטה ויהיו לבני יוסף לנחלה: ואלעזר בן (בן) אהרן מת ויקברו אותו בגבעת פינחס בנו אשר נתן לו בהר (בך) אפרים: (הי אינד)

ויהי אחרי מות יהושע וישאלו בני ישראל ביהיה לאמר מי יעלה לנו אל הכנעני בתחלה להלחם בו: ויאמר יהיה יהודה יעלה הנה נתתי את הארץ בידך: ויאמר יהודה לשמעון אחי עלה אתי בגורלי ונלחמה בכנעני והלכתי גם אני אתך בגורלך וילך אתו שמעון: ויעשו כן בני בנימין וישאו נשים

למספרם מן המחללות אשר גזלו וילכו וישבו אל נחלתם ויבנו את הערים וישבו בהם: ויתהלכו משם בני ישראל בעת ההיא איש לשבטו ולמשפחתו ויצאו משם איש לנחלתו: בימים ההם (הם) אין מלך בישראל איש הישר בעיניו (בן) יעשה: (ויו דנאי)

ויהי איש אחד מן הרמתיים צופים מהר אפרים וישמו אלקנה בן ירחם בן אליהוא בן תחו בן צוף אפרתי: ולו שתי נשים שם אחת חנה ושם השנית פננה ויהי לפננה ילדים ולחנה אין ילדים: ועלה האיש שהוא מעירו מימים ימימה להשתחות ולזבח ליהוה צבאות בשלה ושם שני בני עלי חפני ופנחס פתנים ליהוה: הכל נתן ארונה המלך למלך ויאמר ארונה אל המלך יהוה אלהיך ירצך: ויאמר המלך אל ארונה לא כי קנו אקנה מאותך במחיר ולא אעלה ליהוה אלהי עלות חנם ויגן דוד את הגרן ואת הבקר בקספ שקלים חמשים: ויבן שם (שם) דוד מזבח ליהוה ויעל עלות ושלמים ויעתר יהוה לארץ ותעצר המגפה מעל (מל) ישראל: (הי אידנ)

והמלך דוד זקן בא בימים ויכסהו בבגדים ולא יחס לו: ויאמרו לו עבדיו יבקשו לאדני המלך נערה בתולה ועמדה לפני המלך ותהי לו סכנת ושכבה בחיקך וחס לאדני המלך: ויבקשו נערה יפה בכל גבול ישראל וימצאו את אבישג השונמית ויבאו אתה למלך: וידבר אתו טבות ויתן את כסאו מעל כסא המלכים אשר אתו בכבל: ושנא את בגדי כלאו ואכל לחם תמיד לפניו כל ימי חייו: וארחתו ארחת (את) תמיד נתנה לו מאת המלך דבר יום ביומו כל ימי (י) חייו: (יוד דנאי)

חזון ישעיהו בן אמוץ אשר חזה על יהודה וירושלים בימי עזיהו יותם אחז ויחזקיהו מלכי יהודה: שמעו שמים והאזינו ארץ כי יהוה דבר בנים גדלתי ורוממתי והם פשעו כי: ידע שור קנהו וחמור אבוס בעליו ישראל לא ידע עמי לא התבונן: כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה עמדים לפני נאם יהוה כן יעמד ורעכם ושמכם: והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבוא כל בשר להשתחות לפני אמר יהוה: ויצאו וראו (ו) בפגרי האנשים הפשעים כי כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה והיו וראו לכל (לל) בשר: והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבוא כל בשר להשתחות לפני אמר יהוה: (יכוין הי דינאי)

דברי ירמיהו בן חלקיהו מן הפתנים אשר בענותו בארץ בניהם: אשר היה דבר יהוה אליו בימי יאשיהו בן אמוץ מלך יהודה בשלש עשרה שנה למלכו: ויהי בימי יהויקים בן יאשיהו מלך יהודה עד חם עשתי עשרה שנה לצדקיהו בן יאשיהו מלך יהודה עד גלות ירושלים בחדש התמישי: וידבר אתו טבות ויתן את כסאו ממעל לכסא המלכים אשר אתו בכבל: ושנא את בגדי כלאו ואכל לחם לפניו תמיד כל ימי חייו: וארחתו ארחת (את) תמיד נתנה לו מאת מלך בכל דבר יום ביומו עד יום מותו כל ימי (י) חייו: (ויו דינא)

ויהי בשלשים שנה ברביעי בחמשה לחדש ואני בתוך הגולה על נהר כבר נפתחו השמים ואראה מראות אלהים: בחמשה לחדש היא השנה החמישית לגלות המלך יויכין: היה היה דבר יהוה אל יחזקאל בן בוזי הפהן בארץ פשדים על נהר כבר ותהי עלי שם יד יהוה: וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון ענן גדול ואש מתלקחת ונגה לו סביב ומתוכה פצין החשמל מתוך האש: ומתוכה דמות ארבע חיות וזה מראהו דמות אדם להנה: וארבעה פנים לאחת וארבע כנפים להם: ורגליהם רגל ישרה וכף רגליהם ככף רגל עגל ונציצים פצין נחשת קלל: וירי אדם מתחת כנפיהם על ארבעת רבעיהם ופניהם וכנפיהם לארבעתם: חברת אשה אל אחותה כנפיהם לא יסבו בלכתן איש אל עבר

פִּנְיֵי יִלְכוּ: וּדְמוּת פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם וּפְנֵי אֲרִיָּה אֶל הַיָּמִין לְאַרְבַּעַתָּם וּפְנֵי שׁוּר מִהַשְׂמָאוֹל לְאַרְבַּעַתָּן וּפְנֵי נֶשֶׁר לְאַרְבַּעַתָּן: וּפְנֵיהֶם וּכְנֵפֵיהֶם פְּרֻדּוֹת מִלְמַעְלָה לְאִישׁ שְׁתֵּים חֲבֵרוֹת אִישׁ וּשְׁתֵּים מְכֻסּוֹת אֶת גְּוִי־תִיִּהְנָה: וְאִישׁ אֶל עֵבֶר פְּנֵי יִלְכוּ אֶל אֲשֶׁר יִהְיֶה שָׁמָּה הַרוּחַ לִלְכֹת יִלְכוּ לֹא יִסְבּוּ בְּלִכְתָּן: וּדְמוּת הַחַיּוֹת מִרְאִיהֶם בְּגַחְלֵי אֵשׁ בְּצֻרוֹת כְּמִרְאָה הַלְפָדִים הִיא מִתְהַלֶּכֶת בֵּין הַחַיּוֹת וְנִגְהָ לְאֵשׁ וּמִן הָאֵשׁ יוֹצֵא בְּרֶק: וְהַחַיּוֹת רְצוּא וְשׁוֹב כְּמִרְאָה הַבְּזָק: וְאַרְא הַחַיּוֹת וְהִנֵּה אוֹפֵן אֶחָד בְּאַרְץ אֶצֶל הַחַיּוֹת לְאַרְבַּעַת פְּנֵי: מִרְאָה הָאוֹפְנִים וּמַעֲשֵׂיהֶם כְּעֵין תְּרַשִּׁישׁ וּדְמוּת אֶחָד לְאַרְבַּעַתָּן וּמִרְאִיהֶם וּמַעֲשֵׂיהֶם כְּאֲשֶׁר יִהְיֶה הָאוֹפֵן: עַל אַרְבַּעַת רַבְעֵיהֶן בְּלִכְתָּם יִלְכוּ לֹא יִסְבּוּ בְּלִכְתָּן: וְנִגְבִּיהֶן וְגִבָּה לָהֶם וְיִרְאָה לָהֶם וְנִבְתָּם מִלֹּאֵת עֵינַיִם סָבִיב לְאַרְבַּעַתָּן: וּבְלִכְתָּ הַחַיּוֹת יִלְכוּ הָאוֹפְנִים אֶצְלָם וּבִהְנִשָּׂא הַחַיּוֹת מֵעַל הָאֶרֶץ יִנְשָׂאוּ הָאוֹפְנִים: עַל אֲשֶׁר יִהְיֶה שֵׁם הַרוּחַ לִלְכֹת יִלְכוּ שָׁמָּה הַרוּחַ לִלְכֹת וְהָאוֹפְנִים יִנְשָׂאוּ לְעַמְתָּם כִּי רוּחַ הַחַיָּה בְּאוֹפְנִים: בְּלִכְתָּם יִלְכוּ וּבְעַמְדָּם יַעֲמִדוּ וּבִהְנִשָּׂאָם מֵעַל הָאֶרֶץ יִנְשָׂאוּ הָאוֹפְנִים לְעַמְתָּם כִּי רוּחַ הַחַיָּה בְּאוֹפְנִים: וּדְמוּת עַל רֹאשֵׁי הַחַיָּה רִקִּיעַ כְּעֵין הַקֶּרֶחַ הַנוֹרָא נָטוּי עַל רֹאשֵׁיהֶם מִלְמַעְלָה: וְתַחַת הַרְקִיעַ כְּנִפְיֵיהֶם יִשְׁרוֹת אִשָּׁה אֶל אַחוֹתָהּ לְאִישׁ שְׁתֵּים מְכֻסּוֹת לְהִנָּה וְלְאִישׁ שְׁתֵּים מְכֻסּוֹת לְהִנָּה אֶת גְּוִי־תִיִּהֶם: וְאַשְׁמַע אֶת קוֹל כְּנִפְיֵיהֶם קוֹל מִים רַבִּים קְקוֹל שְׂדֵי בְּלִכְתָּם קוֹל הַמְלָה קְקוֹל מַחְנָה בְּעַמְדָּם תְּרַפִּינָה כְּנִפְיָהּ: וְיִהְיֶה קוֹל מֵעַל לְרִקִּיעַ אֲשֶׁר עַל רֹאשָׁם בְּעַמְדָּם תְּרַפִּינָה כְּנִפְיָהּ: וּמִמַּעַל לְרִקִּיעַ אֲשֶׁר עַל רֹאשָׁם כְּמִרְאָה אֶבֶן סַפִּיר דְּמוּת כֶּסֶף וְעַל דְּמוּת כֶּסֶף דְּמוּת כְּמִרְאָה אָדָם עֲלִיו מִלְמַעְלָה: וְאַרְא כְּעֵין חֲשָׁמַל כְּמִרְאָה אֵשׁ בֵּית לֵה סָבִיב מִמִּרְאָה מִתְנִי וּלְמַעְלָה וּמִמִּרְאָה מִתְנִי וּלְמַטָּה רֹאשִׁי כְּמִרְאָה אֵשׁ וְנִגְה לֹו סָבִיב: כְּמִרְאָה הַקֶּשֶׁת אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּעֵנָן בְּיוֹם הַגִּשָּׁם כֵּן מִרְאָה הַנִּגְהָ סָבִיב הוּא מִרְאָה דְּמוּת כְּבוֹד יִהְיֶה וְאַרְאָה וְאַפֵּל עַל פְּנֵי וְאַשְׁמַע קוֹל מְדַבֵּר: וְתִשְׁאַנִּי רוּחַ וְאַשְׁמַע אַחֲרֵי קוֹל רֵעַז גְּדוֹל בְּרוּךְ כְּבוֹד יִהְיֶה מִמְּקוֹמוֹ: וּפֹאֵת נִגְבָּה חֲמֵשׁ מֵאוֹת וְאַרְבַּעַת אֲלָפִים מִדָּה וּשְׁעָרִים שְׁלֹשָׁה שְׁעָרִים שְׁמֵעוֹן אֶחָד שְׁעָרִים שְׁשָׁנִים אֶחָד שְׁעָרִים שְׁלֹשָׁה אֶחָד: פֹּאֵת יְמֵה חֲמֵשׁ מֵאוֹת וְאַרְבַּעַת אֲלָפִים שְׁעָרֵיהֶם שְׁלֹשָׁה שְׁעָרִים גֹּד אֶחָד שְׁעָרִים אֶחָד שְׁעָרִים נִפְתָּלִי אֶחָד: סָבִיב שְׁמִנָּה (שָׁה) עֶשֶׂר אֲלֵף וְשֵׁם הַעִיר מִיּוֹם יִהְיֶה (יָה) שָׁמָּה: (יְכוּיָן הִי דִּינָא)

דְּבַר יִהְיֶה אֲשֶׁר הִיָּה אֶל הוֹשַׁע בֶּן בְּאָרִי בִּימֵי עֲזִיָּה יוֹתָם אֶחָד יַחְזִיקָה מַלְכֵי יְהוּדָה וּבִימֵי יִרְבֵּעָם בֶּן יוֹאָשׁ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל: תַּחֲלַת דְּבַר יִהְיֶה בְּהוֹשַׁע וְיִאמְרוּ יִהְיֶה אֶל הוֹשַׁע לֵךְ קַח לָךְ אִשָּׁת זְנוּנִים וְיִלְדֵי זְנוּנִים כִּי זֶנָה תִּזְנֶה הָאֶרֶץ מֵאַחֲרֵי יִהְיֶה: וְיִלְךְ וַיִּקַּח אֶת גָּמֶר בַּת דְּבָלַיִם וַתֵּהָרֵם וַתֵּלֶד לוֹ בֶּן: וְיִהְיֶה בְּהִכָּל קֳדָשׁ הֵם מִפְּנֵי כָל הָאֶרֶץ: תִּפְלָה לַחֲבָקוּק הַנְּבִיא עַל שְׂגִינָתוֹ: יִהְיֶה שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְךָ יִרְאֵתִי יִהְיֶה פֶּעֶלְךָ בְּקֶרֶב שָׁנִים תִּיִּהְיֶה בְּקֶרֶב שָׁנִים תוֹדִיעַ בְּרִגְזָ רַחֵם תִּזְכּוֹר: אֱלֹהִים מִתִּימָן יָבוֹא וְקֳדוֹשׁ מִתֵּר פֶּאֶרְן סֵלָה כֶּסֶף שָׁמַיִם הוֹדוּ וַתִּהְלָתוּ מִלֵּאָה הָאֶרֶץ: וְנִגְהָ כְּאוֹר תִּהְיֶה קֶרְנִים מִיָּד לֹו וְשֵׁם חֲבִיּוֹן עֲזָה: לְפָנָיו יִלְךְ דְּבַר וַיֵּצֵא רֶשֶׁף לְרִגְלָיו: עָמַד וַיִּמְרָד אֶרֶץ רָאָה וַיִּתֵּר גּוֹיִם וַיִּתְפָּצְצוּ הָרִירִי עַד שְׁחֹו גְּבָעוֹת עוֹלָם הִלִּיכוֹת עוֹלָם לֹו: תַּחַת אֲוֶן רֹאשִׁי אֶהְיֶה כּוֹשֵׁן יִרְגְּזוּן יִרְעוֹת אֶרֶץ מִדְּנָן: הַבְּנִהֲרִים חֲרָה יִהְיֶה אִם בְּנִהֲרִים אֶפְךָ אִם בֵּינִם עֲבָרְתָּךְ כִּי תִרְכַּב עַל סוּסֶיךָ מִרְכָּבְתֶּיךָ יִשׁוּעָה: עֲרִיָּה תַעֲזוֹר קִשְׁתְּךָ שְׁבָעוֹת מִטּוֹת אִמֶּר סֵלָה נִהְרוֹת תִּבְקַע אֶרֶץ: רֹאשׁ יִחִילוּ הָרִים זָרָם מִיָּם עֵבֶר נִתֵּן תִּהְיוּ קוֹלוֹ רוֹם יִדְּיָהּ נִשָּׂא: שְׁמֵשׁ יִרְחַ עָמַד וְזָלָה לְאוֹר חֲצִיךָ יִהְלָכוּ לִנְגָה בְּרַק חֲנִיתְךָ: בּוֹזַעַם תַּעֲצֵד אֶרֶץ בְּאֶף תְּדוּשׁ גּוֹיִם: יִצְאָתָ לִישַׁע עָמַד לִישַׁע אֶת מִשְׁיַחְךָ מִחֲצֵת רֹאשׁ מִבֵּית רֶשַׁע עֲרוֹת יִסוֹד עַד צִוָּאָר סֵלָה: נִקְבָּתָ כְּמִשְׁוִי רֹאשׁ פְּרֻזִי יִסְעִרוּ לְהַפִּיצָנִי עֲלִיצָתָם כְּמוֹ לֶאֱכֹל עֲנִי בְּמִסְתָּר: דִּרְכָּתָ בֵּינִי סוּסֶיךָ חֲמֹר מִיָּם רַבִּים:

שמעתי ותרגז בטני לקול צללו שפתי יבוא רקב בעצמי ותחתי ארגז אשר אנוח ליום צרה לעלות לעם יגודנו: כי תאנה לא תפרח ואין יבול בגפנים כחש מעשה זית וישרמות לא עשה אכל גזר ממכלה צאן ואין בקר ברפתים: ואני ביהוה אעלוזה אגילה באלהי ישעי: יהוה (קרי: אלהים) אדני חילי וישם רגלי פאילות ועל במותי ירדני למנצח בנגינותי: זכרו תורת משה עבדי אשר צייתי אותו בחרב על כל ישראל חקים ומשפטים: הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום יהוה הגדול והנורא: והשיב לב (לב) אבות על בנים ולב בנים על אבותם פן אבוא והפיתי את הארץ (הע) חרם: הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום יהוה הגדול והנורא: (א נאדי)

כתובים

ויהי בימי שפט השפטים ויהי רעב בארץ וילך איש מבית לחם יהודה לגור בשדי מואב הוא ואשתו ושני בניו: ושם האיש אלימלך ושם אשתו נעמי ושם שני בניו מחלון וכליון אפרתים מבית לחם יהודה ויבאו שדי מואב ויהיו שם: וימת אלימלך איש נעמי ותשאר היא ושני בניה: וישאו להם נשים מאביות שם האחת ערפה ושם השנית רות וישבו שם כעשר שנים: וימתו גם שניהם מחלון וכליון ותשאר האשה משני ילדיה ומאשה: ותקם היא וכלתיה ותשב משדי מואב כי שמעה בשדה מואב כי פקד יהוה את עמו לתת להם לחם: ותצא מן המקום אשר היתה שמה ושתי כלתיה עמה ותלכנה בדרך לשוב אל ארץ יהודה: ותאמר נעמי לשתי כלתיה לכנה שבנה אשה לבית אמה יעש יהוה עמכם חסד כאשר עשיתם עם המתים ועמדי: יתן יהוה לכם ומצאנ מנוחה אשה בית אישה ותשק להן ותשאנה קולן ותבכינה: ותאמרנה לה כי אתה נשוב לעמך: ותאמר נעמי שבנה בנתי למה תלכנה עמי העוד לי בנים במעי והיו לכם לאנשים: שבנה בנתי לכן כי זקנתי מהיות לאיש כי אמתית יש לי תקוה גם הייתי הלילה לאיש וגם ילדתי בנים: הלהן תשברנה עד אשר יגדלו הלהן תענגנה לבלתי היות לאיש אל בנתי כי מר לי מאד מכס כי יצאה בי יד יהוה: ותשאנה קולן ותבכינה עוד ותשק ערפה לתמותה ורות דבקה בה: ותאמר הנה שבה יבמתך אל עמה ואל אלהיה שובי אחרי יבמתך: ותאמר רות אל תפגע בי לעזובך לשוב מאחריך כי אל אשר תלכי אלך ובאשר תליני אלין עמך עמי ואלהיך אלהי: באשר תמותי אמות ושם אקבר פה יעשה יהוה לי וכה יוסיף כי המות יפריד ביני ובינך: ותרא כי מתאמצת היא ללכת אתה ותחדל לדבר אליה: ותלכנה שתיים עד בואנה בית לחם ויהי כבואנה בית לחם ותהם כל העיר עליהן ותאמרנה הזאת נעמי: ותאמר אליהן אל תקראנה לי נעמי ויהי ענה כי וישיב הרע לי: ותשב נעמי ורות המואבית כלתה עמה השבה משדי מואב והמה באו בית לחם בתחלת קציר שערים: ולנעמי מודע לאישה איש גבור חיל ממשפחת אלימלך וישמו בעז: ותאמר רות המואבית אל נעמי אלקה נא השדה ואלקטה בשבילים אחר אשר אמצא חן בעיניו ותאמר לה לך בתי: ותלך ותבוא ותלקט בשדה אחרי הקוצרים ויגר מקרה חלקת השדה לבעז אשר ממשפחת אלימלך: והנה בעז בא מבית לחם ויאמר לקוצרים יהוה עמכם ויאמרו לו יברכך יהוה: ויאמר בעז לנערו הנצב על הקוצרים למי הנערה הזאת: ויען הנער הנצב על הקוצרים ויאמר נערה מואבית היא השבה עם נעמי משדי מואב: ותאמר אלקטה נא ואספתי בעמרים אחרי הקוצרים ותבוא ותעמוד מאז הבקר ועד עתה זה שבתה הבית מעט: ויאמר בעז אל רות הלא שמעת בתי אל תלכי ללקט בשדה אחר וגם לא תעבורי מזה וכה תדבקין עם נעמתי: עיניך בשדה אשר יקצרון

והלכתה אחריהן הלא צויתי את הנערים לבלתי נגעך וצמת והלכת אל הכלים ושתית מאשר ישאבון הנערים: ותפל על פניה ותשתחו ארצה ותאמר אליו מדוע מצאתי חן בעיניך להפירני ואנכי נכריה: ויען בעז ויאמר לה הגד הגד לי כל אשר עשית את חמותך אחרי מות אישך ותעזבי אביך ואמך וארץ מולדתך ותלכי אל עם אשר לא ידעת תמול שלשום: ישלם יהוה פעלך ותהי משפחתך שלמה מעם יהוה אלהי ישראל אשר באת לחסות תחת כנפיו: ותאמר אמצא חן בעיניך אדני כי נחמתני וכי דברת על לב שפחתך ואנכי לא אהיה כאחת שפחתך: ויאמר לה בעז לעת האכל גשי הלא ואכלת מן הלחם וטבלת פתך בחמץ ותשב מצד הקצרים ויצבט לה קלי ותאכל ותשבע ותתר: ותקם ללקט ויצו בעז את נעריה לאמר גם בין העמרים תלקט ולא תכלימוה: וגם של תשלוי לה מן הצבתיים וצובתם ולקטה ולא תגערו בה: ותלקט בשדה עד הערב ותחבט את אשר לקטה ויהי כאיפה שערים: ותשא ותבוא העיר ותרא חמותה את אשר לקטה ותוצא ותמן לה את אשר הותרה משכבה: ותאמר לה חמותה איפה לקטת היום ואנה עשית יהי מכירך ברוך ותגד לחמותה את אשר עשתה עמו ותאמר שם האיש אשר עשיתי עמו היום בעז: ותאמר נעמי לכלתה ברוך הוא ליהוה אשר לא עזב חסדו את החיים ואת המתים, ותאמר לה נעמי קרוב לנו האיש מגאלנו הוא: ותאמר רות המואביה גם כי אמר אלי עם הנערים אשר לי תדבקין עד אם כלו את כל הקציר אשר לי: ותאמר נעמי אל רות כלתה טוב בתי כי תצאי עם נערותי ולא יפגעו בך בשדה אחר: ותדבק בנערות בעז ללקט עד כלות קציר השערים וקציר החטים ותשב את חמותה: ותאמר לה נעמי חמותה בתי הלא אבקש לך מנוח אשר ייטב לך: ועתה הלא בעז מדרעתנו אשר היית את נערותי הנה הוא זרה את גרן השערים הלילה: ורחצת וסכת ושממת שמלתיך עליך וירדת הגרן אל תודעי לאיש עד כלתו לאכל ולשתות: ויהי כשכבו וידעת את המקום אשר ישכב שם ובאת וגלית מרגלתי ושכבת, והוא יגיד לך את אשר תעשין: ותאמר אליה כל אשר תאמרי אלי (קרי ולא כתיב) אעשה: ותגד הגרן ותעש ככל אשר צוה חמותה: ויאכל בעז וישת וייטב לבו ויבא לשכב בקצה הערמה ותבא בלט ותגל מרגלתי ותשכב: ויהי בחצי הלילה ויחרד האיש וילפת והנה אשה שכבת מרגלתי: ויאמר מי את ותאמר אנכי רות אמתך ופרשתי כנפך על אמתך כי גאל אתה: ויאמר ברוכה את ליהוה בתי היטבת חסדך האחרון מן הראשון לבלתי לכת אחרי הבחורים אם דל ואם עשיר: ועתה בתי אל תיראי כל אשר תאמרי אעשה לך כי יודע כל שער עמי כי אשת חיל את: ועתה כי אמנם כי גאל אנכי וגם יש גאל קרוב ממני: ליני הלילה והיה בבקר אם יגאלך טוב יגאל ואם לא יחפץ לגאלך וגאלתיך אנכי חי יהוה שכבי עד הבקר: ותשכב מרגלותיו עד הבקר ותקם בטרם יפיר איש את רעהו ויאמר אל יודע כי באה האשה הגרן: ויאמר הבי מטפחת אשר עליך ואחזי בה ותאחז בה וימד שש שערים וישת עליה ויבא העיר: ותבוא אל חמותה ותאמר מי את בתי ותגד לה את כל אשר עשה לה האיש: ותאמר שש השערים האלה נתן לי כי אמר אלי (קרי ולא כתיב) אל תבואי ריקם אל חמותך: ותאמר שבי בתי עד אשר תדעין איך יפל דבר כי לא ישקט האיש כי אם פלה הדבר היום: ובעז עלה השער וישב שם והנה הגאל עבר אשר דבר בעז ויאמר סורה שבה פה פלני אלמני ויסר וישב: ויקח עשרה אנשים מזקני העיר ויאמר שבו פה וישבו: ויאמר לגאל חלקת השדה אשר לאחינו לאלימלך מכרה נעמי השבה משדה מואב: ואני אמרתי אגלה אונך לאמר קנה נגד הישבים ונגד זקני עמי אם תגאל גאל ואם לא יגאל הגידה לי ואדעה כי אין זולתך לגאול ואנכי אחריך, ויאמר אנכי אגאל: ויאמר בעז

ביום קנותך השדה מיד נעמי ומאת רות המואביה אשת המת קנית להקים שם המת על נחלתו: ויאמר הגאל לא אוכל לגאל לי פן אשחית את נחלתי גאל לך אתה את גאלתי כי לא אוכל לגאל: וזאת לפנים בישראל על הגאולה ועל התמורה לקנים כל דבר שלך איש נעלו ונתן לרעהו וזאת התעודה בישראל: ויאמר הגאל לבצע קנה לך וישלף נעלו: ויאמר בצע לזקנים וכל העם עדים אתם היום כי קניתי את כל אשר לגאלימלך ואת כל אשר לכליון ומחלון מיד נעמי: וגם את רות המואביה אשת מחלון קניתי לי לאשה להקים שם המת על נחלתו ולא יכרת שם המת מעם אחיו ומשער מקומו עדים אתם היום: ויאמרו כל העם אשר בשער והזקנים עדים: ותן יהוה את האשה הבאה אל ביתך כרחל וכלאה אשר בנו שתייהם את בית ישראל ועשה חלל באפרתה וקרא שם בבית לחם: ויהי ביתך בבית פרץ אשר ילדה תמר ליהודה מן הזרע אשר ותן יהוה לך מן הנצרה הזאת: וייקח בצע את רות ותהי לו לאשה ויבא אליה ויתן יהוה לה הריון ותלד בן: ותאמרנה הנשים אל נעמי ברוך יהוה אשר לא השבית לך גאל היום ויקרא שמו בישראל: והיה לך למשיב נפש וכלכל את שיבתך, כי כלתך אשר אהבתך ילדתו אשר היא טובה לך משבעה בנים: ותקח נעמי את הילד ותשתהו בחיקה ותהי לו לאמנת: ותקראנה לו השכנות שם לאמר ילד בן לנעמי ותקראנה שמו עובד הוא אבי ישי אבי דוד: ואלה תולדות פרץ פרץ הוליד את חצרון: וחצרון הוליד את רם ורם הוליד את עמינדב: ועמינדב הוליד את נחשון ונחשון הוליד את שלמון הוליד את בצע ובצע הוליד את עובד: ועבד הוליד (הך) את ישי וישי הוליד את (את) דוד: (ה נאיד)

אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים ובדרך חטאים לא עמד ובמושב לצים לא ישב: כי אם בתורת יהוה חפצו ובתורתו יהגה ויומם ולילה: והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פרוי ותן בעתו ועלהו לא יבול וכל אשר יעשה יצליח: לא כן הרשעים כי אם כמץ אשר תדפנו רוח: על כן לא יקמו רשעים במשפט וחטאים בעדת צדיקים: כי יודע יהוה דרך צדיקים ודרך רשעים תאבד: הללויה הלו אל בקדשו הלויה ברקיע עזו: הלויה בגבורתיו הלויה כרב גדלו: הלויה בתקע שופר הלויה בנבל וכנור: הלויה בתוף ומחול הלויה במנים ועגב: הלויה בצלצלי שמע הלויה בצלצלי תרועה: כל הנשמה (הה) תהלל יה (יה) הלויה: (י נדא)

איש היה בארץ עויץ איוב שמו והיה האיש ההוא תם וישר וירא אלהים וסר מרע: ויולדו לו שבעה בנים ושלוש בנות: ויהי מקנהו שבעת אלפי צאן ושלשת אלפי גמלים וחמש מאות צמד בקר וחמש מאות אתונות ועבדה רבה מאד ויהי האיש ההוא גדול מכל בני קדם: ולא נמצא נשים יפות כבנות איוב בכל הארץ ויתן להם אביהם נחלה בתוף אחיהם: ויהי איוב אחר זאת מאה וארבעים שנה ויראה את בניו ואת בניו ארבעה דורות: וימת איוב (אב) זקן וישבע (וע) ימים: (ה נדא)

משלי שלמה בן דוד מלך ישראל: לדעת חכמה ומוסר להבין אמרי בינה: לקחת מוסר השכל צדק ומשפט ומישורים: אשת חיל מי ימצא ורחק מפנינים מכרה: בטח בה לב בעלה ושלל לא יחסר: גמלתהו טוב ולא רע כל ימי חייה: דרשה צמר ופשתים ותעש בחפץ פפיה: היתה כאניות סוחר ממרחק תביא לחמה: ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לנעוטיה: זממה שדה ותקחהו מפרי כפיה נטעה כרם: חגרה בעוז מתניה ותאמץ ורעותיה: טעמה כי טוב סחרה לא יכבה בלילה נרה: ידיה שלחה בפישור וכפיה תמכו פלך: כפה פרשה לעני וידיה שלחה לאביון: לא תירא לביתה משלג כי כל ביתה לבש שנים: מרובדים עשתה לה שש וארגמן לבושה: נודע בשערים בעלה בשבתו

עם זקני ארץ: סדין עשתה ותמפר וחגור נתנה לפנעני: עז והדר לבושה ותשחק ליום אחרון: פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה: צופיה תליכות ביתה ולחם עצלות לא תאכל: קמו בניה ויאשרוה בעלה ויהללה: רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה: שקר החן והכל היפי אשה יראת יהוה היא תתהלל: תנו לה (לה) מפרי ידיה ויהללה בשערים (בס) מעשיה: (א ניאד)

דברי קהלת בן דוד מלך בירושלים: הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הכל הבל: מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמל תחת השמש: ויתר מהמה בני הזהר עשות ספרים הרבה אין קץ ולהג הרבה יגעת בשור: סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם: כי את (את) כל מעשה האלהים יבא במשפט על כל נעלם אם טוב ואם (וס) רע: סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם: (ה ניאד)

שיר השירים אשר לשלמה: ישקני מנשיקות פיהו כי טובים דידך מיין: לריח שמניך טובים שמן תורק שמך על כן עלמות אהבוך: פרמי שלי לפני האלף לך שלמה ומאמים לנטרים את פרו: היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני: ברח דודי (ד) ודמה לך לצבי או לעפר האילים על הרי (ה) בשמים: (י יאדנ)

איכה ישבה בדרך העיר רבתי עם היתה כאלמנה רבתי בגוים שרתי במדינות היתה למס: ככו תבכה בלילה ודמעתה על לחיה אין לה מנחם מפל אהביה כל רעיה בגדו בה היו לה לאיבים: גלתה יהודה מעני ומרב עבדה היא ישבה בגוים לא מצאה מנוח כל ודפיה השיגוה בין המצרים: למה לנצח תשכחנו תעזבנו לארץ ימים: השיבנו יהוה אליך ונשובה חדש ימינו כקדם: כי אם (אס) מאס מאסתנו קצפת עלינו עד (עד) מאד: השיבנו יהוה אליך ונשובה חדש ימינו כקדם: (ה יאנד)

בשנת שלוש למלכות יהויקים מלך יהודה בא נבוכדנאצר מלך בבל וירושלים ויצר עליה: ויתן אדני בידו את יהויקים מלך יהודה ומקצת כלי בית האלהים וביאם ארץ שנער בית אלהיו ואת הכלים הביא בית אוצר אלהיו: ויאמר המלך לאשפנז רב סריסיו להביא מבני ישראל ומזרע המליכה ומן הפרתמים: ומעת הוסר התמיד ולתת שקוץ שמם ימים אלה מאתמים ותשעים: אשרי המחפה ויגיע לימים אלה שלש מאות שלשים וחמשה: ואתה לך (לך) לקץ ותנוח ותעמד לגרלך לקץ (לך) הימין: (א יאדנ)

ויחי בימי אחשורוש הוא אחשורוש המלך מהדו ועד פוש שבע ועשרים ומאה מדינה: בימים ההם כשבת המלך אחשורוש על כסא מלכותו אשר בשושן הבירה: בשנת שלוש למלכו עשה משתה לכל שריו ועבדיו חיל פרס ומדי הפרתמים ושרי המדינות לפניו: וישם המלך אחשורוש מס על הארץ ואיי הים: וכל מעשה תקפו וגבורתו ופרשת גדלת מרדכי אשר גדלו המלך הלווה הם פתויבים על ספר דברי הימים למלכי מדי ופרס: כי מרדכי (מי) היהודי משנה למלך אחשורוש וגדול ליהודים ורצוי לרב אחיו דרש טוב לעמו ודבר שלום לכל (לל) ורעו: (ה ידנא)

ובשנת אחת לכורש מלך פרס לכלות דבר יהוה מפי ירמיה העיר יהוה את רוח כורש מלך פרס ויעבר קול בכל מלכותו וגם במקתב לאמר: כה אמר כורש מלך פרס כל ממלכות הארץ נתן לי יהוה אלהי השמים והוא פקד עלי לבנות לו בית בירושלים אשר ביהודה: מי בכם מפל עמו יהי אלהיו עמו ויעל לירושלים אשר ביהודה ויבן את בית יהוה אלהי ישראל הוא האלהים אשר בירושלים: זכרה להם אלהי על גאלי הפהנה וברית הפהנה והלוים: וטהרתים מפל נכר ואעמידה משמורת לפהנים

וּלְלוּיִם אִישׁ בְּמִלְאֲכָתּוֹ: וּלְקָרְבֵּן הָעֲצִים (הֶסֶם) בְּעֵתִים מְזֻמָּנוֹת וּלְבִכּוּרִים זִכָּרָה לִי אֱלֹהֵי (אֲנִי) לְטוֹכָה: (י ינאד)

אָדָם שֶׁתִּאֲנֹשׁ: קִינָן מִהֲלָלָא יֵרֵד: חֲנוּךְ מִתִּישְׁלַח לְמֶנֶךְ: לְמִלְאוֹת דְּבַר יְהוָה בְּפִי יִרְמְיָהוּ עַד רִצְתָה הָאָרֶץ אֶת שְׁבֻתוֹתֶיהָ כָּל יְמֵי הַשָּׁמָה שְׁבֻתָּה לְמִלְאוֹת שְׁבָעִים שָׁנָה: וּבִשְׁנַת אַחַת לְכוּרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס לְכָלוֹת דְּבַר יְהוָה בְּפִי יִרְמְיָהוּ הַעִיר יְהוָה אֶת רוּחַ כּוּרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס וַיַּעֲבֹר קוֹל בְּכָל מְלָכוֹתָיו וְגַם בְּמִקְתָּב לְאֹמֶר: כֹּה אָמַר (אֲרָם) כּוּרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס כָּל מְמַלְכוֹת הָאָרֶץ נָתַן לִי יְהוָה אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהוּא פָקֵד עָלַי לְבָנֹת לוֹ בֵּית בִּירוּשָׁלַיִם אֲשֶׁר בִּיהוּדָה מִי בָכָם מִכָּל עַמּוֹ יְהוָה אֱלֹהֵיוֹ עַמּוֹ (עַנִּי) וַיַּעַל: (הִי ינאד)

משניות ליל שבועות:

מסכת ברכות

מֵאִמְתִּי קוֹרִין אֶת שְׁמֵעַ בְּעֶרְבִית. מַשְׁעָה שֶׁהַפְּהָנִים נִכְנָסִים לְאָכַל בְּתוֹרֵמָתָן, עַד סוּף הָאֲשֻׁמוּרָה הָרִאשׁוֹנָה, דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, עַד חֲצוֹת. רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, עַד שְׁיַעֲלָה עַמּוּד הַשָּׁחַר. מַעֲשֶׂה שֶׁבָּאוּ בְּנֵי מִבֵּית הַמִּשְׁתָּה, אָמְרוּ לוֹ, לֹא קָרִינוּ אֶת שְׁמֵעַ. אָמַר לָהֶם, אִם לֹא עָלָה עַמּוּד הַשָּׁחַר, חֲבִיבִין אַתֶּם לְקָרוֹת. וְלֹא זֶה בְּלִבְדּוֹ, אֲלָא כָּל מָה שֶׁאָמְרוּ חֻכָּמִים עַד חֲצוֹת, מִצְוֹתָן עַד שְׁיַעֲלָה עַמּוּד הַשָּׁחַר. הֶקְטֵר חֲלָבִים וְאֹבֵרִים, מִצְוֹתָן עַד שְׁיַעֲלָה עַמּוּד הַשָּׁחַר. וְכָל הַנֶּאֱכָלִין לְיוֹם אֶחָד, מִצְוֹתָן עַד שְׁיַעֲלָה עַמּוּד הַשָּׁחַר. אִם כֵּן, לָמָּה אָמְרוּ חֻכָּמִים עַד חֲצוֹת, כִּדִּי לְהַרְחִיק אֶת הָאָדָם מִן הָעֲבִירָה: חֵיב אָדָם לְבָרֵךְ עַל הָרֵצָה כִּשְׁם שֶׁהוּא מְבָרֵךְ עַל הַטּוֹבָה, שֶׁנֶּאֱמַר וְאֶהְיֶה אִתְּךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל מְאֹדְךָ. בְּכָל לְבָבְךָ, בְּשֵׁנֵי יְצָרֶיךָ, בְּיָצֵר טוֹב וּבְיָצֵר רָע. וּבְכָל נַפְשְׁךָ, אֲפֹלוּ הוּא נוֹטֵל אֶת נַפְשְׁךָ. וּבְכָל מְאֹדְךָ, בְּכָל מְמוֹנֶךָ. דְּבַר אַחֵר בְּכָל מְאֹדְךָ, בְּכָל מִנְּהָ וּמִנְּהָ שֶׁהוּא מוֹדֵד לָךְ הִנֵּי מוֹדָה לוֹ בְּמָאֵד מְאֹד. לֹא יִקַּל אָדָם אֶת רֹאשׁוֹ כִּנְגִיד שֶׁעַר הַמְּזוּרָח, שֶׁהוּא מְכֻוֵּן כִּנְגִיד בֵּית קֶדְשֵׁי הַקֹּדֶשִׁים. לֹא יִכָּנֵס לְהֵרֵב הַבֵּית בְּמִקְלוֹ, וּבְמִנְעֵלוֹ, וּבְפִנְיָתוֹ, וּבְאֵבָק שֶׁעַל רִגְלָיו, וְלֹא יַעֲשֶׂנוּ כְּפִנְיָא, וְרִיקָיָה מִקָּל וְחֹמֶר. כָּל חוֹתָמֵי בְּרֻכּוֹת שֶׁהֵיוּ בְּמִקְדָּשְׁךָ, הֵיוּ אוֹמְרִים מִן הָעוֹלָם. מִשְׁקָלָקְלוֹ הַמִּינִין, וְאָמְרוּ, אֵין עוֹלָם אֲלָא אֶחָד, הִתְקִינוּ שִׁיהוּ אוֹמְרִים, מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם. וְהִתְקִינוּ, שִׁיְהֵא אָדָם שׂוֹאֵל אֶת שְׁלוֹם חֲבֵרוֹ בְּשֵׁם, שֶׁנֶּאֱמַר וְהָיָה בֵּעַז בֵּא מִבֵּית לַחֶם, וַיֹּאמֶר לְקוֹצָרִים יְיָ עִמָּכֶם, וַיֹּאמְרוּ לוֹ, יְבָרְכֶךָ יְיָ. וְאוֹמֵר יְיָ עִמָּךְ גְּבוּרַת הַחֵיל. וְאוֹמֵר אֵל תְּבוֹז כִּי זִקְנָה אִמָּךְ. וְאוֹמֵר עַת לַעֲשׂוֹת לִי הַפְּרוֹ תוֹרְתְךָ. רַבִּי נִתָּן אוֹמֵר, הַפְּרוֹ תוֹרְתְךָ עַת לַעֲשׂוֹת לִי:

מסכת פאה

אֵלוּ דְּבָרִים שֶׁאֵין לָהֶם שְׁעוֹר. הַפָּאָה, וְהַבְּכוּרִים, וְהָרְאִיוֹן, וְגִמְלוֹת חֲסָדִים, וְתַלְמוּד תוֹרָה. אֵלוּ דְּבָרִים שֶׁאָדָם אוֹכַל פְּרוּחִיתָהּ בְּעוֹלָם הַזֶּה וְהַקָּרֵן קִיָּמָתָהּ לוֹ לְעוֹלָם הַבָּא. כְּבוֹד אֵב וְאֵם, וְגִמְלוֹת חֲסָדִים, וְהַבָּאָת שְׁלוֹם בֵּין אָדָם לְחֲבֵרוֹ וְתַלְמוּד תוֹרָה כִּנְגִיד כָּלָם: מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ חֲמִשִּׁים זָוִי וְהוּא נוֹשֵׂא וְנוֹתֵן בָּהֶם, הָרִי זֶה לֹא יִטֹּל. וְכָל מִי שֶׁאֵינוֹ יָצִיף לִטֹּל וְנוֹטֵל, אֵינוֹ נִפְטָר מִן הָעוֹלָם עַד שֶׁיַּצְטָרֵף לְבִרְיּוֹת. וְכָל מִי שֶׁיַּצְרִיף לִטֹּל וְאֵינוֹ נוֹטֵל, אֵינוֹ מֵת מִן הַזִּקְנָה, עַד שֶׁיִּפְרָגֶם אַחֲרֵים מִשְׁלוֹ, וְעָלִיו הַכְּתוּב אוֹמֵר בְּרוּךְ הַגֹּבֵר אֲשֶׁר יִבְטַח בֵּי יְהוָה יְיָ מִבְּטָחוֹ. וְכֵן דִּין שְׁדָן דִּין אֶמֶת לְאֶמֶת. וְכָל מִי שֶׁאֵינוֹ לֹא

חגר, ולא סומא, ולא פסח, ועושה עצמו כאחד מהם, אינו מת מן הזקנה עד שיהיה כאחד מהם, שנאמר ודרש רעה תבואנו, ונאמר צדק צדק תרדף. וכל דין שלוקח שחד ומטה את הדין, אינו מת מן הזקנה עד שיעניו פהות, שנאמר ושחד לא תקח כי השחד יעור פקחים:

מסכת דמאי

הקלין שבדמאי, השיתין, והרימין והעזרדין, ובנות שוח, ובנות שקמה, ונובלות התמרה, והגפנין, והנצפה. וביהודה, האוג, והחמץ שביהודה, והפסבר. רבי יהודה אומר, כל השיתין פטורין, חוץ משל דופרה. כל הרימין פטורין, חוץ מרימי שקמונה. כל בנות שקמה פטורות, חוץ מן המספות: מי שהיו לו עשר שורות של עשר עשר בדי זין, ואמר, שורה החיצונה אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נוטל שתי חביות לוקסן. חצי שורה החיצונה אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נוטל ארבע חביות מארבע זויות. שורה אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נוטל שורה אחת לוקסן. חצי שורה אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נוטל שתי שורות לוקסן. חבית אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נוטל מכל חבית וחבית:

מסכת כלאים

החטים והזנוגין אינם כלאים זה בזה. השעורים ושבילת שועל, הפסמין והשיפון, הפול והספיר, הפרקדן והטפח, ופול הלבן והשעועית, אינם כלאים זה בזה: אותות הגרדין ואותות הכובסים, אסורות משום כלאים. התוכף תכיפה אחת, אינה חבור, ואין בה משום כלאים, והשומטה בשבת, פטור. עשה שני ראשיה לצד אחד, חבור, ויש בה משום כלאים, והשומטה בשבת, חייב. רבי יהודה אומר, עד שישלש. השק והקפה מצטרפין לכלאים:

מסכת שביעית

עד אימתי חורשין בשדה האילן ערב שביעית. בית שמאי אומרים, כל זמן שהוא זפה לפרי. ובית הלל אומרים, עד העצרת. וקרבין דברי אלו להיות כדברי אלו: המחזיר חוב בשביעית, רוח חכמים נוחה הימנו. הלזה מן הגר שנתגזרו בניהו עמו, לא יחזיר לבניו. ואם החזיר, רוח חכמים נוחה הימנו. כל המטלטלין, נקנין במשיכה. וכל המקנים את דברו, רוח חכמים נוחה הימנו:

מסכת תרומות

חמשה, לא יתרומו, ואם תרמו, אין תרומתן תרומה. התרש, והשוטה, והקטן, והתורם את שאינו שלו. נכרי שתתם את של ישראל, אפלו ברשות, אין תרומתו תרומה: מדליקין שמן שרפה בבתי כנסיות, ובבתי מדרשות, ובמבואות האפלין, ועל גבי החולין ברשות פהן. בת ישראל שנשאת לפהן, והיא למודה אצל אביה, אביה מדליק ברשותה. מדליקין בבית המשטה, אבל לא בבית האכל, דברי רבי יהודה. ורבי יוסי אומר, בבית האכל, אבל לא בבית המשטה. רבי מאיר אוסר פאן וכאן. רבי שמעון מתיר פאן וכאן:

מסכת מעשרות

כלל אמרו במעשרות, כל שהוא אכל, ונשמר, וגדוליו מן הארץ, חייב במעשרות. ועוד כלל אחר אמרו, כל שתחלתו אכל וסופו אכל, אף על פי שהוא שומרו להוסיף אכל, חייב קטן וגדול. וכל שאין תחלתו אכל, אבל סופו אכל, אינו חייב עד שיעשה אכל: שום בעל בכי, ובצל של רכפא, וגריסין הקילקין, והעדרים המצריזות, רבי מאיר אומר, אף הקרקס, רבי יוסי אומר אף הקוטנים, פטורים מן

המעשרות, ונלקחין מכל אדם בשביעית. זרע לוף העליון, זרע פֿרשים, זרע בצלים, זרע לפֿת וצנונות, ושאר זרעוני גנה שאינן נאכלים, פֿטורים מן המעשרות, ונלקחין מכל אדם בשביעית, שאף על פי שאביהן תרומה, הרי אלו יאכלו:

מסכת מעשר שני

מעשר שני, אין מוכרין אותו, ואין ממשקנין אותו, ואין מחליפין אותו, ולא שוקלין כנגדו. ולא יאמר אדם לחברו בירושלים, הילך יין ותן לי שמן. וכן שאר כל הפרות. אבל נותנין זה לזה מתנת חנם: יוחנן פהן גדול העביר הודית המעשר. אף הוא בטל את המעוררים, ואת הנוקפים. ועד ימיו היה פטיש מכה בירושלים, ובזמיו אין אדם צריך לשאול על הדמאי:

מסכת חלה

חמשה דברים חיבין בחלה, החטים והשעורים והכסמין ושפלת שועל ושיפון. הרי אלו חיבין בחלה, ומצטרפין זה עם זה, ואסורין בתדוש מלפני הפסח, ומלקצור מלפני העמר. ואם השרישו קדם לעמר, העמר מתירן. ואם לאו, אסורין עד שיבוא העמר הבא: בן אנטוניוס העלה בכורות מבבל, ולא קבלו ממנו. יוסף הפהן הביא בכורי יין ושמן, ולא קבלו ממנו. אף הוא העלה בניו ובני ביתו, לעשות פסח קטן בירושלים, והתזוהו, שלא יקבע הדבר חובה. אריסטון הביא בכוריו מאפמנא וקבלו ממנו, מפני שאמרו, הקונה בסוריא, קונה בפרך שביירושלים:

מסכת ערלה

הנוטע לסניג ולקורות, פטור מן הערלה. רבי יוסי אומר, אפלו אמר הפנימי למאכל והחיצון לסניג, הפנימי חיב, והחיצון פטור: ספק ערלה, בארץ ישראל אסור, ובסוריא מתר, ובחוצה לארץ יורד ולוקח, ובלבד שלא יראנו לוקט. פֿרם נטוע ירק, וירק נמכר חוצה לו, בארץ ישראל אסור, ובסוריא מתר, ובחוצה לארץ יורד ולוקט, ובלבד שלא ילקוט ביד. התדוש, אסור מן התורה בכל מקום. והערלה, הלכה. והפלאים, מדברי סופרים:

מסכת בכורים

יש מביאין בכורים קורין, מביאין ולא קורין, ויש שאינן מביאין. אלו שאינן מביאין, הנוטע לתוף שלו והבריק לתוף של יחיד או של רבים, וכן המבריק מתוף של יחיד או מתוף של רבים לתוף שלו. הנוטע לתוף שלו והבריק לתוף שלו, ודרך היחיד ודרך הרבים באמצע, הרי זה אינו מביא. רבי יהודה אומר, כִּנֶּה מביא: כיצד אינו שוה לאנשים ונשים, אן שורפין תרומה על טמאת זיבתו, ואין חיבין עליו על ביאת מקדש, לא כאנשים ונשים. ואין נמכר בעבד עברי, לא כאנשים ולא כנשים. ואינו נערף לא כאנשים ולא כנשים ואם אמר, הריני נזיר שזה לא איש ולא אשה, נזיר. רבי יוסי אומר, אנדרוגינוס בריה בפני עצמה הוא, ולא יכלו חכמים להכריע עליו אם הוא איש או אשה. אבל טומטום אינו כן, פֿעמים שהוא איש, פֿעמים שהוא אשה:

מסכת שבת

יצאות השבת שפטים שהן ארבע בפנים, ושפטים שהן ארבע בחוץ. כיצד. העני עומד בחוץ ובעל הבית בפנים, פֿשט העני את ידו לפנים ונתן לתוף ידו של בעל הבית, או שנטל מתוכה והוציא, העני חיב ובעל הבית פטור. פֿשט בעל הבית את ידו לחוץ ונתן לתוף ידו של עני, או שנטל מתוכה והכניס, בעל הבית חיב והעני פטור. פֿשט העני את ידו לפנים ונטל בעל הבית מתוכה, או שנתן

לתוכה והוציא, שניהם פטורין. פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונטל העני מתוכה, או שנתן לתוכה והכניס, שניהם פטורין: מפירין נדרים בשבת, ונשאלין לדברים שהן לצורך השבת. פוקקין את המאור, ומודדין את המטלית ואת המקנה. ומעשה בימי אביו של רבי צדוק ובימי אבא שאול בן בטנית, שפקקו את המאור בטפית, וקשרו את המקדה בגמי לידע אם יש בגיגית פותח טפח אם לאו. ומדבריהן למדנו, שפוקקין ומודדין וקושרין בשבת:

מסכת עירובין

מבוי שהוא גבוה למעלה מעשרים אמה, ימעט. רבי יהודה אומר, אינו צריך. והרחב מעשר אמות, ימעט. ואם יש לו צורת הפתח, אף על פי שהוא רחב מעשר אמות, אין צריך למעט: שרץ שנמצא במקדש, כהן מוציאו בהמין, שלא לשהות את הטמאה, דברי רבי יוחנן בן ברוקא. רבי יהודה אומר, בצבת של עץ, שלא לרבות את הטמאה. מהיכן מוציאין אותו, מן ההיכל ומן האולם ומבין האולם ולמזבח, דברי רבי שמעון בן ננס. רבי עקיבא אומר, מקום שתיבין על ידונו כרת ועל שגגתו חטאת, משם מוציאין אותו, ושאר כל המקומות כופין עליו פסכתו. רבי שמעון אומר, מקום שהתירו לך חכמים, משלך נתנו לך, שלא התירו לך אלא משום שבות:

מסכת פסחים

אור לארבעה עשר, בודקין את החמץ לאור הנר. כל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין צריך בדיקה. ולמה אמרו שתי שורות במרתף, מקום שמכניסין בו חמץ. בית שמאי אומרים, שתי שורות על פני כל המרתף. ובית הלל אומרים, שתי שורות החיצונות שהן העליונות: הפסח אחר חצות, מטמא את הידים. הפגול והנוטר, מטמאין את הידים. ברך ברפת הפסח פטר את של זבח. ברך את של זבח, לא פטר את של פסח, דברי רבי שמעאל. רבי עקיבא אומר, לא זו פוטרת זו, ולא זו פוטרת זו:

מסכת חגיגה

הכל תיבין בראיה, חוץ מחרש, שוטה וקטן, וטמאים, ואנדרוגינוס, ונשים, ועבדים שאינם משחררים, החגר, והסומא, והחולה, והזקן, ומי שאינו יכול לעלות ברגליו. איזהו קטן, כל שאינו יכול לרכוב על כתפיו של אביו ולעלות מירושלים להר הבית, דברי בית שמאי. ובית הלל אומרים, כל שאינו יכול לאחוז בידו של אביו ולעלות מירושלים להר הבית, שנאמר, שלש רגלים: כיצד מעבירים על טהרת העזרה, מטבילין את הפלים שהיו במקדש, ואומרים להם, הזהרו שלא תגעו בשלחן (ובמנוחה) ותטמאוהו. כל הפלים שהיו במקדש, יש להם שניים ושלישים, שאם נטמאו הראשונים, יביאו שניים תחתיהן. כל הפלים שהיו במקדש, טעונין טבילה, חוץ ממזבח הזהב ומזבח הנחשת, מפני שהן פקרקע, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, מפני שהן מצפין:

מסכת ביצה

ביצה שנולדה ביום טוב, בית שמאי אומרים, תאכל. ובית הלל אומרים, לא תאכל. בית שמאי אומרים, שאור בכזית וחמץ בכפותכת. ובית הלל אומרים, זה וזה בכזית: מי שזמן אצלו אורחים, לא יוליכו בידם מנות, אלא אם כן זכה להם מנותיהם מערב יום טוב. אין משקין ושוחטין את המדבריות, אבל משקין ושוחטין את הביתות. אליהן ביתות, הלנות בעיר. מדבריות, הלנות באפר:

מסכת מועד קטן

משקין בית השלחין במועד ובשביעית, בין ממעין שיצא בתחלה, בין ממעין שלא יצא בתחלה. אבל

אין משקין לא ממי הגשמים ולא ממי הקילון. ואין עושין עוגיות לגפנים: בראשי חדשים, בחגגה ובפורים, מענות ומטפחות, בזה ובה (אבל) לא מקוננות. נקבר המת, לא מענות ולא מטפחות. איזהו ענוי, שפלין עונות באחת. קינה, שאחת מדברת וכלן עונות אחריה, שנאמר, ולמדנה בנתיכם נהי, ואשה רעוטה קינה. אבל לעתיד לבוא הוא אומר, בלע המות לנצח, ומחה אדני יהוה דמעה מעל כל פנים וגו':

מסכת ראש השנה

ארבעה ראשי שנים הם. באחד בניסן ראש השנה למלכים ולרגלים. באחד באלול ראש השנה למעשר בהמה. רבי אלעזר ורבי שמעון אומרים, באחד בתשרי. באחד בתשרי ראש השנה לשנים ולשמיטין וליובלות, לנטיעה ולירקות. באחד בשבט, ראש השנה לאילן, כדברי בית שמאי. בית הלל אומרים, בחמשה עשר בו: סדר תקיעות, שלש, של שלש שלש. שעור תקיעה כשלש תרועות. שעור תרועה כשלש יבבות. תקע בראשונה, ומשך בשניה כשמים, אין בידו אלא אחת. מי שברך ואחר כך נתמנה לו שופר, תוקע ומריע ותוקע שלש פעמים. כשם ששליח צבור חייב, כך כל יחיד ויחיד חייב. רבן גמליאל אומר, שליח צבור מוציא את הרבים ידי חובתן:

מסכת יומא

שבועת ימים קדם יום הכפורים מפורשין כהן גדול מביתו ללשכת פלחריין, ומתקנין לו כהן אחר תחתיו, שמא יארע בו פסול. רבי יהודה אומר, אף אשה אחרת מתקנין לו, שמא תמות אשתו, שנאמר וכפר בעדו ובעד ביתו. אשתו, זו אשתו. אמרו לו, אם כן, אין לדבר סוף: האומר, אחטא ואשוב, אחטא ואשוב, אין מספיקין בידו לעשות תשובה. אחטא ויום הכפורים מכפר, אין יום הכפורים מכפר. עברות שבין אדם למקום, יום הכפורים מכפר. עברות שבין אדם לחברו, אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה את חברו. את זו דרש רבי אלעזר בן עזריה, מכל חטאתיכם לפני יי תטהרו, עברות שבין אדם למקום, יום הכפורים מכפר. עברות שבין אדם לחברו, אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה את חברו. אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל, לפני מי אתם מטהרין, ומי מטהר אתכם, אביכם שבשמים, שנאמר, וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם. ואומר, מקנה ישראל יי, מה מקנה מטהר את הטמאים, אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל:

מסכת סוכה

סכה שהיא גבוהה למעלה מעשרים אמה, פסולה. רבי יהודה מכשיר. ושאנינה גבוהה עשרה טפחים, ושאין לה שלש דפנות, ושחמתה מרבה מצלתה, פסולה. סכה ישנה, בית שמאי פוסלין, ובית הלל מכשירין. ואיזו היא סכה ישנה, כל שעשאה קדם לחג שלשים יום. אבל אם עשאה לשם חג, אפלו מתחלת השנה, כשרה: חל (להיות) יום אחד להפסיק ביניהם, משמר שזמנו קבוע, היה נוטל עשר חלות, והמתעבב נוטל שמים. ובשאר ימות השנה, הנכנס נוטל שש, והיוצא נוטל שש. רבי יהודה אומר, הנכנס נוטל שבע, והיוצא נוטל חמש. הנכנסין חולקין בצפון, והיוצאין בדרום. בלגה לעולם חולקת בדרום, וטבעתה קבועה, וחלונה סתומה:

מסכת תענית

מאימתי מזכירין גבורות גשמים. רבי אלעזר אומר, מיום (טוב) הראשון של חג. רבי יהושע אומר, מיום טוב האחרון של חג. אמר לו רבי יהושע. הואיל ואין הגשמים אלא סימן קללה בחג, למה

מזכיר. אמר לו רבי אליעזר, אף אני לא אמתני לשאול, אלא להזכיר, משיב הרוח ומוריד הגשם בעונתו. אמר לו, אם כן, לעולם יהא מזכיר: אמר רבן שמעון בן גמליאל, לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וימים הפורים, שבהן בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאולין, שלא לביש את מי שאין לו. כל הכלים טעונים טבילה. ובנות ירושלים יוצאות וחולות בפרמים. ומה היו אומרות, בחור, שא נא עיניך וראה, מה אתה בורר לך. אל תתן עיניך בנוי, תן עיניך במשפחה. שקר החן והכל היפי, אשה יראת יי היא תתהלל. ואומר, תנו לה מפרי ידיה, ויהלילה בשערים מעשיה. וכן הוא אומר, צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו ויכוס שמחת לבו. ביום חתנתו, זו מתן תורה. ויכוס שמחת לבו, זה בנן בית המקדש, שיבנה במהרה בימינו. אמן:

מסכת שקלים

באחד באדר משמיצין על השקלים ועל הכלאים. בחמשה עשר בו קורין את המגלה בכרכין, ומתקנין את הדרכים ואת הרחובות ואת מקואות המים, ועושין כל צרכי הרבים, ומצינין את הקברות, ויוצאין אף על הכלאים: אברי התמיד, נתנין מחצי כבש ולמטה במזרח, ושל מוספין נתנין מחצי כבש ולמטה במערב, ושל ראשי חדשים נתנין מתחת כרפב המזבח למטה, השקלים והכפורים אין נוהגין אלא בפני הבית, אבל מעשר דגן ומעשר בהמה והכבורות נוהגין בין בפני הבית בין שלא בפני הבית. המקדיש שקלים ובכורים, הרי זה קדש. רבי שמעון אומר, האומר בכורים קדש, אינן קדש:

מסכת מגילה

מגלה נקראת באחד עשר, בשנים עשר, בשלשה עשר, בארבעה עשר, בחמשה עשר, לא פחות ולא יותר. כרכין המקפין חומה מימות יהושע בן נון, קורין בחמשה עשר. כפרים ועירות גדולות, קורין בארבעה עשר, אלא שהכפרים מקדימין ליום הכניסה: מעשה ראובן, נקרא ולא מתרגם. מעשה חמר, נקרא ומתרגם. מעשה עגל הראשון, נקרא ומתרגם. והשני, נקרא ולא מתרגם. ברפת כהנים, מעשה דוד ואמנון, לא נקראין ולא מתרגמין. אין מפטירין במרפכה. ורבי יהודה מתיר. רבי אליעזר אומר, אין מפטירין בהודע את ירושלים:

מסכת יבמות

חמש עשרה נשים פטורות צרותיהן וצרות צרותיהן מן ההליצה ומן היבום עד סוף העולם. ואלו הן, בתו, ובת בתו, ובת בנו, בת אשתו, ובת בנה, ובת בתה, חמותו ואם חמותו, ואם חמיו, אחותו מאמו, ואחות אמו, ואחות אשתו, ואשת אחיו מאמו, ואשת אחיו שלא היה בעולמו, וכלתו, הרי אלו פטורות צרותיהן וצרות צרותיהן מן ההליצה ומן היבום, עד סוף העולם. וכלן אם מתו, או מאנו, או נתגרשו, או שנמצאו אילוניות, צרותיהן מתרות. ואי אתה יכול לומר בחמותו ובאם חמותו ובאם חמיו שנמצאו אילוניות או שמאנו: אמר רבי עקיבא, כשירדתי לנהרדעא לעבר השנה, מצאתי נחמיה איש בית דלי, אמר לי, שמעתי שאין משאין את האשה בארץ ישראל על פי עד אחד, אלא רבי יהודה בן בבא. ונומתי לו, כן הדברים. אמר לי, אמור להם משמי, אתם יודעים שהמדינה משבשת בגיטות, מקבלני מרבן גמליאל הזקן, שמשאין את האשה על פי עד אחד. וכשבאתי והרציתי הדברים לפני רבן גמליאל, שמח לדברי, ואמר, מצאנו חכר לרבי יהודה בן בבא. מתוך

הדברים נזכר רבן גמליאל, שנהרגו הרוגים בתל ארנא, והשיא רבן גמליאל (הזקן) נשותיהם על פי עד אחד (והחזקו להיות משאין על פי עד אחד). ומהחזקו להיות משאין עד מפי עד, מפי עבד, מפי אשה, מפי שפחה. רבי אליעזר ורבי יהושע אומרים, אין משאין את האשה על פי עד אחד. רבי עקיבא אומר, לא על פי אשה (ולא על פי עבד ולא על פי שפחה) ולא על פי קרובים. אמרו לו, מעשה בבני לוי שהלכו לצער עיר התמרים, וחלה אחד מהם בדרך, והביאוהו בפנדק, ובחזרתם אמרו לפנדקית איה חברנו, אמרה להם מת וקברתיו, והשאו את אשתו. אמרו לו, ולא תהא כהנת פפנדקית. אמר להם, לכשתהא פנדקית נאמנת הפנדקית הוציאה להם מקלו ותרמילו וספר תורה שהיה בידו:

מסכת כתובות

בתולה נשאת ליום הרביעי, ואלמנה ליום החמישי. שפעמים בשבת בתי דינין יושבין בעירות, ביום השני וביום החמישי, שאם היה לו טענת בתולים, היה משקים לבית דין: הכל מעלין לארץ ישראל, ואין הכל מוציאין. הכל מעלין לירושלים, ואין הכל מוציאין. אחד האנשים ואחד הנשים. נשא אשה בארץ ישראל וגרשה בארץ ישראל, נותן לה ממעות ארץ ישראל. נשא אשה בארץ ישראל וגרשה בקפוטקנא, נותן לה ממעות ארץ ישראל. נשא אשה בקפוטקנא וגרשה בארץ ישראל, נותן לה ממעות ארץ ישראל. נשא אשה בקפוטקנא וגרשה בקפוטקנא, נותן לה ממעות ארץ ישראל. נשא אשה בקפוטקנא וגרשה בקפוטקנא, נותן לה ממעות קפוטקנא:

מסכת קידושין

האשה נקנית בשלש דרכים, וקונה את עצמה בשתי דרכים. נקנית בכסף, בשטר, ובביאה. בכסף, בית שמאי אומרים, בדינר ובשנה דינר. ובית הלל אומרים, בפרוטה ובשנה פרוטה. וכמה היא פרוטה, אחד משמונה באסר האיטלקי. וקונה את עצמה בגט ובמיתת הבעל. הדינר נקנית בביאה. וקונה את עצמה בחליצה ובמיתת הדין: רבי יהודה אומר, לא ירצה רוק בהמה, ולא יישנו שני רוקים בטלית אחת. וחכמים מתירין. כל שעסקו עם הנשים, לא יתיחד עם הנשים. ולא ילמד אדם את בנו אמונות בין הנשים. רבי מאיר אומר, לעולם ילמד אדם את בנו אמונות נקיה (וקלה), ויתפלל למי שהעשר והנכסים שלו, שאין אמונות שאין בה עניות ועשירות, שלא עניות מן האמונות ולא עשירות מן האמונות, אלא הכל לפי זכותו. רבי שמעון בן אלעזר אומר, ראית ממייד חיה ועוף שיש להם אמונות, והן מתפרנסין שלא בצער, והלא לא נבראו אלא לשמשני, ואני נבראתי לשמש את קוני, אינו דין שאתפרנס שלא בצער, אלא שהרעותי מעשי וקפחתי את פרנסתי. אבא גרין אש צדין אומר משום אבא גריא, לא ילמד אדם את בנו חמר, גמל, ספר, ספן, רועה, וחנוני, שאמונות אמונות לסטים. רבי יהודה אומר משמו, החמרים, רבן רשעים, והגמלין, רבן כשרים. הספנין, רבן חסידים. טוב שברופאים, לגיהנם. והפשוט שבטבחים, שתפו של עמלק. רבי נהוראי אומר, מניח אני כל אמוניות שבעולם ואני מלמד את בני אלא תורה, שאדם אוכל משכרה בעולם הזה והגרין קימת לעולם הבא. ושאר כל אמוניות אינן פן. כשאדם בא לידי חלי או לידי זקנה או לידי יסורין ואינו יכול לעסוק במלאכתו, הרי הוא מת ברעב. אבל התורה אינה פן, אלא משמרתו מכל רע בנערותו ונותנת לו אחרית ותקנה בזקנותו. בנערותו מהו אומר, וקני' ה' יחליפו כח. בזקנותו מהו אומר, עוד יגובון בשיבה. וכן הוא אומר באברהם אבינו עליו השלום, ואברהם זקן, וה' ברך את אברהם בכל.

מצינושענע אברהם אבינו את כל התורה כלה עד שלא נתנה, שנאמר, עקב אשר שמע אברהם בקלי וישמר משמתי מצותי חקותי ותורתי:

מסכת גיטין

המביא גט ממדינת הים, צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם. רבן גמליאל אומר, אף המביא מן הרקם ומן החגר. רבי אליעזר אומר, אפלו מכפר לודים ללוד. וכתמים אומרים, אינו צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם אלא המביא ממדינת הים והמוליד. והמביא ממדינה למדינה במדינת הים, צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם. רבן שמעון בן גמליאל אומר, אפלו מהגמוניא להגמוניא: בית שמאי אומרים, לא יגרש אדם את אשתו אלא אם כן מצא בה דבר ערוה, שנאמר כי מצא בה ערות דבר. ובית הלל אומרים, אפלו הקדיחה תבשילו, שנאמר כי מצא בה ערות דבר. רבי עקיבא אומר, אפלו מצא אחרת נאה הימנה, שנאמר והיה אם לא תמצא חן בעיניו:

מסכת סוטה

המקנא לאשתו, רבי אליעזר אומר, מקנא לה על פי שנים, ומשקה על פי עד אחד או על פי עצמו. רבי יהושע אומר, מקנא לה על פי שנים ומשקה על פי שנים: משמת רבי מאיר, בטלו מושלי משלים. משמת בן עזאי, בטלו השקדנים. משמת בן זומא, בטלו הדרשנים. משמת רבי יהושע, פסקה טובה מן העולם. משמת רבן שמעון בן גמליאל, בא גובי ורבו צרות. משמת רבי אליעזר בן עזריה, פסק העשר מן החכמים. משמת רבי עקיבא, בטל כבוד התורה. משמת רבי חנינא בן דוסא, בטלו אנשי מעשה. משמת רבי יוסי קטנותא, פסקו חסידים. ולמה נקרא שמו קטנותא, שהיה קטנותן של חסידים. משמת רבן יוחנן בן זכאי, בטל זיו החכמה. משמת רבן גמליאל הזקן, בטל כבוד התורה ומתה טהרה ופרישות. משמת רבי ישמעאל בן פאבי, בטל זיו הכהנה. משמת רבי, בטלה ענוה ויראת חטא. רבי פנחס בן יאיר אומר, משחרב בית המקדש, בושו חברים וכני חורין, וחסד ראשם, ונדלדלו אנשי מעשה, וגברו בעלי זרוע ובעלי לשון, ואין דורש ואין מבקש, ואין שואל, על מי לנו להשען, על אבינו שבשמים. רבי אליעזר הגדול אומר, מיום שחרב בית המקדש, שרו חכימיא למהוי כספריא, וספריא כחזניא, וחזניא כעמא דארעא, ועמא דארעא אזלא ונדלדלא, ואין מבקש. על מי יש להשען, על אבינו שבשמים. בעקבות משיחא חצפא יסגא, ויקר יאמיר. הגפן תתן פריה והיין ביקר, והמלכות תהפוך למינות, ואין תוכחה. בית ועד יהיה לזנות, והגליל יחרב, והגבולן ישום, ואנשי הגבול יסובבו מעיר לעיר ולא יחוננו, וחקמת סופרים תסרח, וירא חטא ימאסו, והאמת תהא נעדרת. נערים פני זקנים ילבינו, זקנים יעמדו מפני קטנים. בן מנבל אב, בת קמה באמה, כלה בחמתה, איבי איש אנשי ביתו. פני הדור כפני הכלב, הבן אינו מתבייש מאביו. ועל מי יש לנו להשען, על אבינו שבשמים. רבי פנחס בן יאיר אומר, זריזות מביאה לידי נקיות, ונקיות מביאה לידי טהרה, וטהרה מביאה לידי פרישות, ופרישות מביאה לידי קדשה, וקדשה מביאה לידי רוח ענוה, וענוה מביאה לידי יראת חטא, ויראת חטא מביאה לידי חסידות, וחסידות מביאה לידי רוח הקדש. ורוח הקדש מביאה לידי תחית המתים, ותחית המתים באה על ידי אליהו זכור לטוב, אמן

מסכת נדרים

כל כנויי נדרים כנדרים, וחרמים כחרמים, ושבועות כשבועות, ונזירות כנזירות. האומר לחברו, מדרגני ממה, מפרשני ממה, מרחקני ממה, שאיני אוכל לך, שאיני טועם לך, אסור. מנדה אני לך, רבי

עקיבא ה'ה חוכה בזה להחמיר. בנדרים רשעים, נדר בנזיר ובקרפן ובשבועה. בנדרים קשרים, לא אמר כלום. בנדרותם, נדר בנזיר ובקרפן: בראשונה היו אומרים, שלש נשים יוצאות ונוטלות כתבה, האומרת טמאה אני לך, שמים ביני לבינך, נטולה אני מן היהודים. חזרו לומר, שלא תהא אשה נותנת עיניה באחר ומקלקלת על בעלה, אלא האומרת טמאה אני לך, תביא ראיה לדבריה. שמים ביני לבינך, יעשו דרך בקשה. נטולה אני מן היהודים, יבר חלקו, ותהא משמשתו, ותהא נטולה מן היהודים:

מסכת נזיר

כל כנויי נזירות כנזירות. האומר אהא, הרי זה נזיר. או אהא נה, נזיר. נזיק, נזית, פזית, הרי זה נזיר. הריני כזה, הריני מסלסל הריני מכלכל, הרי עלי לשלח פרע, הרי זה נזיר. הרי עלי צפרים, רבי מאיר אומר, נזיר. וחקמים אומרים, אינו נזיר: נזיר היה שמואל, כדברי רבי נהוראי, שנאמר ומורה לא יעלה על ראשו, נאמר בשמשון ומורה, ונאמר בשמואל ומורה, מה מורה האמורה בשמשון, נזיר, אף מורה האמורה בשמואל, נזיר. אמר רבי יוסי, והלא אין מורה אלא של בשר ודם. אמר לו רבי נהוראי, והלא כבר נאמר ויאמר שמואל איך אלף ושמע שאול והרגני, שפבר היה עליו מורה של בשר ודם:

בבא קמא

ארבעה אבות נזיקין השור והבור והמבעה וההבער. לא הרי השור כהרי המבעה, ולא הרי המבעה כהרי השור. ולא זה וזה, שיש בהן רוח חיים, כהרי האש שאין בו רוח חיים. ולא זה וזה, שדרךן לילך ולהזיק, כהרי הבור שאין דרכו לילך ולהזיק. הצד השונה שבהן, שדרךן להזיק ושמירתן עליה. וכשהזיק, חב המזיק לשלם תשלומי נזק במיטב הארץ: מוכין שהכובס מוציא, הרי אלו שלו. ושהסורק מוציא, הרי אלו של בעל הבית. הכובס נוטל שלשה חוטין והן שלו. יתר מכון, הרי אלו של בעל הבית. אם היה השחור על גבי הלכך, נוטל את הכל והן שלו. החיט ששיר מן החוט כדי לתפור בו, ומטלית שהיא שלש על שלש, הרי אלו של בעל הבית. מה שהתרחש מוציא במעצד, הרי אלו שלו, ובכפשיל, של בעל הבית. ואם היה עושה אצל בעל הבית, אף הנסרת של בעל הבית:

מסכת בבא מציעא

שנים או חזין בטלית, זה אומר אני מצאתיה וזה אומר אני מצאתיה, זה אומר כלה שלי וזה אומר כלה שלי, זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה, וזה ישבע שאין לו בה פחות מחציה, ויחלקו. זה אומר כלה שלי וזה אומר חציה שלי, האומר כלה שלי, ישבע שאין לו בה פחות משלשה חלקים, והאומר חציה שלי, ישבע שאין לו בה פחות מרביע. זה נוטל שלשה חלקים, וזה נוטל רביעי: שתי גנות זו על גב זו והניק בניתם, רבי מאיר אומר, של עליון. רבי יהודה אומר, של תחתון. אמר רבי מאיר, אם ירצה העליון לקח את עפרו אין כאן נזק. אמר רבי יהודה, אם ירצה התחתון למלא את גנתו אין כאן נזק. אמר רבי מאיר, מאחר ששניהן יכולין למחות זה על זה, רואין מהיכן נזק זה חי. אמר רבי שמעון, כל שהעליון יכול לפשט את ידו ולטל, הרי הוא שלו, והשאר של תחתון:

מסכת בבא בתרא

השתפין שרצו לעשות מחצה בחדר, בונין את הפתל באמצע. מקום שנהגו לבנות גויל, גזית,

כפיסין, לבנים, בונים. הכל כמנהג המדינה. בגויל, זה נותן שלשה טפחים, וזה נותן שלשה טפחים. בגזית, זה נותן טפחים ומחצה, וזה נותן טפחים ומחצה. בכפיסין, זה נותן טפחים, וזה נותן טפחים. בלבנים, זה נותן טפח ומחצה, וזה נותן טפח ומחצה. לפיכך אם נפל הפתל, המקום והאכנים של שניהם: המלוח את חברו בשטר, גובה מנכסים משעבדים. על ידי עדים, גובה מנכסים בני חורין. הוציא עליו כתב ידו שהוא חייב לו, גובה מנכסים בני חורין. ערב היוצא לאחר חתום שטרות, גובה מנכסים בני חורין. מעשה בא לפני רבי ישמעאל ואמר, גובה מנכסים בני חורין. אמר לו בן ננס, אינו גובה לא מנכסים משעבדים ולא מנכסים בני חורין. אמר לו, למה. אמר לו, הרי החונק את אחד בשוק ומצאו חברו ואמר לו הנח לו, פטור, שלא על אמונתו הלוחו. אלא איזהו ערב שהוא חייב, הלוחו ואני נותן לך, חייב, שכן על אמונתו הלוחו. אמר רבי ישמעאל, הרוצה שיחפים, יעסוק בדיני ממונות, שאין לך מקצוע בתורה גדול מהן, שהן כמעין הנובע. והרוצה שיעסוק בדיני ממונות, ישמש את שמעון בן ננס:

מסכת סנהדרין

דיני ממונות, בשלשה. גזלות וחקלות, בשלשה. גזק וחצי גזק, משלומי כפל ושלומי ארבעה וחמשה, בשלשה. האונס והמפתה והמוציא שם רע, בשלשה, דברי רבי מאיר. וחקמים אומרים, מוציא שם רע, בעשרים ושלשה, מפני שיש בו דיני נפשות: המתנבא בשם עבודה זרה ואומר כן אמרה עבודה זרה, אפלו כון את התלכה לטמא את הטמא ולטהר את הטהור. הבא על אשת איש, כיון שנכנסה לרשות הבעל לנשואין אף על פי שלא נבעלה, הבא עליה הרי זה בחנק. וזוממי בת פהן ובוועלה, שכל הזוממין מקדימין לאותה מיתה, חוץ מזוממי בת פהן ובוועלה:

מסכת מכות

כיצד העדים נעשים זוממין, מעידין אנו באיש פלוני שהוא בן גרושה או בן חלוצה, אין אומרים יעשה זה בן גרושה או בן חלוצה תחתיו, אלא לוקה ארבעים. מעידין אנו באיש פלוני שהוא חייב לגלות, אין אומרים יגלה זה תחתיו, אלא לוקה ארבעים. מעידין אנו באיש פלוני שגרש את אשתו ולא נתן לה כתובה, והלא בין היום ובין למחר סופו לתן לה כתובה, אומדין כמה אדם רוצה לתן בכתובה של זו, שאם נתאלמנה או נתגרשה, ואם מתה יירשנה בעלה. מעידין אנו באיש פלוני שהוא חייב לחברו אלה זוז על מנת לתנן לו מכאן ועד שלשים יום, והוא אומר מכאן ועד עשר שנים, אומדין כמה אדם רוצה לתן ויהיו בידו אלה זוז, בין נותנן מכאן ועד שלשים יום, בין נותנן מכאן ועד עשר שנים: רבי חנניא בן עקשיא אומר, רצה הקדוש ברוך הוא לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות, שנאמר יי חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר:

מסכת שבועות

שבועות שתיים שהן ארבע, ידיעות הטמאה שתיים שהן ארבע, יציאות השבת שתיים שהן ארבע, מראות נגעים שנים שהם ארבעה: היכן שורי, אמר לו איני יודע מה אתה סח, והוא שמת או נשבר או נשבה או נגנב או אבד. משביעך אני ואמר אמן, חייב. אמר לנושא שכר והוכר היכן שורי, אמר לו מת, והוא שנשבר או נשבה. נשבר, והוא שמת או נשבה. נשבה, והוא שמת או נשבר. נגנב, והוא שאבד. אבד, והוא שנגנב. משביעך אני ואמר אמן, פטור. מת או נשבר או נשבה, והוא שנגנב או אבד. משביעך אני ואמר אמן, חייב. אבד או נגנב, והוא שמת או נשבר או נשבה. משביעך אני ואמר

אמן, פטור. זה הפלל, כל המשנה מחובה ומפטור לחובה ומפטור לפטור. מחובה לפטור, חייב. (זה הפלל, כל הנשבע להקל על עצמו, חייב. להחמיר על עצמו, פטור):

מסכת עדיות

שמאי אומר, כל הנשים דין שעתן. והלל אומר, מפקידה לפקידה. אפלו לימים הרבה. ונחמיה אומרים, לא כדברי זה ולא כדברי זה, אלא מעת לעת ממעטת על יד מפקידה לפקידה, ומפקידה לפקידה ממעטת על יד מעת לעת. כל אשה שיש לה וסת, דיה שעתה. המשמשת בעדים, הרי זו כפקידה, ממעטת על יד מעת לעת ועל יד מפקידה לפקידה: אמר רבי יהושע, מקבל אני מרבן יוחנן בן זכאי ששמע מרבו ורבו מרבו, הלכה למשה מסיני שאין אליהו בא לטמא ולטהר לרחק ולקרוב, אלא לרחק המקורבין בורוע ולקרוב המרחקין בורוע. משפחת בית צריפה היתה בעבר הירדן ורחקה בן ציון בורוע, ועוד אחרת היתה שם וקרבה בן ציון בורוע, כגון אלו, אליהו בא לטמא ולטהר לרחק ולקרוב. רבי יהודה אומר, לקרוב, אכל לא לרחק. רבי שמעון אומר, להשוות המחלקת. ונחמיה אומרים, לא לרחק ולא לקרוב, אלא לעשות שלום בעולם, שנאמר הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא וגו' והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם:

מסכת עבודה זרה

לפני אידיהן של גוים שלשה ימים אסור לשאת ולתת עמהן, להשאילן ולשאול מהן, להלוותן וללוות מהן, לפרען ולפרע מהן. רבי יהודה אומר, נפרעין מהן מפני שהוא מצר לו. אמרו לו. אמרו לו, אף על פי שמצר הוא עכשיו, שמח הוא לאחר זמן: הלוחם כלי תשמיש מן הגוי, את שדרכו להטביל, יטביל. להגעיל, יגעיל. ללבן באור, ילבן באור. השפוד והאספלה, מלבנן באור. הספין, שפה והיא טהורה:

מסכת אבות

משה קבל תורה מסיני, ומסרה ליהושע, ויהושע לזקנים, וזקנים לנביאים, ונביאים מסרוה לאנשי כנסת הגדולה. הם אמרו שלשה דברים, הוו מתונים בדין, והעמידו תלמידים הרבה, ועשו סיג לתורה: בן בג בג אומר, הפך בה והפך בה, דכלא בה. ובה תחזי, וסיב וכלה בה, ומנה לא תזוע, שאין לך מדה טובה הימנה. בן הא הא אומר, לפום צערא אגרא:

מסכת הוריות

הורו בית דין לעבור על אחת מכל מצות האמורות בתורה והלך היחיד ועשה שוגג על פיהם, בין שעשו ועשה עמהן, בין שעשו ועשה אחריהן, בין שלא עשו ועשה, פטור, מפני שתלה בבית דין. הורו בית דין וידע אחד מהן שטעו או תלמיד והוא ראוי להוראה והלך ועשה על פיהן, בין שעשו ועשה עמהן, בין שעשו ועשה אחריהן, בין שלא עשו ועשה, הרי זה חייב, מפני שלא תלה בבית דין. זה הפלל, התולה בעצמו, חייב. והתולה בבית דין, פטור: פהן קודם ללוי, לוי לישראל, ישראל לממזר, וממזר לנתיני, ונתיני לגר, וגר לעבד משחרר. אימתי, בזמן שפלן שוין. אכל אם היה ממזר תלמיד חכם וכהן גדול עם הארץ, ממזר תלמיד חכם קודם לכהן גדול עם הארץ:

סדר קדשים

מסכת זבחים

כל הזבחים שנגזרו שלא לשמן, כשרים, אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה. חוץ מן הפסח ומן החטאת. הפסח בזמנו, ונחטאת בכל זמן. רבי אליעזר אומר, אף האשם. הפסח בזמנו, והחטאת והאשם בכל זמן. אמר רבי אליעזר, הנחטאת באה על חטא, והאשם בא על חטא. מה חטאת פסולה שלא לשמה, אף האשם פסול שלא לשמו: אלו קדשים קרבים במשכן, קדשים שהקדשו למשכן. קרבנות הצבור, קרבים במשכן. וקרבות היחיד, בבמה. קרבנות היחיד שהקדשו למשכן, יקרבו במשכן. ואם הקריבן בבמה, פטור. מה בין במת יחיד לבמת צבור. סמיכה, ושחיטת צפון, ומתן סביב, ותנופה, והגשה. רבי יהודה אומר, אין מנחה בבמה, וכהן, ובגדי שרת, וכלי שרת, וריח ניחוח, ומחיצה בדמים, ורחוץ ידים ורגלים. אבל הזמן, והנותר, והשמא, שוין בזה ובזה:

מסכת מנחות

כל המנחות שנקמצו שלא לשמן, כשרות, אלא שלא עלו לבעלים משום חובה, חוץ ממנחת חוטא ומנחת קנאות. מנחת חוטא ומנחת קנאות שקמצן שלא לשמן, נתן בכלי, והלך, והקטיר שלא לשמן, או לשמן ושלא לשמן, או שלא לשמן ולשמן, פסולות. כיצד לשמן ושלא לשמן, לשם מנחת חוטא ולשם מנחת נדבה, או שלא לשמן ולשמן, לשם מנחת נדבה ולשם מנחת חוטא: נאמר בעולת הבמה אשה ריח ניחוח, (ובעולת העוף אשה ריח ניחוח), ובמנחה אשה ריח ניחוח, ללמד, שאחד המרבה ואחד הממעיט, ובלבד שיכון אדם את דעתו לשמים:

מסכת חולין

הכל שוחטין ושחיטתן כשרה, חוץ מחרש, שוטה, וקטן, שמא ילקלו בשחיטתן. וכלן ששחטו ואחרים רואין אותן, שחיטתן כשרה. שחיטת נכרי, נבלה ומטמאה במשא. השוחט בלילה, וכן הסומא ששחט, שחיטתו כשרה. השוחט בשבת, וביום הכפורים, אף על פי שמתחייב בנפשו, שחיטתו כשרה: לא יטול אדם אם על בנים, אפלו לטהר את המצורע. ומה אם מצוה קלה שהיא כאסור, אמרה תורה, למען ייטב לך והארכת ימים, קל וחמר על מצות חמורות שבתורה:

מסכת בכורות

הלוקח עבר חמורו של נכרי, והמוכר לו אף על פי שאינו רשאי, והמשתתף לו, והמקבל ממנו, והנותן לו בקבלה, פטור מן הבכורה, שנאמר, בישאאל, אבל לא באחרים. כהנים ולוים פטורין מקל וחמר, אם פטרו של ישראל במדבר, דין הוא שיפטרו של עצמן: יצאו שנים כאחד, מונה אותן שנים שנים. מנאן אחד, תשיעי ועשירי מקלקליו. יצאו תשיעי ועשירי כאחת, תשיעי ועשירי מקלקליו. קרא לתשיעי עשירי ולעשירי תשיעי ולאחד עשר עשירי, שלשתן מקדשין. התשיעי נאכל במומו, והעשירי מעשר, ואחד עשר קרב שלמים ועושה תמורה, דברי רבי מאיר. אמר רבי יהודה, וכי יש תמורה עושה תמורה. אמרו משום רבי מאיר, אלו היה תמורה, לא היה קרב. קרא לתשיעי עשירי ולעשירי עשירי ולאחד עשר עשירי, אין אחד עשר מקדש. זה הכלל, כל שלא נעקר שם עשירי ממנו, אין אחד עשר מקדש:

מסכת ערכין

הכל מעריכין, ונערכין, נודרים, ונדרים, כהנים ולוים וישראלים, נשים ועבדים. טמטום ואנדרוגינוס, נודרים ונדרים ומעריכין, אבל לא נערכין, שאינו נעדר אלא זכר ודאי ונקבה ודאית. חרש שוטה

וְקָטָן, גִּדְרִין וְנַעֲרָכִין, אֲכָל לֹא נֹדְרִין וְלֹא מַעֲרִיכִין, מִפְּנֵי שְׁאִין בֵּהֶם דַּעַת. פְּחוּת מִכֵּן חֹדֶשׁ, גִּדְרֵי אֲכָל לֹא נַעֲרָף: יִשְׂרָאֵל שִׁירֵשׁ אָבִי אִמּוֹ לֹוִי, אֵינוֹ גּוֹאֵל כְּסֹדֶר הַזֶּה. וְכֵן לֹוִי שִׁירֵשׁ אֶת אָבִי אִמּוֹ יִשְׂרָאֵל, אֵינוֹ גּוֹאֵל כְּסֹדֶר הַזֶּה, שֶׁנֶּאֱמַר כִּי כֹחֵי עַרֵי הַלְוִיִּם, עַד שִׁיֵּהָ לֹוִי וּבְעַרֵי הַלְוִיִּם דִּבְרֵי רַבִּי. וְחֻכָּמִים אֹמְרִים, אֵין הַדְּבָרִים אֲמוּרִים אֲלֹא כְעַרֵי הַלְוִיִּם. אֵין עוֹשִׂים שְׂדֵה מִגְרֵשׁ וְלֹא מִגְרֵשׁ שְׂדֵה, וְלֹא מִגְרֵשׁ עֵיר וְלֹא עֵיר מִגְרֵשׁ. אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, כְּעַרֵי הַלְוִיִּם. אֲכָל כְּעַרֵי יִשְׂרָאֵל, עוֹשִׂין שְׂדֵה מִגְרֵשׁ וְלֹא מִגְרֵשׁ שְׂדֵה, מִגְרֵשׁ עֵיר וְלֹא עֵיר מִגְרֵשׁ, כְּדֵי שְׁלֹא יִחְרִיבוּ אֶת עַרֵי יִשְׂרָאֵל. הַפְּהֻגִים וְהַלְוִיִּם מוֹכְרִים לַעֲוֹלָם וְגוֹאֲלִים לַעֲוֹלָם, שֶׁנֶּאֱמַר, גֹּאֲלֵת עוֹלָם תִּהְיֶה לְלֹוִיִּם:

מסכת תמורה

הַכֹּל מִמִּירִים, אֶחָד אֲנָשִׁים וְאֶחָד נָשִׁים. לֹא שְׂאָדָם רִשְׁאֵי לְהַמִּיר, אֲלֹא, שְׂאָם הַמִּיר, מוֹמֵר, וְסוֹפֵג אֶת הָאֲרָבָעִים. הַפְּהֻגִים מִמִּירִים אֶת שְׂלֵהֶם, וְיִשְׂרָאֵל מִמִּירִים אֶת שְׂלֵהֶם. אֵין הַפְּהֻגִים מִמִּירִים לֹא בַחֲטָאת וְלֹא בְאֶשָׁם וְלֹא בִבְכוּר. אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי, (וְכִי) מִפְּנֵי מָה אֵין מִמִּירִים בִּבְכוּר. אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, חֲטָאת וְאֶשָׁם מִתְּנָה לַפֶּה, וְהַבְּכוּר מִתְּנָה לַפֶּה, מָה חֲטָאת וְאֶשָׁם אֵין מִמִּירִים בּוֹ, אִף הַבְּכוּר לֹא יִמְרְנוּ בּוֹ. אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי, מָה לִּי אֵינוֹ מִמִּיר בַּחֲטָאת וּבְאֶשָׁם שְׁאִין זָכִין בְּהֵן בְּחֵייהֶם, תֹּאמַר בִּבְכוּר שְׁזָכִין בּוֹ בְּחֵייוֹ. אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, וְהִלָּא כִּכֹּר נֶאֱמַר, וְהִזֵּה הוּא וְתִמְוֶרְתּוֹ יִהְיֶה קֶדֶשׁ, הֵיכָן קֶדֶשׁ חִלָּה עָלָיו, בְּבֵית הַבְּעָלִים, אִף תְּמוּרָה בְּבֵית הַבְּעָלִים: כָּל הַקְּדָשִׁים שֶׁנִּשְׁחָטוּ חוּץ לַזֶּמֶן, וְחוּץ לַמִּקְוֵם, הָרִי אֵלֵינוּ יִשְׂרָפוּ. אֶשָׁם תְּלוֹי, יִשְׂרָף. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, יִקָּבֵר. חֲטָאת הָעוֹף הַבָּאָה עַל סֶפֶק, תִּשְׂרָף. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, יִטְלָנָה לְאַמָּה. כָּל הַנִּשְׂרָפִין, לֹא יִקָּבְרוּ. וְכָל הַנִּקְבָּרִים, לֹא יִשְׂרָפוּ. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, אִם רָצָה לְהַחֲמִיר עַל עֲצָמוֹ לְשׂוֹרֵף אֶת הַנִּקְבָּרִים, רִשְׁאֵי. אָמְרוּ לוֹ, אֵינוֹ מֵתָר לְשִׁנּוֹת:

מסכת כריתות

שְׁלִשִׁים וְשֵׁשׁ כָּרְתוֹת בַּתּוֹרָה, הַבָּא עַל הָאֵם, וְעַל אִשְׁתּוֹ הָאֵב, וְעַל הַכֹּלֶה, הַבָּא עַל הַזָּכוּר, וְעַל הַבְּהֵמָה, וְאִשָּׁה הַמְּבִיאָה אֶת הַבְּהֵמָה עָלֶיהָ, הַבָּא עַל אִשָּׁה וּבִתָּהּ, וְעַל אִשְׁתּוֹ אִישׁ, הַבָּא עַל אֲחֻתּוֹ, וְעַל אֲחֻת אָבִיו, וְעַל אֲחֻת אִמּוֹ, וְעַל אֲחֻת אִשְׁתּוֹ, וְעַל אִשְׁתּוֹ אֲחִיו, וְעַל אִשְׁתּוֹ אָבִיו, וְעַל הַנָּדָה, הַמִּגְדָּף, וְהָעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה, וְהַנּוֹתֵן מִזְרָעוֹ לַמֶּלֶךְ, וּבַעַל אוֹב, הַמַּחֲלֵל אֶת הַשִּׁבְתּוֹ, וְטָמֵא שְׂאֲכָל אֶת הַקֶּדֶשׁ, וְהַבָּא לַמִּקְדָּשׁ טָמֵא, הָאוֹכֵל חֶלֶב, וְדָם, וְנוֹתֵר, וּפְגוּל, הַשּׁוֹחֵט וְהַמַּעֲלָה בַּחוּץ, הָאוֹכֵל חֶמֶץ בַּפֶּסַח, וְהָאוֹכֵל וְהָעוֹשֶׂה מְלָאכָה בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, הַמִּפְטֵם אֶת הַשֶּׁמֶן, וְהַמִּפְטֵם אֶת הַקֶּטֶרֶת, וְהַסֹּף בְּשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה. הַפֶּסַח וְהַמִּילָה בְּמִצּוֹת עֲשֵׂה: רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר, כְּבָשִׂים קוֹדְמִין לַעֲדִים בְּכָל מָקוֹם. כָּוֹל מִפְּנֵי שֶׁהֵן מִבְּחָרִין מִהֶן, תְּלָמוּד לֹוֹמֵר וְאֵם כְּבֵשׁ יָבִיא קֶרְבָּנוֹ לְחֲטָאת, מְלָמֵד שֶׁשְׁנֵיהֶם שְׁקוּלִין. תּוֹרִין קוֹדְמִין לִבְנֵי יוֹנָה בְּכָל מָקוֹם. כָּוֹל מִפְּנֵי שֶׁהֵן מִבְּחָרִים מִהֶן, תְּלָמוּד לֹוֹמֵר, וְכֵן יוֹנָה אוֹ תוֹר לְחֲטָאת, מְלָמֵד שֶׁשְׁנֵיהֶן שְׁקוּלִין. הָאֵב קוֹדֵם לָאֵם בְּכָל מָקוֹם. כָּוֹל שֶׁכְּבוֹד הָאֵב עוֹדֵף עַל כְּבוֹד הָאֵם, תְּלָמוּד לֹוֹמֵר, אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּדְּרָאוּ, מְלָמֵד, שֶׁשְׁנֵיהֶם שְׁקוּלִים. אֲכָל אֲמָרוּ חֻכָּמִים, הָאֵב קוֹדֵם לָאֵם בְּכָל מָקוֹם, מִפְּנֵי שֶׁהוּא וְאִמּוֹ תִּיבִין בִּכְבוֹד אָבִיו. וְכֵן בְּתְלָמוּד תּוֹרָה. אִם זָכָה הֵבֵן לִפְנֵי הָרֵב. קוֹדֵם אֶת הָאֵב בְּכָל מָקוֹם, מִפְּנֵי שֶׁהוּא וְאָבִיו תִּיבִין בִּכְבוֹד רַבּוֹ:

מסכת מעילה

קֶדֶשִׁי קֶדֶשִׁים שֶׁשְׁחָטוּן בְּדִירוֹם, מוֹעֲלִין בָּהֶן. שֶׁחָטָן בְּדִירוֹם וְקָבֵל דָּמָן בְּצִפּוֹן, בְּצִפּוֹן וְקָבֵל דָּמָן בְּדִירוֹם,

שחטן ביום זורק בלילה, בלילה זורק ביום, או ששחטן חוץ לזמנן וחיוץ למקומן, מועלין בהן. כלל אמר רבי יהושע, כל שהיה לה שעת התר לפהנים, אין מועלין בה. ושלל היה לה שעת התר לפהנים, מועלין בה. איזו היא שהיה לה שעת התר לפהנים, שללנה, ושוטמא, ושיצאה. איזו היא שלא היה לה שעת התר לפהנים, שנשחטה חוץ לזמנה, חוץ למקומה, ושקבלו פסולין וזרקו את דמה: פרוטה של הקדש שנפלה לתוך הכיס, או שאמר פרוטה בכיס זה הקדש, כיון שהוציא את הראשונה, מעל, דברי רבי עקיבא. וחכמים אומרים, עד שיוציא את כל הכיס. מודה רבי עקיבא, באומר פרוטה מן הכיס זה הקדש, שהוא מוציא והולך עד שיוציא את כל הכיס:

מסכת תמיד

בשלשה מקומות הפהנים שומרים בבית המקדש. בבית אבטינס, בבית הניצוץ, ובבית המוקד. בית אבטינס ובית הניצוץ היו עליות, והרובים שומרים שם. בית המוקד, כפה, ובית גדול היה, מקף רוכדים של אבן, וזקני בית אב יושבים שם, ומפתחות העזרה בידם. ופרחי כהנה איש כסתו בארץ. לא היו יושבים בבגדי קדש, אלא פושטין ומקפלין ומניחים אותן תחת ראשיהן, ומתפשטין בכסות עצמן. ארע קרי לאחד מהן, יוצא והולך לו במסבה ההולכת תחת הבירה, והנרות דולקין מכאן ומכאן, עד שהוא מגיע לבית הטבילה, ומדורה היתה שם, ובית כסא של כבוד. וזה היה כבודו, מצאו נעול, יודע שיש שם אדם. פתוח, יודע שאין שם אדם. ירד וטבל, עלה ונסתפג, ונתחמם כנגד המדורה, בא וישב לו אצל אחיו הפהנים עד שהשערים נפתחים, יוצא והולך לו: השיר שהיו הלויים אומרים במקדש, ביום הראשון היו אומרים, לה' הארץ ומלואה תכל ויושבי בה. בשני היו אומרים, גדול יי ומהלל מאד בעיר אלהינו הר קדשו. בשלישי היו אומרים, אלהים נצב בעד אל בקרב אלהים ישפט. ברביעי היו אומרים, אל נקמות יי אל נקמות הופיע. בחמישי היו אומרים, הרנינו לאלהים עזוננו, הריעו לאלהי יעקב. בששי היו אומרים ה' מלך גאות לבש וגו'. בשבת היו אומרים, מזמור שיר ליום השבת, מזמור שיר לעתיד לבוא ליום שפלו שבת מנוחה לחיי העולמים:

מסכת מדות

בשלשה מקומות הפהנים שומרים בבית המקדש, בבית אבטינס, ובבית הניצוץ, ובבית המוקד. והלויים בעשרים ואחד מקום. חמשה, על חמשה שערי הר הבית. ארבעה, על ארבע פנותיו מתוכו. חמשה, על חמשה שערי העזרה. ארבעה, על ארבע פנותיה מבחוץ, ואחד בלשפת הקרבן, ואחד בלשפת הפרכת, ואחד לאחורי בית הכפרת: שבדרום, לשפת העץ, לשפת הגולה, לשפת הגזית. לשפת העץ, אמר רבי אליעזר בן יעקב, שכחתי מה היתה משמשת, אבא שאול אומר, לשפת פהן גדול, (והיא) היתה אחורי שתייהן, וגג שלשתן שוה. לשפת הגולה, שם היה בור קבוע, והגלגל נתון עליו, ומשם מספיקים מים לכל העזרה. לשפת הגזית, שם היתה סנהדרי גדולה של ישראל יושבת ודנה את הפהנה, וכהן שנמצא בו פסול, לובש שחורים ומתעטף שחורים, ויוצא והולך לו. ושלל נמצא בו פסול, לובש לבנים ומתעטף לבנים, נכנס ומשמש עם אחיו הפהנים. ויום טוב היו עושים, שלא נמצא פסול בזרעו של אהרן הפהן, וכך היו אומרים, ברוך המקום ברוך הוא, שלא נמצא פסול בזרעו של אהרן. וברוך הוא, שבחר באהרן ובבניו לעמוד לשרת לפני ה' בבית קדשי הקדשים:

מסכת קנים

חטאת העוף נעשית למטה, וחטאת בהמה למעלה. עולת העוף נעשית למעלה, ועולת הבהמה למטה. אם שנה בזה ובזה, פסול. סדר קנים כך הוא, החובה אחד חטאת ואחד עולה. בגדרים ונדבות, כלן עולות. איזהו גדר, האומר הרי עלי עולה. ואיזהו נדבה, האומר הרי זו עולה. מה בין גדרים לנדבות, אלא שהגדרים, מתו או נגנבו, חזקים באחריותם. ונדבות, מתו או נגנבו, אין חזקים באחריותן: האשה שאמרה, הרי עלי קן כשאלד זכר, ילדה זכר, מביאה שתי קנים, אחת לנדרה ואחת לחובתה. נתנתם לפה, והפכה צריך לעשות שלש פרידים מלמעלה ואחת מלמטה, לא עשה כן, אלא עשה שתיים למעלה ושתיים למטה ולא נמלה, צריכה להביא עוד פרידה אחת וקריבנה למעלה, ממין אחד. משני מיניו, תביא שתיים, פרשה נדרה, צריכה להביא עוד שלש פרידים, ממין אחד. משני מיניו, תביא ארבע. קבצה נדרה, צריכה להביא עוד חמש פרידים, ממין אחד. משני מיניו, תביא שש. נתנתם לפה ואין ידוע מה נתנה, הלך הפה ונעשה ואין ידוע מה עשה, צריכה להביא עוד ארבע פרידים לנדרה, ושתיים לחובתה, וחטאת אחת. בן עזאי אומר, שתי חטאות. אומר רבי יהושע, זה הוא שאמרו, כשהוא חי קולו אחד, וכשהוא מת קולו שבעה. כיצד קולו שבעה, שתי קרניו, שתי חצוצרות. שתי שוקיו, שני הלילין. עורו לתוף, מעיו לנבלים, בני מעיו לכנורות. ויש אומרים, אף צמרו לתכלת. רבי שמעון בן עקשיא אומר, זקני עם הארץ, כל זמן שמזקינין, דעתן מטרפת עליהן, שגאמר, מסיר שפה לנאמנים וטעם זקנים יקח. אבל זקני תורה אינן כן, אלא כל זמן שמזקינין, דעתן מתישבת עליהן, שגאמר, בשישים חכמה וארץ ימים תבוינה:

מסכת מקואות

שש מעלות במקואות, זו למעלה מזו, וזו למעלה מזו. מי גבאים, שתה טמא ושתה טהור, טמא. שתה טמא ומלא בכלי טהור, טמא. שתה טמא ונפל כפר של תרומה, אם הדית, טמא. ואם לא הדית, טהור: אכל אכלים טמאים, ושתה משקים טמאים, טבל והקיאן, טמאים. מפני שאינן טהורים בגוף. שתה מים טמאים, טבל והקיאם, טהורים, מפני שהם טהורים בגוף. בלע טבעת טהורה, נכנס לאהל המת, הזה ושנה וטבל והקיא, הרי היא כמות שהיתה. בלע טבעת טמאה, טובל ואוכל בתרומה. הקיאה, טמאה וטמאתו. חץ שהוא תחוב באדם, בזמן שהוא נראה, חוצץ. ואם אינו נראה, טובל ואוכל בתרומתו:

מסכת פרה

רבי אליעזר אומר, עגלה, בת שנתה. ופרה. בת שתיים. וחזמים אומרים, עגלה, בת שתיים. ופרה, בת שלש או בת ארבע. רבי מאיר אומר, אף בת חמש פשרה הזקנה, אלא שאין ממתינין לה, שפא תשחיר, שלא תפסל. אמר רבי יהושע לא שמעתי אלא שלשית. אמרו לו, מה הלשון שלשית. אמר להם, כך שמעתי סתם. אמר בן עזאי, אני אפרש. אם אומר אתה, שלישית, לאחרות במנין. וכשאתה אומר, שלשית, בת שלש שנים. פיוצא בו אמרו, כרם רבעי. אמרו לו, מה הלשון רבעי. אמר להם, כך שמעתי סתם. אמר בן עזאי, אני אפרש. אם אומר אתה, רביעי, לאחרים במנין. וכשאתה אומר, רבעי, בן ארבע שנים. פיוצא בו אמרו, האוכל בפית המנגע פסם משלש לקב. אמרו לו, אמור משמונה עשרה לסאה. אמר להם, כך שמעתי סתם. אמר בן עזאי, אני אפרש. אם אומר אתה משלש לקב, אין בו חלה. וכשאתה אומר משמונה עשרה לסאה, מעטתו חלתו: טבל את האזוב ביום והזה

ביום, כשר. ביום והנה בלילה, בלילה והנה ביום, פסול. אבל הוא עצמו טובל בלילה ומזה ביום, שאין מזין עד שתגזר החמה. וכלן שעשו משעלה עמוד השחר, כשר:

מסכת ידים

מי רביעית נותנין לידיים, לאחד אף לשנים. מחצית לג, לשלשה או לארבעה. מלג, לחמשה ולעשרה ולמאה. רבי יוסי אומר, ובלבד שלא יפחות לאחרון שבהם מרביעית. מוסיפין על השניים, ואין מוסיפין על הראשונים: אמר צדוקי גלילי, קובל אני עליכם פרושים, שאתם כותבין את המושל עם משה בגט. אומרים פרושים, קובלין אנו עליך צדוקי גלילי, שאתם כותבים את המושל עם השם בדרך, ולא עוד אלא שאתם כותבין את המושל מלמעלן ואת השם מלמטן, שגאמר, ויאמר פרעה מי ה' אשה אשמע בקלו לשלח את ישראל. וכשלקה מהו אומר, ה' הצדיק:

מסכת אהלות

שנים טמאים במת, אחד טמא טמאת שבעה, ואחד טמא טמאת ערב. שלשה טמאין במת, שנים טמאין טמאת שבעה, ואחד טמא טמאת ערב. ארבעה טמאין במת, שלשה טמאין טמאת שבעה, ואחד טמא טמאת ערב. כיצד שנים, אדם הנוגע במת, טמא טמאת שבעה. ואדם הנוגע בו, טמא טמאת ערב: עשרה מקומות אין בהן משום מדור גוים, אהלי הערביים, והסכות, והצריפין, והבנגנין, והאלקטיות, ובית שער, ואוירה של חצר, והמרחץ, ומקום החצים, ומקום הלגיונות:

מסכת נגעים

מראות נגעים שנים שהן ארבעה. בהרת עזה כשלג, שניה לה כסיד ההיכל. והשאת פקרום ביצה, שניה לה כצמר לבן, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, השאת כצמר לבן, שניה לה פקרום ביצה: שני מצורעים שנתערבו קרבנותיהם, קרב קרבנו של אחד מהם, ומת אחד מהם, זו ששאלו אנשי אלכסנדריא את רבי יהושע. אמר להם, יכתוב נכסיו לאחר ויביא קרבן עני:

מסכת זבים

הרואה ראיה אחת של זוב, בית שמאי אומרים, פשוטת יום כנגד יום. ובית הלל אומרים, כבעל קרי. ראיה אחת, ובשני הפסיק, ובשלישי ראיה שתיים או אחת מרבה כשתיים, בית שמאי אומרים, זב גמור. ובית הלל אומרים, מטמא משקב ומושב, וצריך ביאת מים חיים, ופטור מן הקרבן. אמר רבי אליעזר בן יהודה, מודים בית שמאי בזה שאינו זב גמור. ועל מה נחלקו, על הרואה שתיים או אחת מרבה כשתיים, ובשני הפסיק, ובשלישי ראיה אחת, בית שמאי אומרים, זב גמור. ובית הלל אומרים, מטמא משקב ומושב, וצריך ביאת מים חיים, ופטור מן הקרבן: אלו פוסלים את התרומה, האוכל אכל ראשון, והאוכל אכל שני, והשותה משקין טמאין, והבא ראשו ורבו במים שאובין, וטהור שנפל על ראשו ועל רבו שלשה לגין מים שאובין, והספר, והזדים, וטבול יום, והאכלים והכלים שנטמאו במשקים:

מסכת נדה

שמאי אומר, כל הנשים דין שעתן. הלל אומר, מפקידה לפקידה, ואפלו לימים הרבה. וחכמים אומרים, לא כדברי זה ולא כדברי זה, אלא מעת לעת ממעטת על יד מפקידה לפקידה, ומפקידה לפקידה ממעטת על יד מעת לעת. כל אשה שיש לה וסת, וזיה שעתה. והמשמשת בעדים, הרי זו

כפקידה, וממעטת על יד מעת לעת ועל יד מפקידה לפקידה: הרוצה יום אחד עשר וטבלה לערב ושמשה, בית שמאי אומרים, מטמאין משכב ומושב, ותיבין בקרבן. בית הלל אומרים, פטורין מן הקרבן. טבלה ביום שלאחריו ושמשה את ביתה ואחר כך ראתה, בית שמאי אומרים, מטמאין משכב ומושב ופטורים מן הקרבן. ובית הלל אומרים, הרי זה גרגרן. ומודים ברוצה בתוך אחד עשר יום וטבלה לערב ושמשה, שמתמאין משכב ומושב ותיבין בקרבן. טבלה ביום שלאחריו ושמשה, הרי זה תרבות רעה, ומגען ובעילתן תלויים:

מסכת טהרות

שלשה עשר דבר בנבלת העוף הטהור, צריכה מחשבה, ואינה צריכה הכשר, ומטמאה טמאת אכלין בכביצה, וכזית בבית הבליעה, והאוכל טעון הערב שמש, ותיבין עליה על ביאת המקדש, ושורפין עליה את התרומה, והאוכל אבר מן החי ממנה סופג את הארבעים, שחיטתה ומליקתה מטהרת את טרפתה, (דברי רבי מאיר). רבי יהודה אומר, אינן מטהרות. רבי יוסי אומר, שחיטתה מטהרת, אבל לא מליקתה: בין העגולים לזגין, רשות הרבים. כרם שלפני הבוצרים, רשות היחיד. שלאחר הבוצרים, רשות הרבים. אימתי, בזמן שהרבים נכנסים בזו ויוצאים בזו. כלי בית הבד, ושל גת, העקל, בזמן שהן של עצ, מנגבן והן טהורין. בזמן שהן של גמי, מושגן כל שנים עשר חדש, או חולטן בחמים. רבי יוסי אומר, אם נתנן בשבלת הנקר, דיו:

מסכת כלים

אבות הטמאות, השרץ, ושכבת זרע, וטמא מת, והמצורע בימי ספרו, ומי חטאת שאין בהם כדי הזיה, הרי אלו מטמאין אדם וכלים במגע, וכלי חרש באויר, ואינם מטמאין במשא: צלוחית קטנה שנשטל פיה, טמאה. וגדולה שנשטל פיה, טהורה. של פליטון שנשטל פיה, טהורה, מפני שהיא סורחת את היד. לגינין גדולים שנשטל פיהן, טמאין, מפני שהיא מתקנן לכבשין. והאפרסם של זכוכית, טהורה. אמר רבי יוסי, אשריך כלים, שנכנסת בטמאה, ויצאת בטהרה:

מסכת טבול יום

המכנס חלות על מנת להפריש, ונשכו, בית שמאי אומרים, חבור בטבול יום. ובית הלל אומרים, אינו חבור. מקרצות נושכות זו בזו, וכפרות נושכות זו בזו, האופה חמיטה על גבי חמיטה עד שלא קרמו בתנור, וקולית של מים המחלחלת, ורתיחת גריסין של פול ראשונה, ורתיחת יין חדש, רבי יהודה אומר, אף של ארז, בית שמאי אומרים, חבור בטבול יום. בית הלל אומרים, אינו חבור. ומודים בשאר כל הטמאות, בין קלות בין חמורות: התורם את הבור ואמר, הרי זה תרומה על מנת שתעלה שלום, שלום מן השכר ומן השפיקה, אבל לא מן הטמאה. רבי שמעון אומר, אף מן הטמאה. נשברה, אינה מדמעת. עד היכן תשבר ולא תדמע, כדי שתתגלגל ותגיע לבור. רבי יוסי אומר, אף מי שהיה בו דעת להתנות ולא התנה, נשברה אינה מדמעת, מפני שהוא תנאי בית דין:

מסכת מכשירין

כל משקה שתחלתו לרצון אף על פי שאין סופו לרצון, או שסופו לרצון אף על פי שאין תחלתו לרצון הרי זה בכי יתן. משקין טמאים מטמאין לרצון ושלא לרצון: חלב האשה מטמא לרצון ושלא לרצון, וחלב הבהמה אינו מטמא אלא לרצון. אמר רבי עקיבא, קל וחמר הדברים, מה אם חלב

האשה שאינו מיוחד אלא לקטנים, מטמא לרצון ושללא לרצון. חלב הבהמה שהוא מיוחד לקטנים ולגדולים, אינו דין שיטמא לרצון ושללא לרצון. אמרו לו, לא, אם טמא חלב האשה שללא לרצון, שדם מגפתה טמא, יטמא חלב הבהמה שללא לרצון, שדם מגפתה טהור. אמר להם, מחמיר אני בחלב מבדם, שהחולב לרפואה, טמא. והמקוץ לרפואה, טהור. אמרו לו, סלי זיתים וענבים יוכיחו, שהמשקים היוצאין מהן לרצון, טמאים. ושללא לרצון, טהורים. אמר להן, לא, אם אמרתם בסלי זיתים וענבים, שתחלתן אכל וסופן משקה, תאמרו בחלב שתחלתו וסופו משקה. עד כאן היתה תשובה. אמר רבי שמעון מכאן ואילך היינו משיבין לפניו, מי גשמים יוכיחו, שתחלתן וסופן משקה ואינו מטמאין אלא לרצון. אמר לנו, לא, אם אמרתם במי גשמים, שאין רבן לאדם, אלא לארצות ולאלילות, ורב החלב, לאדם:

מסכת עוקצין

כל שהוא יד ולא שומר, מטמא ומטמא ולא מצטרף. שומר, אף על פי שאינו יד, מטמא ומטמא ומצטרף. לא שומר ולא יד, לא מטמא ולא מטמא: אמר רבי יהושע בן לוי, עתיד הקדוש ברוך הוא להנחיל לכל צדיק וצדיק שלש מאות ועשרה עולמות, שנאמר, להנחיל אהבי יש ואצרותיהם אמלא. אמר רבי שמעון בן חלפתא, לא מצא הקדוש ברוך הוא כלי מחזיק ברכה לישאל אלא השלום, שנאמר, יי עז לעמו יתן יי ברוך את עמו בשלום:

אדרא זוטא קדישא:

תאנא בההוא יומא דרבי שמעון בעא לאסתלקא מן עלמא ונהו מסדר מלוי. אתפנשו חבריא לבי רבי שמעון. ונהו קמיה רבי אלעזר בריה ורבי אבא וישאר חבריא. ונהו מליא ביתא. זקיף עיניו רבי שמעון וחמא דאתמלי ביתא. בכה רבי שמעון ואמר: בזמנא אחרא פד הוינא בבי מרעי הנה רבי פינחס בן יאיר קמאי ועד דברירנא דוכתאי אוריכו לי עד השתא. וכד תבנא אסחר אשא מקמאי ומעלמין לא אתפסק. ולא הנה עאל בר נש אלא ברשותא. והשתא חמינא דאתפסק והא אתמלי ביתא. עד דהוו יתבי פתח עיניו רבי שמעון וחמא מה דחמא ואסחר אשא בביתא נפקו כלהו ואשתארו רבי אלעזר בריה ורבי אבא. וישאר חבריא יתבו אבראי. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה פוק חזי אי הכא רבי יצחק, דאנא מערבנא ליה. אימא ליה דיסדר מלוי ויתבי לגבאי. ופאה חולקיה. קם רבי שמעון ויתבי וחיף וחדרי. אמר, אן אינון חבריא. קם רבי אלעזר ואעיל לון ויתבו קמיה. זקיף ידוי רבי שמעון ומצלי צלותא ונהו חדי ואמר, אינון חבריא דאשתכחו בבי אדרא יודמנון הכא. נפקו כלהו ואשתארו רבי אלעזר בריה ורבי אבא ורבי יהודה ורבי יוסי ורבי חניא. אדהכי עאל רבי יצחק. אמר ליה רבי שמעון כמה יאות חולקך, כמה חידו בעי לאתוספא לך בהאי יומא. יתבי רבי אבא בתר כתפוי ורבי אלעזר קמיה. אמר רבי שמעון, הא השתא שעטא דרעותא הוא. ואנא בעינא למיעל בלא כסופא לעלקא דאתי. והא מלין קדישין דלא גליאן עד השתא בעינא לגלגא קמי

שכינתא. דלא ימרון דהא בגריעותא אסתלקנא מעלמא. ועד כען טמירין הוו בלבאי למיעל בהו לעלמא דאתי. וכך אסדרנא לכו. רבי אבא יכתב. ורבי אלעזר ברי לעי. ושאר חבריא ירחשון בלבאי. קם רבי אבא מבתר כתפוי ויתיב רבי אלעזר בריה קמיה, אמר ליה קום ברי, דהא אתרא יתיב בההוא אתר. קם רבי אלעזר. אתעטף רבי שמעון ויתיב.

פתח ואמר, לא המתים יהללו יה, ולא כל ירדי דומה, לא המתים יהללו יה הכי הוא ודאי, אינון דאקרון מתים. דהא קדשא בריה הוא חי אקרי. והוא שארי בין אינון דאקרון חיים ולא עם אינון דאקרון מתים. וסופי דקרא כתיב, ולא כל ירדי דומה. וכל אינון דנחתין לדומה בגיהנם שפארוין. שאני אינון דאקרון חיים דהא קדשא בריה הוא בעי ביגריהון. אמר רבי שמעון, כמה שניא שעתא דא מאדרא. דבאדרא אנדמן קדשא בריה הוא ורתיכו, והשתא הא קדשא בריה הוא הכא, ואתי עם אינון צדיקיא דבגנתא דעדן, מה דלא אערעו באדרא. וקדשא בריה הוא בעי ביגריהון דצדיקיא יתיר מיקרא דיליה. כמה דכתיב בירכעם דהוה מקטר ומפלח לעבודה זרה וקדשא בריה הוא אוריף ליה. וכיון דאושטי גדיה לקבליה דעדו נביאה. אתיבש גדיה, דכתיב ותיבש גדי. ועל דפלח לעבודה זרה לא כתיב, אלא על דאושטי גדיה לעדו נביאה. והשתא קדשא בריה הוא בעי ביקרא דילן, וכלהו אתאן עמיה. אמר, הא רב המנונא סבא הכא וסחרניה שבעין צדיקי גליפן בעטרין, מנהרין כל חד וחד מוהקרא דזינא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. והוא אתי למשמע בחדותא אליו מלין דאנא אימא. עד דהנה יתיב אמר, הא רבי פינחס בן יאיר הכא, אתקינו דוכתיה. אנדעונו חבריא דהוו תמן וקמו ויתבו בשפולי ביתא. ורבי אלעזר ורבי אבא אשתארו קמיה דרבי שמעון. אמר רבי שמעון, באדרא אשתכחנא דכל חבריא הוו אמרי ואנא עמהון. השתא אימא אנא בלחודאי וכלהו ציתין למלוילי, עלאין ותפאין. וזכא חולקי יומא דין.

פתח רבי שמעון ואמר, אני לדודי ועלי תשוקתו. כל יומין דאתקטנא בהאי עלמא בחד קטירא אתקטנא ביה בקדשא בריה הוא. ובגין כך השתא ועלי תשוקתו. דהוא וכל סיעתא קדישא דיליה אתו למשמע בחדותא מלין סתימין ושכחא דעתיקא קדישא. סתימא דכל סתימין. פריש ואתפרש מפלא ולא פריש. דהא פלא ביה מתדבקן והוא מתדבק בכלא. הוא הוא כלא, עתיקא דכל עתיקין. סתימא דכל סתימין. אתתקן ולא אתתקן. אתתקן בגין לקימא כלא. ולא אתתקן בגין דלא שכיח. פד אתתקן אפיק תשעה נהורין דלהטין מגיה מתקונוי. ואינון נהורין מגיה מתנהרין ומתלהטין ואזלין ומתפשטין לכל עיבר. כבוצינא דמתפשטין מגיה נהורין לכל עיבר. ואינון נהורין דמתפשטין פד יקרבון למנדע לון לא שכיח אלא בוצינא בלחודאי. כך הוא עתיקא קדישא בוצינא עלאה סתימא דכל סתימין. ולא שכיח בר אינון נהורין דמתפשטין דמתגלגלן וטמירן. ואינון אקרון שמא קדישא. ובגין כך פלא חד. ומה דאמרי חברנא בספרי קדמאי דאינון דרגין דאתבריא ועתיקא קדישא אתגלי בהו בכל חד וחד. משום דאינון תקונין דעתיקא קדישא. לאו השתא עדנא להני מלין, דהא אמנא לון באדרא קדישא. וחסמינא מה דלא ידענא הכי ועד השתא אסתים בלבאי מלה. והשתא אנא בלחודאי אסהידנא קמי מלכא קדישא. וכל הני זכאי קשוט דאתו למשמע מלין אליו:

גולגלתא דרישא חורא לאו ביה שירותא וסיומא. קולטרא דקטפוי אתפשט ואתנהיר ומגיה נרתון

צדיקאי ארבע מאָה עלמין דכסופין לעלמא דאָתי. מהאי קולטרא דקטפא דהיא גולגלמא חורא נטיר טלא כל יומא לההוא זעיר אנפין לאַתר דאקרי שמים. וביה זמינן מימא לאַחיא לזמנא דאָתי, דכתיב: ויתן לה האלהים מטל השמים. ואתמליא רישיה ומההוא זעיר אנפין נטיר לחקל תפוחין. וכל חקל תפוחין נהירין מההוא טלא. האי עתיקא קדישא טמיר ונגיז. וחקמתא עלאה סתימאָה כההוא גולגלמא משתכח ודאי. בהאי עתיקא לא אתגליא אלא רישא בלחודי. בגין דאיהו רישא לכל רישא. חקמתא עלאה, דאיהו רישא ביה סתים ואקרי מוחא עלאה, מוחא סתימא, מוחא דשכיף ושיקט. ולית דינע ליה בר איהו:

תלת רישין אתגלפן דא לגו מן דא. ודא לעלא מן דא. רישא חדא חקמתא סתימאָה דאתפסא ולא מתפתחא. וחקמתא דא סתימאָה רישא לכל רישי דשאר חכמות. רישא עלאה עתיקא סתימא דכל סתימין. רישא דכל רישא. רישא דלאו רישא. ולא ידע ולא אתידע מה דהוי ברישא דא. דלא אתדבק בחקמתא ולא בסוקלתנו. ועל האי אקרי, ברח לה אל-מקומך. וזהחיות רצוא ושוב. ובגין כך עתיקא קדישא אקרי אין. דביה תלא אין. וכל אינון שערי וכל אינון נימין, ממוחא סתימאָה נפקין וכלהו שעיעין בשקולא ולא אתחזי קדלא פלא הוא. בגין דהאי עתיקא קדישא בחד דהוי. פלא בחידו ולא שניא מרחמי לעלמין בתלת עשר מכילן דרחמין אשתכח. בגין דהאי חקמתא סתימאָה דביה מתפרש תלת זמנין לארבע ארבע. והוא עתיקא פליל לון ושלטי על פלא.

חד ארחא דנהיר בפלגותא דשערי דנפקי ממוחא. הוא ארחא דנהירין ביה צדיקאי לעלמא דאָתי. דכתיב: וארח צדיקים פאור נגה הולך ואור עד נכון היום. ועל דא פתיב, אז תתענג על יהוה. ומהאי ארחא מתנהירין כל שאר ארחין דתלין בזעיר אנפין.

האי עתיקא סבא דסבין. כתרא עלאה לעלא דמתעשרין ביה כל עטרין וכתרין. מתנהירין כל בוצינין מניה ומתלהטין. והוא הוא בוצינא עלאה טמירא דלא אתידע. האי עתיקא אשתכח בתלת רישין וכלילן בחד רישא. וההוא רישא עלאה לעלא לעלא. ובגין דעתיקא קדישא אתרשים בתלת, אוף הכי כל שאר בוצינין דנהירין מניה פלילן בתלת. עוד עתיקא אתרשים בתרין. פללא דעתיקא בתרין הוא. כתרא עלאה דכל עלאין, רישא דכל רישי. וההוא דהוי לעלא מן דא דלא אתידע. כך כל שאר בוצינין סתימין בתרין. עוד עתיקא קדישא אתרשים ואסתים בחד. והוא חד וכלא הוא חד. כך כל שאר בוצינין מתקשרין ומתהדרין בחד ואינון חד:

מצחא דאתגלי בעתיקא קדישא רצון אקרי. דהא רישא עלאה דא סתים לעלא דלא אתידע. פשיט חד טורנא כסימא יאה ואתפליל במצחא. ובגין דהאי רצוא דכל רצוין אתתקן במצחא ואתגליא כבוסיטא, האי מצחא אקרי רצון. וכד רצון דא אתגליא רצוא דרצוין אשתכח בכלהו עלמין. וכל צלותין דלתתא מתקבלין, ומתנהירין אנפוי דזעיר אנפין וכלא ברחמי אשתכח. וכל דינין אתטמין ואתפסין.

בשבתא בשעתא דצלותא דמנחה, דהוא עדן דכל דינין מתעריין. אתגליא האי מצחא ואתפסין כל דינין ואשתכחו רחמין בכלהו עלמין. ובגין כך אשתכח שבת בלא דינא, לא לעלא ולא לתתא. ואפלו אשא דגיהנם אשתקע באתריה, וניחין חיבא. ועל דא אתוסף נשמתא דחדו בשבתא. ובצי בר נש

למחדי בתלת סעודתי דשבתא. דהא כל מהימנותא וכל כללא דמהימנותא ביה אשתכח. ובעי בר נש לסדרא פתורא ולמיכל תלת סעודתי דמהימנותא ולמחדי בהו. אמר רבי שמעון, אסהדנא עלי לכל אלן דהכא. דהא מן יומאי לא בטילנא אלן תלת סעודתי, ובגינהון לא אצטריכנא לתעניתא בשבתא. ואפלו ביומי אחרני לא אצטריכנא, כל שכן בשבתא. דמאן דזכי בהו זכי למהימנותא שלימתא. חד סעודתא דמטרונייתא. וחד סעודתא דמלכא קדישא. וחד סעודתא דעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין. ובההוא עלמא יזכי בהו לאלין.

האי רצון כד אתגליא כל דינין אתפפין משולשליהון. תקונא דעתיקא קדישא אתמתקן בתקונא חד כללא דכל תקונין. והיא חכמה עלאה סתימאה, כללא דכל שאר. והאי אקרי ערן עלאה סתימא, והוא מוחא דעתיקא קדישא, והאי מוחא אתפשט לכל עיבר. מניה אתפשט ערן אחרא, ומהאי ערן אתגלף. והוא רישא סתימא דברישא דעתיקא דלא אחידע כד פשיט חד טורנא דהוה מתמתקן לאתנהרא. בטש בהאי מוחא ואתגלף ואתנהיר בכמה נהירין. ואפיק וארשים כבוסיטא דא בהאי מצחא. ואתרשים ביה חד נהורא דאקרי רצון. והאי רצון אתפשט לתתא בדקנא עד ההוא אחר דמתישבא בדקנא ואקרי חסד עלאה. ודא איהו נצור חסד. ובהאי רצון כד אתגליא מסתפלין מארי דדינא ומתפפין:

עיני דרישא דעתיקא קדישא תרין כחד שקילן דאשגחין תדינא ולא נאים, דכתיב, לא ינום ולא יישן, שומר ישראל. ישראל קדישא. בגין כך לא אית ליה גבינין על עינא ולא כסותא, ההוא מוחא אתגליף ונהיר בתלת חורין דעינא. בתורא חדא מסתחין עינין דזעיר אנפין, דכתיב ויחצות בחלב, דהוא חורא קדמאה, ושאר חורין אסתחין ונחרין לשאר בוצינין. מוחא אקרי נביעא דברכתא. נביעא דכל ברקאן מניה אשתכחו. ובגין דהאי מוחא להיט בתלת חורין דעינא בעינא תלי ביה ברכתא. דכתיב, טוב עין הוא יברך, דהא במוחא תלין חורין דעינא.

האי עינא כד אשגח בוציר אנפין, אנהרן אנפין פלהו בחידו. עינא דא הוא כללא ימינא לית בה שמאלא. עינין דתתא ימינא ושמאלא תרי בתרי גונין. בצניעותא דספרא אוליפנא דהא יוד עלאה יוד תתאה. הא עלאה הא תתאה. ואו עלאה ואו תתאה. כל אינון עלאין בעתיקא תלין. תתאין בוציר אנפין אינון. לאו תלין אלא אינון ממש ובעתיקא קדישא תלין. דהא שמא דעתיקא אתפסיא מפלא ולא אשתכח. אבל אלן אתון דתלין בעתיקא בגין דיתקומון אינון דלתתא. דאי לאו הכי לא יתקומון, ובגין כך שמא קדישא סתים וגליא. ההוא דסתים לקבליה דעתיקא קדישא סתימא דכלא. וההוא דאתגליא בוציר אנפין. ובגין כך כל ברקאן בעין סתים וגליא. אלן אתון סתימן דתלין בעתיקא קדישא אמאי תלין, תליא יוד לקומא יוד דלתתא:

חוטמא. בהאי חוטמא בנזקבא דפרדשקא דביה נשיב רוחא דחיי לזעיר אנפין. ובהאי חוטמא בנזקבא דפרדשקא תליא הא לקומא הא אחרא דלתתא. ודא רוחא נפיק ממוחא סתימאה ואקרי רוחא דחיי. ובהאי רוחא ומינין למנדע חקמתא בזמנא דמלכא משיחא דכתיב, ונחה עליו רוח יהוה, רוח חכמה ובינה. האי חוטמא חייך מכל סטרין, חידו שלימא. נחת רוח. אסותא. בחוטמא דזעיר אנפין כתיב, עלה עשן באפו. והכא כתיב, ותהלתי אחטם לך. ובספרא דאגדתא דבי רב ייבא סבא

אוקים הא בפמא. והכא לא מתקמא הכי ולא אצטרפא. אף על גב דבחד סלקא, אלא בהא דינא תליא. ודינא בחוטמא תליא. דכתיב עלה עשן באפו. ואי תימא הא פתיב ואש מפיו תאכל. עקרא דרונא בחוטמא תליא. כל תקונין דעתיקא קדישא במוחא שקיט וסתיס מתתקנן. וכל תקונין דזעיר אנפין בתקמא תתא מתתקנן. דכתיב: כלם בתקמא עשית. והא כללא דכלא ודאי. מה בין הא להא. הא דהכא דינא אתער מנה. ודהכא רחמי גו רחמי:

בדיקנא דעתיקא קדישא תליא כל יקירו דכלא. מזלא דכלא אקרי. מהאי דיקנא ממזלא יקירא דכל יקירין. מזלי עלאי ותתאי. פלהו משגיחין לההוא מזלא. בההוא מזלא תליא חיי דכלא, מזוני דכלא, בהאי מזלא תלן שמיא וארעא, גשמי דרענא, בהאי מזלא אשגותא דכלא. בהאי מזלא תלן כל תילין עלאין ותתאין, תלת עשר נביעין דמשחא דרבותא טבא תלן בדיקנא דמזלא יקירא דא, וכלהו נפקין לזעיר אנפין. לא תימא פלהו אלא תשעה מניהו משתכחן בזעיר אנפין לאכפא דינין. וכד האי מזלא תליא בשקולא עד טבורא, כל קדושי קדושין דקדשה ביה תלין.

בהאי מזלא פשיט פשיטותא דקוטרא עלאה. ההוא רישא דכל רישין דלא אתידע ולא אשתמודע ולא ידעין עלאין ותתאין. בגין כך פלא בהאי מזלא תליא. בדיקנא דא תלת רישין דאמינא מתפשטן. וכלהו מתחברן בהאי מזלא ומשתכחין ביה. ובגין כך כל יקירו דקירותא בהאי מזלא תליא. כל אלן אתון דתלן בהאי עתיקא, פלהו תלן בהאי דיקנא ומתחברן בהאי מזלא ותלן ביה, לקומא אתון אתרנין. דאלמלא לא סלקין אלן אתון בעתיקא, לא קומין אלן אתרנין. ובגין כך אמר משה כד אצטרף: יהוה! יהוה תרי זמני, ופסיק טעמא בגויהו, דהא במזלא תליא פלא. מהאי מזלא מתכספי עלאי ותתאי ומתכפין קמיה. ופאה חולקיה מאן דזכי להאי.

האי עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין. לא אדפר ולא אשתכח. ובגין דאיהו רישא עלאה לכל עלאין. לא אדפר בר רישא חדא בלא גופא לקימא פלא. והאי טמיר וסתיס ונגיז מפלא. תקונין אתתקנן בההוא מוחא סתימא דכלא דאתפשט ואתתקן פלא. ונפיק חסד עלאה ותתא. וחסד עלאה אתפשט ואתתקן ואתכליל פלא במוחא סתימא דא. כד אתתקן חורא דא בנהירו דא, בטש מאן דבטש בהאי מוחא ואתנהיר ותליא ממזלא יקירא מוחא אתרא דאתפשט ונהיר לתלתין ותרין שבילין. כד אתנהיר נהיר ממזלא יקירא ואתנהירו תלת רישין עלאין. תרין רישין וחד דכליל לון. ובמזלא תלן ואתכלילן ביה. מכאן שארי לאתגליא יקירו דדיקנא דאיהו מזלא סתימא. ואינון מתתקנן ביה. כמה דעתיקא קדישא תלת רישין מתעטרין ביה, הכי כלא בתלת רישין. וכד אתנהרן תלן פלהו דא בדא בתלת רישין. תרין מתרין סטרין וחד דכליל לון.

ואי תימא מאן עתיקא קדישא: תא חזי, לעלא לעלא אית דלא אתידע ולא אשתמודע ולא אתרשים והוא כליל פלא. ותרין רישין ביה כלילן. וכדין פלא הכי אתתקן. וההוא לאו במינא ולא בכללא ולא בחשבון אלא ברעותא דלבא. על דא אתמר אמרתי אשמרה דרכי מחטא בלשוני. אתר דשירותא אשתכח מעתיקא קדישא דאתנהיר ממזלא. הוא נהירו דתקמא דמתפשט לתלתין ותרין עיבר. ונפקא מההוא מוחא סתימא מנהירו דביה. ומה דעתיקא קדישא נהיר בקדמיתא דא הוא, ושרותא ממה דאתגליא ואתעביד לתלת רישין. ורישא חדא כליל לון. ואלין תלת מתפשטן לזעיר אנפין.

ומאלין נהרין פלא.

אתגליף האי חכמתא ואפיק חד נהרא דנגיד ונפיק לאשקא גנתא. ועייל ברישא דזעיר אנפין ואתעביד חד מוחא. ומתמן אתמשיך ונגיד בכל גופא. ואשקי כל אינון נטיעאן, הדא הוא דכתיב ונהר יצא מעדן להשקות את הגן. תו אתגליף האי חכמתא ואתמשיך ועייל ברישא דזעיר אנפין, ואתעביד מוחא אחרא. ההוא אחרא הוא נהירו דאתמשיך מניהו, ואלן תרין משיכן אתגליפו ומתחברן בחד רישא דעמיקא דבירא. דכתיב בדעתו תהומות נבקעו. ועייל ברישא דזעיר אנפין ואתעביד מוחא אחרא. ומתמן אתמשיך ועייל לגו גופא ומליא כל אינון אדרין ואכסדרין דגופא. הדא הוא דכתיב ובדעת חדרים זמלאו. ואלין נהרין מנהירו דההוא מוחא עלאה סתימא דנהיר במזלא עתיקא קדישא, וכלא דא ברא מלן. ואתקשר דא ברא ודא ברא. עד דישתמודע דכלא חד וכלא הוא עתיקא ולא אתפרש מניה כלום.

אלין תלת נהרין נהרין לתלת אתרנין דאקרון אבהן. ואלין נהרין לבנין וכלא נהיר מאתר חד. פד אתגליא האי עתיקא רעוא דרעוין. פלא נהיר וכלא אשתכח בחידו שלימתא. האי חכמתא אקרי עדן. והאי עדן אתמשיך מעדן עלאה סתימא דכל סתימין. ומהאי עדן אקרי שירותא, דבעתיקא לא אקרי ולא הוי שירותא וסיומא. ובגין דלא הוי ביה שירותא וסיומא לא אקרי אתה. בגין דאתפסא ולא אתגליא ואקרי הוא. ומאתר דשירותא אשתכח אקרי אתה ואקרי אב, דכתיב כי אתה אבינו. ותנינן באגדתא דבי רב ייבא סבא, פללא דכלא זעיר אנפין אקרי אתה. עתיקא קדישא דאתפסא אקרי הוא, ושפיר. והשתא קרינן באתר דא דשירותא אשתכח אתה. אף על גב דאתפסא מניה הוי שירותא ואקרי אב. והוא אב לאבהן. והאי אב נפיק מעתיקא קדישא. דכתיב והחכמה מאין תמצא. ובגין פד לא אשתמודע. תא חזי, כתיב אלהים הבין דרפה. דרפה ממש. אכל והוא ידע את מקומה, מקומה ממש, וכל שפן דרפה. וכל שפן ההיא חכמה דסתימא ביה בעתיקא קדישא.

האי חכמה שירותא דכלא. מניה מתפשטן תלתין ותריין שבילין. ואורייתא בהו אתקלילת בעשרין ותריין אתון ועשר אמירן. האי חכמה אב לאבהן. ובהאי חכמה שירותא וסיומא אשתכח. ובגין פד חכמה עלאה חכמה תתאה. פד אתפשט חכמה אקרי אב לאבהן. פלא לא אתקליל אלא בהאי, דכתיב פלם בחכמה עשית. זקף רבי שמעון ידוי וחדוי, אמר: ודאי עדן הוא לגלגל וכלא אצטרף בשעתא דא:

תאנא, בשעתא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין, בעא לאתקנא. פלא אתקין קעין דכר ונוקבא. באתר דאתקלילו דכר ונוקבא לא אתקנימו בקיומא אחרא אלא בדכר ונוקבא, והאי חכמה פללא דכלא, פד נפקא ואתנהיר קדישא לא אתנהיר אלא בדכר ונוקבא, האי חכמה אתפשט ואפיק מניה בינה ואשתכח דכר ונוקבא הוא. חכמה אב בינה אם. חכמה ובינה בחד מתקלא אתקלו דכר ונוקבא, ובגיניהו פלא אתקנים בדכר ונוקבא, דאלמלא האי לא מתקמיין.

שירותא דא אב לכלא אב לכלהו אבהן, אתחברו דא ברא ונהירו דא ברא. פד אתחברו אולידו ואתפשטת מהימנותא. באגדתא דבי רב ייבא סבא הכי תאגי, מהו בינה אלא פד אתחברו דא ברא, יוד בהי, אתעברת ואפיקת בן ואולידת. ובגין פד בינה אקרי בן יוד הי. שלימותא דכלא. אשתכחו

תרוניהו דמתחברין וכן בגויהו. כללל דכלל בתקוניהו אשתכח שלימותא דכלל, אב ואם וכן וכת. מלין אלין לא אתיהבו לגלגא בר לקדישי עליונין דעאלו ונפקו ונדעין ארחוי דקדשא בריך הוא, דלא סטאן בהו לימינא ולשמאלא. דכתיב כי ישרים דרכי יתה וצדקים ילכו בס. ופאה חולקיה דמאן דזכי למנדע אורחוי ולא סטי ולא יטעי בהו. דמלין אלין סתימין אינון. וקדישי עליונין נהירין בהו פמאן דנהיר מנהירו דבוצינא, לא אתמסרו מלין אלין אלא למאן דעאל ונפק. דמאן דלא עאל ונפק טב ליה דלא אברי. דהא גליא קמי עתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. דמלין אלין נהירין כלבאי באשלימותא דרחימותא, ודחילו דקדשא בריך הוא, ואלין בני דהכא ידענא בהו דהא עאלו ונפקו ואתנהירין באלין מלין ולא בכלהו. והשתא אתנהירו בשלימותא כמה דאצטריך. ופאה חולקי עמהון בההוא עלמא:

אמר רבי שמעון, כל מה דאמינא דעתיקא קדישא, וכל מה דאמינא דזעיר אנפין פלא חד. פלא הוא חד מלה, לא תליא ביה פרודא. בריך הוא, בריך שמיא לעלם ולעלמי עלמין. תא חזי, שירותא דא דאקרי אב אתפליל ביד דתליא ממזלא קדישא. ובגין כך יוד פליל אתון אתרנין. יוד סתימא דכל אתון אתרן. יוד רישא וסופא דכלא. וההוא נהר דנגיד ונפיק אקרי עלמא דאתי. דאתי תדיר ולא פסיק. והאי הוא עדוונא דצדיקא לזפאה להאי עלמא דאתי דאשקי תדיר לגנתא ולא פסיק. עליה כתיב וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו. וההוא עלמא דאתי אברי ביד. הדא הוא דכתיב ונהר יצא מעדן להשקות את הגן. יוד פליל תרין אתון, ואו דלת. באגדתא דבי רב ייבא סבא תנינן, אמאי ניו דלת פלילן ביד אלא נטיעה דגנתא דא אקרי ואו, ואית גנתא אתרא דאיהי דלת. ומהאי ניו אשתקא דלת. והינו רזא דכתיב, ונהר יצא מעדן. מאן הוא עדן דא חכמה עלאה ודא יוד. להשקות את הגן דא הוא ואו. ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים דא היא דלת. וכלא פליל ביד, ובגין כך אקרי אב לכלא. אב לאבקה. שירותא דכלא, ביתא דכלא. דכתיב בחכמה יבנה בית. וכתיב פלם בחכמה עשית. באתריה לא אתגליא ולא אתידע. מדאתחבר באמא אתרמיז באמא. ובגין כך אמא כללא דכלא. בה אתידע ובה אתרמיז. שירותא וסיומא דכלא חכמה אקרי, דבה סתים פלא. כללא דכלא שמא קדישא. עד השתא רמינא ולא אמנא כל אלין יומין, והאדנא מתגלפין סטרין יוד פליל בהאי חכמה. הי דא אמא וקרינן בינה. ואו זה אלין תרין בגין דמתעשרן מאמא והא תנינן דבינה אתפליל מפלא יוד דמתחברא באמא ומפקין בן, והינו בינה, אב ואם דאינון יוד הי, בן בגויהו. השתא אית לאסתפללא, בינה ואקרי תבונה. אמאי אקרי תבונה ולא בינה אלא תבונה אקרי בשעתא דנגא לתרין בגין בן וכת דאינון ואו הא, וההיא שעתא אקרי תבונה. דכלא פליל באלין אתון בן וכת אינון ואו הה. וכלא חד כללא והינו תבונה.

בספרא דרב המנונא סבא אמר, דשלמה מלכא תקוונא קדמא דגלי ואמר הנך יפה רעיתי מהאי הוא. ותקוונא תנינא אקרי כלה, דאיהי נוקבא דלתתא ואינון דאמרי דתרוניהו להאי נוקבא דלתתא אינון. לאו הכי. דהי קדמא לא אקרי פלה. והה בתראה אקרי פלה לזמנין ודיעין. דהא זמנין סגיאיין אינון דדכורא לא אתחבר עמה ואסתלק מנה. בההוא זמנא פתיב ואל אשה בנדת טמאתה, לא תקרב. בשעתא דאתדקא נוקבא ודכורא בעי לאתחברא עמה. כדין אקרי פלה. ככלה ממש אתיא. אכל האי

אמא לא אפסיק רעותא דתרוניהו לעלמין, בחד נפקין בחד שרין. לא אפסיק דא מן דא. ולא אסתלק דא מן דא. ובגין כך פתיב ונהר יצא מעדן, יצא תדיר ולא פסיק, הדא הוא דכתיב וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו, ובגין כך פתיב רעיתי. ברעותא דאחנה שרין, באחדותא שלימתא. אכל הכא אקרי פלה. דכד אתא דכורא לאתחברא עמה היא פלה. ככלה איהי אתיא ממש. ובגין כך תרי תקונין דנוקבי פריש שלמה. תקונא דקדמיתא סתימא בגין דאיהו סתימא. ותקונא תנינא פריש יתיר ולא סתים פולי האי. ולכתר תליא כל שבחא ביהיא דלעלא, דכתיב אחת היא לאמה ברה היא לילדתה. ובגין דאיהי אמא מתעשרא בעשרא דכלה ורעותא דיד לא אפסיק מנה לעלמין. אתיהיב ברשותה כל חרו דעבדין. כל חרו דכלא. כל חרו דחביא לדפאה לכלא. דכתיב כי-ביום הזה יכפר עליכם. וכתיב וקדשתם את שנת החמשים שנה וקראתם דרוז, יוכל היא. מאי יוכל כמה דאתא אמר ועל יוכל ישלח שרשיו. משום ההוא נהר דאתי ונגיד ונפיק ואתי תדיר ולא פסיק. פתיב כי אם לבינה תקרא, לתבונה תתן קולך. כיון דאמר כי אם לבינה, אמאי לתבונה, אלא פלא כמה דאמינא. הי מנייהו עלאה בינה עלאה מתבונה. בינה אב ואם וכן. יוד הי אב ואם וכן בגויהו. תבונה כלא פלא דבגין, בן ובת ואו זה. ולא אשתכח אב ואם אלא בבינה. דתבונה ודאי רביעא עליהו, ולא אתגלגא. אשתכח דכללא דתרין בגין אקרי תבונה. וכללא דאב ואם וכן אקרי בינה. וכד בעי לאכללא פלא ביהאי אתפליל. והאי אב ואם וכן אקרון חכמה בינה ודעת. ובגין דהאי בן נטיל סימנין דאבוי ואמיה אקרי דעת, דהוא סהדותא דתרוניהו. והאי בן אקרי בוכרא, דכתיב בני בכרי ישראל. ובגין דאקרי בוכרא נטיל תרין חולקין. וכד אתרבי בעטרי נטיל תלת חולקין. ובין כך ובין כך תרין חולקין ותלת חולקין פלא חד מלה. והאי הכי הוי, ירותא דאבוי ואמיה ירית. מאי ירותא דא אסנתא דאבוי ואמיה ותרין עטרין דהו גניזין בגויהו ואחסינו לבן דא. מסטרא דאבוי הוה גניז בגויה חד עטרא דאקרי חסד. ומסטרא דאמא חד עטרא דאקרי גבורה. וכלהו מתעשרין ברישיה ואחיד לון. וכד נהרין אלן אב ואם עליה. פלהו אקרון תפלין דרישא. וכלא נטיל בן דא וירית פלא. ואתפשט בכל גופא. והאי בן יחיב לברתא. וברתא מגיה אתון ועל כל פנים מכאן ברא ירית ולא ברתא. ברא ירית לאבוי ולאמיה ולא ברתא, ומגיה אתון ברתא, כמה דכתיב ומזון לכלא בה. הני אב ואם כלילן ומתחברן דא בדא. ואב טמיר יתיר וכלא אחיד מעתיקא קדישא ותליא ממזלא קדישא, יקירו דכל יקירין. ואלין אב ואם מתקנין ביתא כמה דאמינא, דכתיב בחכמה יבנה בית, ובתבונה יתפונן, ובדעת תדרים ימלאו, כל הון יקר ונעים. וכתיב כי נעים כי תשמרם בבטנך. הני כללא דכלא כמה דאמינא, ותלין ממזלא קדישא יקירא:

אמר רבי שמעון: באדרא לא גלינא פלא. וכל הני מלין טמירין בלבאי הוו עד השתא. וכענינא לאטמרא לון לעלמא דאתי. משום דתמן שאלתא שאיל לנא, כמה דכתיב והיה אמונת עתיד חסן ישועת חכמת ודעת. וחקמה בעין מני. והשתא רעותא דקדשא בריך הוא ביהאי. הא פלא פסופא איעול קמי פלטרוי. פתיב, כי אל דעות יהוה. דעות ודאי הוא הדעת. בדעת כל פלטרוי אתמלין, דכתיב ובדעת תדרים ימלאו. ובגין כך דעת אחרא לא אתגלגא, דהא טמירא אזיל בגויה ואתפליל ביה, דעת נהיר במוחין ואתפשט במוחא פלא. בספרא דאגדתא תנינן, כי אל דעות יהוה. אל תקרי

דעוֹת אֵלָא עדות, דהוּא סהדותא דכלא. סהדותא דתריין חולקין, כְּמָה דאָת אָמַר וְיָקָם עדות ביצלב. ואף על גב דהאי מלה אוקמוה בַּספֿרא דַּצְנִיעוּתא בַּגִּנָּא אַחֲרָא. הָתֵם בַּאתְרֵיהּ שְׁלִים. הָכָא כָּלָא שְׁפִיר וְכָלָא הָוִי. כַּד אִסְתִּים מְלָה הָאִי אָב וְאִם כָּלָהוּ בְּהוּ כְּלִילָן, כָּלָהוּ בְּהוּ סְתִימָן. ואִינוּן סְתִימָן בַּמְזָלָא קַדִּישָׁא, עֲתִיקָא דְכָל עֲתִיקִין. בִּיה סְתִימָן, בִּיה כְּלִילָן. כָּלָא הוּא, כָּלָא הָוִי. בְּרִיךְ הוּא, בְּרִיךְ שְׁמִיה לְעָלָם וּלְעָלְמֵי עָלְמִין. כָּל מְלִין דַּאֲדָרָא גֵאוֹת, וְכָלָהוּ מְלִין קַדִּישִׁין, מְלִין דְּלָא סְטָאן לִימִינָא וּלְשִׁמְאַלָא. כָּלָהוּ מְלִין דְּסְתִימִין וְאַתְגַּלְגֵּן לֵאִינוּן דַּעֲלוּ וְנִפְקוּ, וְכָלָא הָכִי הוּא. וְעַד הַשְׁתָּא הָווּ מִתְפַּסְגִּין אֲלִין מְלִין דְּדַחִילָנָא לְגַלְגָּא, וְהַשְׁתָּא אַתְגַּלְגֵּן. וְגַלִּי קָמִי מִלְכָּא עֲתִיקָא קַדִּישָׁא דְהָא לָא לִיקְרָא דִּילִי וְדִבִּית אָבָא עֲבִידָנָא. אֵלָא בְּגִין דְּלָא אַעוּל בְּכִסּוּפָא קָמִי פִלְטְרִי עֲבִידָנָא. וְעוּד דְּהָא חֲמִינָא דַּקְדָּשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְכָל הַנִּי זְכָאִי קָשׁוּט דְּהָכָא מִשְׁתַּכְּחֵן כָּלָהוּ מִסְתַּכְּמִין עַל יְדֵי. דְּהָא חֲמִינָא דְכָלָהוּ חֲדָן בְּהָאִי הַלּוּלָא דִּילִי. וְכָלָהוּ זְמִינִין בְּהָהוּא עֲלָמָא בְּהַלּוּלָא דִּילִי. זְכָאֵה חוּלְקִי:

אָמַר רַבִּי אָבָא: כַּד סִים מְלָה דָא בּוּצִינָא קַדִּישָׁא, בּוּצִינָא עֲלָאָה. אָרִים יְדִי וּבְכָה וְחִייד. בָּעָא לְגַלְגָּא מְלָה חֲדָא. אָמַר, בְּמִלָּה דָא אַצְטַעֲרָנָא כָּל יוֹמָאִי. וְהַשְׁתָּא לָא יִתְבִּין לִי רְשׁוּתָא. אַתְתַּקֵּף וְיִתְיָב וְרַחֲשִׁי בַּשְׁפּוּתִיה וְסָגִיד תֵּלֶת זְמָנִין. וְלֹא הָוֵה יָכִיל בַּר נֶשׁ לֹאִסְתַּכְּלָא בַּאתְרֵיהּ, כָּל שָׁכֵן בִּיה. אָמַר, פֶּמָא פֶּמָא, דְּזָכִית לְכָל הָאִי, לָא אֲנִיבּוּ מִבּוּעֵף. מִבּוּעֵף נָפִיק וְלֹא פִסֵּק. עֲלֵף קָרִינִן וְנִהַר יֵצֵא מַעְדָּן, וּכְתִיב וּכְמוֹצָא מִים אֲשֶׁר לֹא יִכְבּוּ מִימִיו. הָאֲדָנָא אֶסְהַדָּנָא עָלִי, דְּכָל יוֹמִין דְּקָאִימָנָא תָּאִיבָנָא לְמַחְמִי יוֹמָא דָא, וְלֹא סָלִיק בַּרְעוּתִי בַר הָאֲדָנָא, דְּהָא בְּעֵטְרָא דָא מִתְעַטֵּר הָאִי יוֹמָא. וְהַשְׁתָּא בְּעִינָא לְגַלְגָּא מְלִין קָמִיה דַּקְדָּשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּהָא כָּלָהוּ מִתְעַטֵּרָאן בְּרִישִׁי. וְהָאִי יוֹמָא לֹא יִתְרַחֵק לְמִיעַל לְדוּכְתִּיה כְּיוּמָא אַחֲרָא, דְּהָא כָּל יוֹמָא דָא בַּרְשׁוּתִי קָיָמָא. וְהַשְׁתָּא שְׁרִינָא לְגַלְגָּא מְלִין בְּגִין דְּלֹא אַעוּל בְּכִסּוּפָא לְעֲלָמָא דְאַתִּי. וְהָא שְׁרִינָא אִימָא. כְּתִיב צֶדֶק וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כִּסְאָךְ, חֶסֶד וְאֱמֶת יִקְדָּמוּ פָּנֶיךָ. מָאן חִפְיָמָא יִסְתַּכֵּל בְּהָאִי לְמַחְמִי אַרְחוּי דְּקַדִּישָׁא עֲלָאָה. דִּינִין דַּקְשׁוּט. דִּינִין דְּמִתְעַטֵּרָן בְּכַתְרִין עֲלָאִין. דְּהָא חֲמִינָא דְכָלָהוּ בּוּצִינִין נִהָרִין מִבּוּצִינָא עֲלָאָה, טְמִירָא דְכָל טְמִירִין. כָּלָהוּ דְרָגִין לֵאֲתַנְהָרָא וּבְהָהוּא נִהוּרָא דְבְּכָל דְרָגָא וְדְרָגָא אַתְגַּלְגֵּא מַה דַּאֲתַגַּלְגֵּא. וְכָלָהוּ נִהוּרִין אַחֲרֵין נִהוּרָא דָא בְּנִהוּרָא דָא, וְנִהוּרָא דָא בְּנִהוּרָא דָא, וְנִהוּרִין דָא בְּדָא, וְלֹא מִתְפָּרְשֵׁן דָא מִן דָא. נִהוּרָא דְכָל בּוּצִינָא וּבּוּצִינָא דַּאֲתַקְרוּן תְּקוּנִי מִלְכָּא, כְּתָרִי מִלְכָּא. כָּל חַד וְחַד נִהִיר וְאַחִיד בְּהָהוּא נִהוּרָא דְלָגוּ לָגוּ, וְלֹא מִתְפָּרְשֵׁן לְבַר. וּבְגִין כֶּף כָּלָא בְּחַד דְרָגָא אִסְתַּלַּק. וְכָלָא בְּחַד מְלָה אַתְעַטֵּר, וְלֹא מִתְפָּרְשֵׁן דָא מִן דָא. אִיהוּ וּשְׁמִיה חַד הוּא. נִהוּרָא דַּאֲתַגַּלְגֵּא אַקְרִי לְבוּשָׁא דְמִלְכָּא. נִהוּרָא דְלָגוּ לָגוּ נִהוּרָא סְתִים. וּבִיה שְׁרִינָא הָהוּא דְלֹא אַתְפָּרֵשׁ וְלֹא אַתְגַּלְגֵּא, וְכָלָהוּ בּוּצִינִי וְכָלָהוּ נִהוּרִין נִהוּרִין מִעֲתִיקָא קַדִּישָׁא, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין, בּוּצִינָא עֲלָאָה. וְכַד מִסְתַּכְּלָן כָּלָהוּ נִהוּרִין דַּאֲתַפְּשִׁטֵּן, לֹא אֲשַׁתְּכַח בַּר בּוּצִינָא עֲלָאָה דַּאֲטַמַּר וְלֹא אַתְגַּלְגֵּא.

בְּאִינוּן לְבוּשִׁין דִּיקָר, לְבוּשִׁי קָשׁוּט, תְּקוּנִי קָשׁוּט, בּוּצִינִי קָשׁוּט. אֲשַׁתְּכַחוּ תְּרִין בּוּצִינִין, תְּקוּנָא דְכוּרְסִיָּא דְמִלְכָּא וְאַקְרוּן צֶדֶק וּמִשְׁפָּט. ואִינוּן שִׁירוּתָא וּשְׁלִימוּתָא דְכָל מְהִימְנוּתָא, וּבַהֲנִי מִתְעַטֵּרִין כָּל דִּינִין דְּלַעֲלֵא וְתַתָּא. וְכָלָא סְתִים בְּמִשְׁפָּט. וְצֶדֶק מִהָאִי מִשְׁפָּט אַתָּן. וְלִזְמָנִין קָרִינִן לֵה וּמִלְכִי צֶדֶק מִלָּךְ שְׁלָם. כַּד מִתְעַרִין דִּינִין מִמִּשְׁפָּט כָּלָהוּ רַחֲמִי, כָּלָהוּ בְּשִׁלְמוּ. דְּהָא מִבְּסָם לְהָא צֶדֶק וְדִינִין

מתפקנני. וכלהו נחתין לעלמא בשלימו, ברחמי. וכדין אקרי שעמא דמתחבר דכר ונוקבא. וכל עלמין בלהו ברחמי ובחידותא. וכד אסגיא חובי עלמא ואסתאבת מקדשא, וכדנרא אתרחק מן נוקבא, וחזיא תקיפא שריא לאתערא, וי לעלמא דמתנן בההוא זמנא מהאי צדק. כמה חבילי טריקין מתערין בעלמא. כמה זכאין מסתלקין מעלמא. וכל כך למה בגין דאתרחק דכורא מן נוקבא. ומשפט לא קרב בצדק דא. ועל האי כתיב ויש נספה בלא משפט. דמשפט אתרחק מהאי צדק, ולא אתבסמא, וצדק ינקא מאתר אחרא. ועל דא אמר שלמה מלכא את הפל ראיתי בימי חבלי, יש צדיק אבד בצדקו, חבלי דא חבל חדא מהבלי דלעלא, דאקרון אפי מלכא. ודא איהו מלכותא קדישא. דכד היא מתערא בדינוי כתיב, יש צדיק אבד בצדקו. מאי טעמא משום דמשפט אתרחק מצדק. ובגין כך אקרי ויש נספה בלא משפט. תא חזי, כד אשתכח זכאה עלאה בעלמא, רחיקא דקדשא בריך הוא, אפלו כד אתער צדק בלחודוי, יכול עלמא לאשתוכא בגיגיה, וקדשא בריך הוא בעי ביגריה ולא מסתפי מן דינא. וכד ההוא זכאה לא קימא בקיימיה, מסתפי אפלו ממשפט, ולא יכול למיקם ביה. כל שכן בצדק. דוד מלכא בקדמיתא אמר בחנני יהוה ונסני, דהא אנא לא מסתפינא מכל דינן, אפלו מהאי צדק, וכל שכן דאחידנא ביה, מה כתיב אני בצדק אחזה פניך. בצדק ודאי, לא מסתפינא למיקם בדינוי. בתר דחב, אפלו ממשפט מסתפי, דכתיב ואל תבוא כמשפט את עבדך. תא חזי, כד מתבסמא האי צדק ממשפט. כדין אקרי צדקה. ועלמא מתבסמא בחסד ואתמליא מניה, דכתיב אהב צדקה ומשפט, חסד יהוה מלאה הארץ. אסתדנא עלי דכל יומאי הוינא מצטער על עלמא, דלא יערע בדינוי דצדק, ולא יוקיד עלמא בשלהובוי, כמה דכתיב אכלה ומחתה פיה. מכאן ולהלאה כפום כל חד כפום בירא עמקא. והא בדרא דא אית ביה זכאין. וזעירין אינון דיקומון לאנגנא על עלמא ועל ענא מארבעה זווין.

עד כאן אחידן מלי דא בדא. ומתפרשן מלין דסתומן בעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין, והיך אחידן אלן באלין. מכאן ולהלאה מלין דזעיר אנפין אינון דלא אתגלגן באדרא. אינון דהוו סתימין בלבאי ותמן לא אתתקנו. השתא אתתקנו ואתגלגן. וכלהו מלין סתימין וברירין בלהו. זכאה חולקי ואינון דירתו ירותא דא, דכתיב אשרי העם שפכה לו. האי דאוקימנא אב ואם בעתיקא אחידן בתקונוי חכי הוא, דהא ממוחא סתימא דכל סתימין תלגן ומתאחדן ביה. וכד יסתכלון בכל מלי, כלא הוא עתיקא בלחודוי, הוא הוי והוא יאה. וכל הני תקונין ביה אחידן, אב ואם מהאי מוחא נפקו. אתפלילו במזלא וביה תלגן וביה אחידן. זעיר אנפין בעתיקא קדישא תלגא ואחיד. והא אוקימנא מלי באדרא. זכאה חולקיה דמאן דעאל ונפק וינגע אורחין דלא יסטי לימינא ולשמאלא, ומאן דלא עאל ונפק טב ליה דלא אברי, וכתיב כי ישרים דרכי יהוה:

אמר רבי שמעון, מסתכל הוינא כל יומאי בהאי קרא דכתיב, ביהוה תתהלל נפשי, ישמעו ענוים וישמחו. והאדנא אתקם קרא כלא, ביהוה תתהלל נפשי ודאי, דהא נשמתי ביה אחידא, ביה להטא, ביה אתדבקת ואשתדלת. ובאשתדלותא דא תסתלק לאתרהא. ישמעו ענוים וישמחו כל הני צדיקאי, וכל בני מתיבתא קדישא וזכאין דאתין השתא עם קדשא בריך הוא. בלהו שמעין מלי ותדאן. בגין כך גדלו ליהוה אתי, וגרוממה שמו יחדו.

פתח ואמר, כתיב ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום, הלא הוא דכתיב פי-הנה המלכים נוצרו, עברו יחדיו. נוצרו באן אחר בארץ אדום, באתר דדינן מתאחדין תמן. עברו יחדו, דכתיב וימת וגו', וימלך תחתיו. הנה ראו כן תמהו, נבנהלו נחפזו דלא אתקינו באתריהו, בגין דתקונין דמלכא לא אתקינו. וקריתא קדישא ושורוי לא אודמו. הלא הוא דכתיב כאשר שמענו כן ראינו, דהא כליו לא אתקינו. והיא אתקיימת השתא בסטרא דכורא דשריא עמה. הלא הוא דכתיב וימלך תחתיו הדר ושם עירו פער, ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זהב. מי זהב ודאי, כמה דאוקימנא באדרא. והא בספרא דאגדתא דרב המנונא סבא אתמר, וימלך תחתיו הדר, הדר ודאי, כמה דאת אמר פרי עץ הדר. ושם אשתו מהיטבאל, כמה דאת אמר פפת תמרים, וכתיב צדיק פתמר יפרח, דאיהי דכר ונוקבא. האי אתקריאת בת מטרד, בת מההוא אחר דטרדין כלא לאתדבקא ואקרי אב. וכתיב לא ידע אנוש ערקה, ולא תמצא בארץ חיים. דכר אחר, בת מאמא דמסטרקא מתאחדין דינן דטרדין לכלא. בת מי זהב דינקא בתרין אנפין דנהירא בתרין גונין. בחסד ובדינא. עד לא אברי עלמא לא הוו משגיחין אנפין באנפין. ובגין כך עלמין קדמאי אתחברו, ועלמין קדמאי בלא תקונו אתעבדו. וההוא דלא הנה בתקונו אקרי זיקין נצוצין. כהאי אמנא מרצפא כד אכתש במנא דפרזלא אפיק זיקין לכל עיבר. ואינון זיקין דנפקין, נפקין להיטין ונהירין ודעכין לאלתר. ואלין אקרוין עלמין קדמאי. ובגין כך אתחברו ולא אתקינו עד דאתתקן עתיקא קדישא ונפיק אמנא לאמנוניה. ועל האי תנינא במתניתא דילן, דבוצינא אפיק זיקין בזיקין לתלת מאה ועשרין עיבר. ואינון זיקין עלמין קדמאי אקרוין, ומיתו לאלתר. לבתר נפיק אמנא לאמנוניה ואתתקן בדרך ונוקבא. והגין זיקין אתדעכו ומיתו השתא אתקים כלא. מבוצינא דקרדינותא נפק ניצוצא פטישא תקיפא דכטש ואפיק זיקין עלמין קדמאי ומתערבי באורא דכיא, ואחבסמו דא כדא, כד אתחברו אבא ואמא. וההוא אב הוא רוחא דגניז בעתיק יומין. ביה אתגניז האי אורא ואכליל לניצוצא דנפיק מבוצינא דקרדינותא דגניז במעוי דאמא. וכד אתחברו תרוניהו ואתפללו דא כדא, נפיק גולגלתא חד תקיפא ואתפשט בסטרוי. דא בסטרא דא, ודא בסטרא דא. כמה דעתיקא קדישא תלת רישין אשתכחו בחד, כך כלא אודמן בתלת רישין כמה דאמינא.

כהאי גולגלתא דזעיר אנפין נטיף טלא מרישא תנרא. וההוא טלא אתחזי בתרי גוני. ומניה מתנן חקלא דתפוחין קדישין. ומהאי טלא דגולגלתא דא, טחנין מנא לצדיקנא לעלמא דאתי. וביה זמינן מיתא לאחיא. ולא אודמן מנא דנפל מהאי טלא בר ההוא זמנא. בזמנא דאזלו ישראל במדברא וזן להו עתיקא דכלא מהאי אתר. מה דלא אשתכח לבתר. הלא הוא דכתיב הנני ממטיר לכם לחם מן-השמים, כמה דאת אמר ויתן לך האלהים מטל השמים. האי בההוא זמנא. לזמנא אחרא תנינן, קשים מזונותיו של אדם קמי קדשא בריך הוא. והא במזלא תליא. במזלא ודאי. ועל כן בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא, אלא במזלא תליא מלתא. וכלא תלין בהאי מזלא כמה דאוקימנא. תשעה אלפין רבוא עלמין נטלין וסמכין על האי גולגלתא. והאי אורא דכיא אתפליל בכלא. וכיון דהוא אתפליל בכלא וכלא אתפליל ביה. אתפשטו אנפוי לתרין סטרין בתרי נהורין כלילן מפלא. וכד אסתפלו אנפוי באנפין דעתיקא קדישא כלא ארף אפים אקרי. מאי ארף אפים, אלא הכי תנינן: ארף

אפים אסותא דאנפין, בגין דאריף אפיה לחיבא, דהא לא אשתכח אסותא בעלמא אלא בזמנא דאשגחין אנפין באנפין:

בחללא דגולגלתא נהירין תלת נהורין. ואי תימא תלת, ארבע אינון כמה דאמינא אחסנתא דאבוי ואמיה, ותרין גניזין דילהון דמתעטרן פלהו ברישיה. ואינון תפלין דרישא. לבתר מתחברן בסטרוי ונהרין ופאלין בתלת חללי דגולגלתא. ונפקין כל חד בסטרוי ומתפשטין בכל גופא. ואלין מתחברין בתרי מוחי. ומוחא תליתאה כליל לון ואחיד בהאי סטרא ובהאי סטרא. ומתפשט בכל גופא ואתעביד מניה תרי גוני כלילן פחדא. ומהאי נהיר אנפוי ואסהיד באבא ואמא גוני דאנפוי. והוא אקרי דעת, בדא כתיב פי אל דעות יהנה. ובגין דאיהו בתרי גוני לו נתכנו עללות, אכל לעתיקא קדישא סתימאה לא נתכנו. מאי טעמא נתכנו להאי בגין דנרית תרין חולקין. וכתיב עם חסיד תתחסד. והא בקשוט אוקימו חבריא, דכתיב ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא. ויגד הא אוקמוה דכלא רזא דתכמתא. וכי בן רבקה הוא, בן רבקה ולא כתיב בן יצחק, רמז וכלא רמזא בתכמתא. ועל האי אקרי שלים בכלא. וביה אתחזי מהימנותא. ובגין כך כתיב, ויגד יעקב, ולא כתיב ויאמר. הני גוני כמה דנהרין בעטרא דרישא ופאלין בחללי דגולגלתא. הכי מתפשטין בכל גופא, וגופא אתאחיד בהו. אכל לעתיקא קדישא סתימא לא נתכנו ולא יאן ליה. דהא פלא בחד אשתכח. חדו לכלא, חיים לכלא. לא תליא ביה דינא. אכל בהאי לו נתכנו עללות ודאי:

בגולגלתא דרישא תלון כל אינון רבון ואלפין מקוצי דשערין דאינון אפמין. ומסתבכין דא בדא, אחידן דא בדא. דאחידן בנהירו עלאה דמתעטר ברישיה דאבא, וממוחא דאתנהיר מאבא. לבתר נפקין על נימין מנהירו דמתעטר ברישיה דאמא ומשאר מוחי. וכלהו אחידן ומסתבכין באינון שערין דאחידן מאבא. בגין דאינון מתערבין דא בדא ומסתבכין דא בדא. וכלהו מוחי אחידן בגולגלתא במוחא עלאה, וכלהו משיכון אתמשכון מתלת חללי דמוחא. מתערבן דא בדא בדבכא במסאבא. בכל אינון טעמין ודוין סתימן ומתגלן. ובגין כך פלהו רמיזי באנכי יהנה אלהיד. כמה דנהרין בעטרא דרישא ופאלין בחללי דגולגלתא. כל אינון קוצין אפמין חפין ותלון לסטרא דאודנין. והא אוקימנא, דבגין כך כתיב חטה יהנה אונף ושמע. מכאן אוקימנא מאן דבעי דירפין מלכא אודניה לקבליה, וסלסל ברישיה דמלכא ויפנה שערי מעל אודניו. וישמע ליה מלכא בכל מה דבעי.

בפלגותא דשערי מתאחדא חד ארחא בארחא דעתיק יומין. ומתפרשן מניה כל ארחוי דפקודי אוריתא. כל מאריהון דיבבא ויללא תלון בכל קוצא וקוצא. ואינון מפרשין רשפא לחיבא דלא ידעין אינון ארחין. הדא הוא דכתיב, דרך רשעים כאפלה. וכל אלין תלון בקוצין תקיפין, ובגין כך פלהו תקיפין. ואוקימנא באינון שעיען אתאחדן מאריהון דמתקלא דרחימיותא, דכתיב כל ארחות יהנה חסד ואמת. וכל כך בגין דמשכין ממוחין סתימין דרהיטי דמוחא. ובגין כך משתכחי כל חד כפום ארחוי מחד מוחא. באינון קוצין שעיען אתמשכון מאריהון דמתקלא דרחימיותא. דכתיב כל ארחות יהנה חסד ואמת. ממוחא תנינא באינון קוצין תקיפין אתמשכון ותלון מאריהון דיבבא ויללא. דכתיב בהו, דרך רשעים כאפלה, לא ידעו במה יפשו. מאי קא מירי אלא לא ידעו, כלומר, לא ידעין ולא בעאן למנדע, במה יפשו, אל תקרי במה אלא באמא, יפשו באינון דמתאחדין בסטרא דאמא. מאי

סָטְרָא דְאִמָּא גְבוּרָה תְּקִיפָא. מִנָּה מִתְאַחֲדֵן מְאִרְיָהוֹן דִּיכְבָּה וִילָלָא. מִמוּחָא תְּלִיתָאָה בְּאִינוֹן קוֹצִין דְּאִינוֹן בְּאִמְצָעִיתָא. אֲתַמְשְׁכֵן וְתַלְלֵן מְאִרְיָהוֹן דְּמִדִּין וְאִקְרוּן אֲנָפִין נְהִירִין וְלֹא נְהִירִין, וּבְהִנֵּי כְּתִיב, פֶּלֶס מַעְגַּל רִגְלָךְ. וְכָלֹא אֲשַׁתְּכַח בְּאִינוֹן קוֹצִין וְשַׁעְרֵי דְרִישָׁא:

מִצְחָא דְגוֹלְגֻלְתָּא, מִצְחָא לְאַתְפָּקְדָא חִיבָא עַל עוֹבְדֵיהוֹן. וְכֵד הָאִי מִצְחָא אֲתַגְלִיא, מִתְעַרִין מְאִרְיָהוֹן דְּדִינוֹן לְאִינוֹן דְּלֹא מִתְפַּסְפִין בְּעוֹבְדֵיהוֹן. הָאִי מִצְחָא סְמָקָא כּוֹרְדָא, וּבִשְׁעָתָא דְאַתְגְּלִיא מִצְחָא דְעִתִּיקָא בְּהָאִי מִצְחָא, אֲתַהֲדֵרֵת חוּרָא כְּתִלְגָא. וְהָאִי שְׁעָתָא עַת רְצוֹן אִקְרִי לְכָלֹא. בְּסָפְרָא דְאַגְדָּתָא דְבִי רַב יִיבָא סְבָא אֲמַר, מִצְחָא זְכִי, מִצְחָא מִצְחָא דְעִתִּיקָא. וְאִי לֹא אֲשָׁדִי חִי"ת בֵּין תְּרִין אֲתָנֹן. כְּמָה דְאַתְּ אֲמַר, וּמִחֵץ פְּאֲתֵי מוֹאֵב, וְאוֹקִימָנָא דְאִקְרִי נֶצַח בְּאַתָּנֹן רְצוּפִין. וְכְמָה נֶצַחִים הָווּ, וְאַף עַל גַּב הַנֶּצַח אֲחֵרָא בְּנֶצַח אֲחֵרָא אֲסַתְּלֵק. וְאִית נֶצַחִים אֲחֵרִינִי דְמִתְפַּשְׁטִין בְּכָל גּוּפָא. וּבְגִין דְּבִשְׁבַתָּא בִשְׁעָתָא דְעוֹלָתָא דְמִנְחָה בְּגִין דְּלֹא יִתְעַר דִּינוֹן, גְּלִיא עִתִּיקָא קְדִישָׁא מִצְחָא דִּילִיָּה. וְכָל דִּינוֹן אֲתַפְּכֵן וְאֲשַׁתְּכּוּ וְלֹא אֲתַעֲבִידוּ.

בְּהָאִי מִצְחָא תַלְלֵן אַרְבַּע וְעֶשְׂרִין בְּתֵי דִינוֹן לְכָל אִינוֹן דְּחֻצִּיפִין בְּעוֹבְדֵיהוֹן, כְּמָה דְכְּתִיב, וְאִמְרוּ אִיכָּה יָדַע אֵל, וְיֵשׁ דְּעָה בְּעָלִיוֹן. וְהָאִי עֶשְׂרִים אִינוֹן, אַרְבַּע לְמָה, לְקַבְּלִיהוֹן דְּאַרְבַּע מִיתוּת בִּי דִינָא דְלִתְמָא, דְּתַלְלֵן מַלְעָלָא. וְאֲשַׁתְּאֲרוּ עֶשְׂרִין. וּבְגִין כֶּף לֹא מַעֲנִישִין בִּי דִינָא עֲלָאָה עַד דִּישְׁלִים וְסָלִיק לְעֶשְׂרִין שָׁנִין, לְקַבְּלִיהוֹן דְּעֶשְׂרִין בְּתֵי דִינָא. בְּמִתְנִיתָא סְתִימָאָה דִּילָן תְּנִינוּ, לְקַבְּלִיהוֹן דְּאַרְבַּע וְעֶשְׂרִים סְפָרִים דְּאַתְכְּלִילֵן בְּאוֹרִיתָא:

עִינֵין דְרִישָׁא אִינוֹן עִינֵין דְּלֹא מִסְתַּמְרִין מִנִּיהוּ חִיבָא. עִינֵין דְנִימִין וְלֹא נִימִין, וּבְגִין כֶּף אִקְרוּ עִינֵי כְּיוֹנִים. מֵאִי יוֹנִים, כְּמָה דְאַתְּ אֲמַר, וְלֹא תוֹנוּ אִישׁ אֶת עַמִּיתוֹ. וְעַל דָּא כְּתִיב, וַיֹּאמְרוּ לֹא יִרְאֶה יְהוָה וְכְתִיב, הִנֵּטַע אֲזֹן הָלֹא יִשְׁמַע, אִם יֵצֵר עֵין הָלֹא יִבִּיט. תְּקוּנָא דְעַל עִינָא שַׁעְרֵי דְמִתְשַׁעְרֵן בְּשִׁיעוּרָא שְׁלִים, מְאִינוֹן שַׁעְרִין תַלְלֵן שְׁבַע מָאָה אַלְפֵי מְאָרִי דְאַשְׁגָּחוּתָא לְאַגְחָא קָרְבָא. וּבְדִין קִנְמֵי כְּלָהוּ מְשׁוּלְשְׁלִיָּהוֹן וּמִתְפַּקְחִין עִינֵין. כְּסוּתָא דְעַל עִינֵין גְּבִינִין מִתְאַחֲדֵן בְּהוּ. וְאַלְף וְאַרְבַּע מָאָה רַבְּנֵן מְאִרֵי תְרִיסִין מִתְאַחֲדֵן בְּהוּ. וְאִינוֹן אִקְרוּן כְּסוּתָא דְעִינֵין. וְכָל אִינוֹן דְּאִקְרוּן עִינֵי יְהוָה לֹא פִקְחִין וְלֹא מִתְעַרִין, בְּרַבּוּמָנָא דְאַלִין כְּסוּתֵי דְגְבִינֵין מִתְפַּרְשִין אִינוֹן תַּתְּאִי מַעֲלָאִי. וּבִשְׁעָתָא דְאַתְפַּרְשֵׁן גְּבִינֵי תַתְּאִי מַעֲלָאִי, וְיִתְבִּין אֲתַר לְאַשְׁגָּחָא, מִתְפַּקְחִין עִינֵין וְאַתְחֲזִי כְּמָאן דְאַתְעַר מְשֻׁנְתִיָּה. וְאַתְסַחְרוּ עִינֵין וְחֲמָאן לְעִינָא פִקִּיחָא וְאַתְסַחֵן בְּחוּרָא דִּילִיָּה. וְכֵד אֲתַסְחִין אֲתַפְּכֵן מְאִרְיָהוֹן דְּדִינוֹן לְיִשְׂרָאֵל. וּבְגִין כֶּף כְּתִיב עוֹרָה לְמָה תִּישֵׁן אֲדָנִי, הִקִּיצָה:

אַרְבַּע גְּוִנִין אֲתַחֲזִין בְּאִינוֹן עִינֵין, מְאִינוֹן נְהִירִין אַרְבַּע בְּתֵי דְתַפְלִין דְנְהִירִין בְּרַהֲיִטִי מוּחָא. שְׁבַעָה דְאִקְרוּן עִינֵי יְהוָה דְאַשְׁגָּחוּתָא נְפָקִי מִגּוֹן אֲכָמָא דְעִינָא, כְּמָה דְאוֹקִימָנָא בְּאַדְרָא, דְכְּתִיב, עַל אֲבֵן אַחַת שְׁבַעָה עִינִים. וְאִינוֹן גְּוִנִין מִתְלַהֲטִין בְּסִטְרֵיהוּ. מִסְמָקָא נְפָקִין אֲחֵרִינִין מְאִרֵי דְאַשְׁגָּחוּתָא לְדִינָא. וְאִינוֹן אִקְרוּן, כִּי יְהוָה עִינֵיו מְשֻׁטוּת בְּכָל הָאָרֶץ. מְשֻׁטוּת וְלֹא מְשׁוּטָטִים, בְּגִין דְּכְּלָהוּ דִינָא. מִיּוּרָקָא נְפָקִין אֲחֵרִינִין דְקִנְמִין לְגַלְגָּאָה עוֹבְדִין בֵּין טָב וּבֵין בִּישׁ, דְכְּתִיב, כִּי עִינָיו עַל דְרָכֵי אִישׁ. וְאַלִין אִקְרוּן עִינֵי יְהוָה הֵמָּה מְשׁוּטָטִים, מְשׁוּטָטִים וְלֹא מְשׁוּטָטוּת, בְּגִין דְּאִינוֹן לְתִרִין סִטְרִין לְטָב וּלְבִישׁ. מִתְחַרָא נְפָקִין כָּל אִינוֹן רַחֲמֵי, כָּל אִינוֹן טָבָאן דְמִשְׁתַּכְּחֵי בְעֻלְמָא, לְאוֹטְבָא לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, וּבְדִין

מתסכין כל אינון תלת גוני לרחמא עליהו.

אליו גונין מתערבין דא בְּדָא ומתדבקן דא בְּדָא. כל חד אוזיף לחבריה מגוני דיליה, בר מחנרא, דכלהו כלילן ביה. כד אצטרף הוא חפי על פלא. כל גונין דלתתא לא יכלין כל בני עלמא לאסתרא לון חנרא לאכמא לסמקא ולירוקא, והכא באשגחא חד בלהו אתאחדן ואתסחין בחנרא. גביו לא משתכין בר כד בעין גוני דחור לאשגחא. בגין דגביון יחבין אתר לאשגחא לכלהו גוני. ואי אינון לא יחבין אתר, לא יכלין לאשגחא ולאסתפלל. גביון לא קימין ולא משתכין שעטא חדא שלימתא, אלא פקחין וסתמין, סתמין ופקחין, משום עינא פקחא דקאי עליהו, ועל דא כתיב, והחיות רצוא ושוב, והא אוקימנא. כתיב עניף תראינה ירושלים נזה שאנן. וכתיב, תמיד עיני יהוה אליהו ביה מרשית השנה. דהא ירושלים בעינא כן, דכתיב, צדק ילין ביה. ובגין כן ירושלים ולא ציון, דכתיב ציון במשפט תפדה. דכלא רחמי. עניף, עניף כתיב, עינא דעתיקא קדישא סתימא דכלא. השתא עיני יהוה אליהו ביה לטב ולביש כמה דאתחזי. בגין כן לא אתקינו בקיומא תדיר. והתם עניף תראינה ירושלים פלא לטב, פלא ברחמי, דכתיב, וברחמים גדלים אקבצף. תמיד עיני יהוה אליהו ביה מרשית השנה. מרשית חסר א' כתיב, ולא ראשית באליף. מאן היא הא דלתתא וילעלא. כתיב, השליף משמים ארץ תפארת ישאל, מאי טעמא השליף משמים ארץ, משום דכתיב אלביש שמים קדרות. וענין בקדרותא בגונא אכמא אתחפז. מרשית השנה מאן אתר מסתפלין בירושלים אליו עיני יהוה. חור ופרש, מרשית השנה, דהוא דינא בלא אליף, ודינא אתאחד בסטרהא אף על גב דלאו הוא דינא ממש. ועד אחרית שנה. אחרית שנה ודאי דינא אשתכח. דהא כתיב: צדק ילין ביה, דהיא אחרית השנה. תא חזי, אליף בלחודוי אקרי ראשון, דכר באליף סתים וגניז מה דלא אתידע. כד אתחפר האי אליף באתר אתרא אקרי ראשית. ואי תימא דאתחברא. לא. אלא אתגליא ביה ונהיר ליה, וכדין אקרי ראשית. ואפלו בהאי ראשית לא אשגח בירושלים. דאלמלא הות בהאי אתקומת תדינא. אכל מרשית כתיב. וילעלא דאתי כתיב ראשון לציון הגה הנם:

חוטמא דזעיר אנפין תקונא דפרצופא. כל פרצופא ביה אשתמודע. חוטמא דא לא כחוטמא דעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין. דחוטמא דעתיקא חיים דחיים לכלא, דהא מתרין נוקבין נפקין רוחין דחייין לכלא, בהאי זעיר אנפין כתיב, עלה עשן באפו. בהאי תנא כל גוני אחידן ביה. בכל גונא וגונא אחידן כמה מאריהון דדינא קשיא דאחידן בההוא תנא. ולא מתבסמין בלהו אלא בתנא דמדבקא דלתתא. ועל דא כתיב, וירח יהוה את ריח הניחח. מהו הניחח, אתבסמותא דמארי דינא, נחת רוח. וירח יהוה את ריח הניחח, את ריח הקרבן לא כתיב, אלא את ריח הניחח, דכלהו גבוראן דאחידן בחוטמא. וכל דאתאחדן ביה, בלהו מתבסמן. וכמה גבוראן מתאחדן כחדא, דכתיב מי ימלל גבורות יהוה, ישמיע כל תהלתו. והאי חוטמא מחד נוקבא נפק אשא דאכלא כל שאר אשין, ומחד נוקבא תנא. והאי והאי משתככי באשא ותנא דמדבקא, ואתגליא האי עתיקא קדישא ואשתכח פלא. הני דאתמר, ותהלתי אחסם לך. חוטמא דעתיקא קדישא אריף ומתפשט ואקרי ארף אפים. והאי חוטמא זעיר. וכד תנא שרי נפיק בבחילו ואחעביד דינא, ומאן מעכב להאי, חוטמא דעתיקא, וכלא כמה דאמינא באדרא ואתערו חבריא. ובספרא דרב המנוא סבא אוקים הני תרי

נוקבי, מחד תננא ואשא. ומחד נחא ורוחא טבא דאית ביה זמינא ושמאלא. וכתוב, וריח לו פלגנון. ובנוקבא כתיב, וריח אפך כפתפוחים. ומה בנוקבא הכי, כל שכן ביה, ושפיר קאמר. ומה דאמר וריח יהנה את ריח הניחח. הניחח בתרי סטרי. חד נחא דאתגליא עתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. דהאי הוא נחא ואתפסמותא לכלא. וחד אתפסמותא דלתתא בההוא תננא ואשא דמדבחה. ובגין דאיהו מתרין סטרינן כתיב ניהח. וכלא בזעיר אנפין אתמר:

תרי אודנין למשמע טב וביש. ותרניהו סלקין לחד, דכתיב, חטה אלהי אונד ושמע. אודנא לגו. בגו דיליה תליא ברשימין עקימין, בגין דיתעבב קלא לאעלא במוחא ויבחינן ביה מוחא ולא בבהילו. דכל מלה דחיי בבהילו לא חיי בחכמתא שלימתא. מאודנין אלן תלן כל מאריהון דגדפין דנטלין קלא מעלמא. וכלהו הכי אקרון אונד יהנה. דכתיב בהו כי עוף השמים יוליך את הקול. כי עוף השמים יוליך את הקול האי קרא קשיא. השתא מאי קול אכא הכא, דהא רישא דקרא כתיב, גם במדעך מלך אל תקלל. במדעך כתיב. ובחדרי משכבך, מאי טעמא, כי עוף השמים יוליך את הקול, והא ליכא הכא קלא. אלא ודאי כל מה דחשיב בר נש וכל מה דיסתפל בלבוי, לא עביד מלה עד דאפיק לה בשפותיה. ואף על גב דאיהו לא אתפון ביה. וההיא מלה דאפיק מתבקע באוריא. ואזלא וסלקא וטסא בעלמא ואתעביד מגיה קלא. וההוא קלא נטלין ליה מארי דגדפין וסלקין ליה למלכא ועייל באודנוי. הדא הוא דכתיב, וישמע יהנה את קול דבריכם. וישמע יהנה ויחר אפו. ובגין כך כל צלותא ובעותא דבעי בר נש מקמי קדשא בריך הוא, בעי לאפקא מלין בשפתיה. דאי לא אפיק לון, לאו צלותיה צלותא, ולא בעותיה בעותא. וכיון דמלין נפקין מתבקעין באוריא, וסלקין וטסין ואתעבידו קלא ונטיל לון מאן דנטיל. ואחיד לון לאתר כתרא קדישא ברישא דמלכא.

מתלת חללי דמוחי נטיף נטיפא לאודנין וההוא אקרי נחל כרית. כמה דאתא אמר, נחל כרית, כלומר כריתא דאודנין. וקלא עייל בההוא עקימא ואשתאב בנהרא דההוא נטיפא, וכדין אתעבב תמן ואתבחינן בין טב לביש, הדא הוא דכתיב כי און מלין תבחן. מאי טעמא און מלין תבחן, משום דאתעבב קלא בההוא נהרא דנטיפא בעקימותא דאודנין, ולא עייל בבהילו. ובגין כך אתבחינן בין טב לביש. וחד יטעם לאכל, מאי טעמא וחד יטעם לאכל, בגין דיתעבב תמן ולא עייל בבהילו בגופא. ועל דא יטעם ויתבחן בין מתיקא למריר.

בהאי נוקבא דאודנין תלן נוקבין אחרנין. נוקבא דעינין, נוקבא דפמא, נוקבא דחוטמא. מההוא קלא דעייל בנוקבא דאודנין, אי אצטריך עייל לנוקבי דעינין, ונבעין דמעין מההוא קלא. אי אצטריך עייל לנוקבא דחוטמא דפרדשקא ומפקי תננא ואשא מההוא קלא. הדא הוא דכתיב, וישמע יהנה ויחר אפו, ותבער בם אש יהנה. ואי אצטריך עייל מההוא קלא לנוקבא דפמא. ומליל וגור מלין. מההוא קלא כלא. מההוא קלא דאודנין, עייל בכל גופא ואתרגיש מגיה. כלא תליא בהאי אודנא. ופאה מאן דנטיר מלוי. על דא כתיב, נצר לשונך מרע, ושפתיך מדבר מרמה. האי אודנא קרי ביה שמיעה. ובשמיעה אתפלילן אינון תלת מוחי, דאינון חכמה בינה ודעת. חכמה אתפליל ביה, דכתיב, ונתת לעבדך לב שמע. בינה, כמה דאתא אמר, דבר כי שמע עבדך. כי שמעים אנחנו. דעת, כמה דאתא אמר, שמע בני וקח אמרי. ומצותי תצפן אתך. הא כלא תלן באודנין.

בהאי אודנא תלן צלותין ובעותין ופקיחא דענין. הָדא הוא דכתיב, הָשָׂה אֱלֹהִי אֲנֹכִי וְשָׁמַע, פָּקַח עֵינַי וַיֵּרָא. הָא פֿלא ביה תליא. בהאי אודנא תלן רזין עלאין דלא נפקין לבר. בגין כִּף היא עקימא לגו ורזא דרזין סתימין ביה. וי לההוא מגלה רזין. ובגין דהאי אודנא פניש רזין וַעֲקִימוּתָא דלגו נטיל לון, לא גלי רזין לאינון דַּעֲקִימִין בְּאַרְסֵיהּ, אֵלָא לאינון דלא עקימין. הָדא הוא דכתיב, סוּד יְהוָה לִירְאָיו, וּבְרִיתוֹ לַהֲדִינָם. דַּנְטְלִי אֶרְחוּ וְנַטְלִי מַלְיָן. ואינון דַּעֲקִימִין בְּאַרְסֵיהּ נַטְלִי מַלְיָן וְעִלְיָן לון בבהילו ולית בהו אַתר לאַתְּעַכְבָּא. וְכָל נוֹקְבִין אַחֲרֵינוּ מִתְּפַתְחִין בִּיה. עד דַּנְּפָקִין מַלְיָן בְּנוֹקְבָא דַּפְּמָא. וְאַלִין אַקְרוּן חֲבִיב דָּרָא, שְׁנוּאִי דַּקְדָּשָׁא בְּרִיף הוא. בַּמִּתְנִיתָא דִּילָן תַּנּוּ, כָּאֵלּוּ קִטִּיל גּוֹבְרִין, וְכָאֵלּוּ פֶּלַח לַעֲבוּדָה זָרָה. וְכָלָא בְּחֵד קָרָא, דְּכִתִּיב, לֹא תִלְךָ רֶכֶל בַּעֲמִידָה, לֹא תַעֲמֹד עַל דָּם רֵעֶךָ, אֲנִי יְהוָה. מָאן דַּעֲבֵר עַל הָאִי רִישָׁא דַּקָּרָא, כָּאֵלּוּ עֲבֵר עַל פֿלָא. זַכָּאָה חוּלְקִיהוֹן דַּצְּדִיקָא דַּעֲלִיהוּ כְּתִיב, וַיֵּאֱמַן רִיחַ מִכְסֶּה דְּבֵר. נֵאֱמַן רִיחַ וּדְאִי, דְּהָא רִיחָא דִּילְהוֹן מֵאַתֵּר עֲלָא קְדִישָׁא אֲשֶׁתִּילִף. ובגין כִּף נֵאֱמַן רִיחַ אַקְרוּן. וְסִימָן דָּא אֻקְיָמָנָא הָהוּא דַּמְגֵּלָה רִזִּין בְּיָדוֹעַ דַּנְּשֻׁמְתִּיה לָאו אִיהִי מְגוּפָא דַּמְלָכָא קְדִישָׁא. ובגין כִּף לִית בִּיה רָזָא וְלֹא מֵאַתֵּר דַּרְזָא הוּא. וְכֵד תִּפּוֹק נִשְׁמַתִּיה לָא אַתְּדַבְּקָא בְּגוּפָא דַּמְלָכָא דְּהָא לָא אַתְרִיהּ הוּא. וִי לַהֲהוּא בֵּר נֶשׁ, וִי לִיה, וִי לְנִשְׁמַתִּיה. זַכָּאָה חוּלְקִיהוֹן דַּצְּדִיקָא דַּמְכַּסִּין רִזִּין. כֹּל שְׂפָן רִזִּין עֲלָאִין דַּקְדָּשָׁא בְּרִיף הוּא. רִזִּין עֲלָאִין דַּמְלָכָא קְדִישָׁא. עֲלִיהוּ כְּתִיב, וַעֲמֹד פֿלֶם צְדִיקִים לַעֲוֹלֹם יִירָשׁוּ אֶרֶץ.

אַנְפוּי כְּתָרִין תַּקְרוּבִין דְּבוּסְמָא כְּלָהוּ סְהִדוּתָא עַל מָה דַּאֲמִינָא. דְּהָא סְהִדוּתָא בְּהוּ תְּלִיא, וְכָלָא תְּלִיא סְהִדוּתָא, אֲבָל הֵי תַּקְרוּבִי דְּבוּסְמָא חוּרָא וְסַמָּקָא, סְהִדוּתָא לֵאבָא וְאַמָּא. סְהִדוּתָא לֵאחֲסָנָא דִּירִית וְאַחִיד לון, וְהָא בַּמִּתְנִיתָא דִּילָן אֻקְיָמָנָא כְּמָה פֿרָסִי בֵּין חוּרָא לְסַמָּקָא. וְאַתְּפִלְיָן בִּיה כְּחָדָא בְּסִטְרָא דַּחוּרָא. כֵּד אַתְּנַהִיר מִן נַהִירוֹ דַּחוּרָא דַּעֲתִיקָא. חֲפִיא הָהוּא חוּרָא עַל סַמָּקָא. וְכָלָא בְּנַהִירוֹ אֲשֶׁתִּכַּח. וּבְדִין כְּתִיב, יָאֵר יְהוָה פָּנָיו אֵלֶיךָ. וְכֵד תִּלְן דִּינִין בַּעֲלָמָא אֲשֶׁתִּכַּח סְגִירוּתָא כְּלָלָא. וְסַמָּקָא אַתְּפִשֵׁט בַּאֲנָפִין וְחֲפִיא עַל חוּרָא, וּבְדִין פֿלָא אֲשֶׁתִּכַּח בְּדִנָּא, וּבְדִין כְּתִיב, פָּנֵי יְהוָה בַּעֲשֵׂי רָע, וְכָלָא בְּהָאִי תְּלִיא, וּבְגִין דָּא סְהִדוּתָא הוּא כְּלָלָא. כְּמָה וְכְמָה מֵאִרִי תִּרְסִין מִחֲפָאן לַהֲנִי גּוֹנִי, מִצַּפָּאן לַהֲנִי גּוֹנִי. כֵּד נַהִירִין גּוֹנִי כֹל עֲלָמִין כְּלָהוּ בְּחֵדוֹ. בְּזַמָּנָא דַּנְּהִיר חוּרָא פֿלָא אַתְּחִזוּ בְּהָהוּא גּוֹנָא. וְכֵד אַתְּחִזוּ בְּסַמָּקָא, פֿלָא הֵי אַתְּחִזוּ בְּהָהוּא גּוֹנָא. בְּאַלִין תַּקְרוּבִין דְּבוּסְמָא שְׁאִרֵי דִּיקָנָא לַאֲתַחְזָא מְרִישָׁא דַּאֲוִדִּין. וְנַחֲתִי וְסִלִּיק בַּתַּקְרוּבָתָא דְּבוּסְמָא :

שְׁעָרִין אַכְמִין דִּיקָנָא בַּתְּקוּנָא יָאֵה שְׁפִיר, כְּגַבְרַת תַּקִּיף שְׁפִיר, מִשְׁחָא דְּרַבּוּת דִּיקָנָא עֲלָא דַּעֲתִיקָא בְּהָא דִּיקָנָא דַּעֲזִיר אַנְפִין אַתְּחִזִי וְנַהִיר. שְׁפִירוֹ דְּהָא דִּיקָנָא בַּתְּשַׁעָה תַּקוּנִין אֲשֶׁתִּכַּח. וְכֵד מִשְׁחָא דְּרַבּוּת דַּתֵּלַת עֶשֶׂר נְבִיעִין דִּיקָנָא דַּעֲתִיקָא קְדִישָׁא נַהִיר בְּהָא דִּיקָנָא אֲשֶׁתִּכַּחוּ עֶשְׂרִין וְתִרְנִין תַּקוּנִין. וּבְדִין מִתְּבָרְכִין כְּלָהוּ. וְיִשְׂרָאֵל סָבָא מִתְּבָרְכָא בְּהָא. וְסִימָן בְּךָ יִבְרַךְ יִשְׂרָאֵל. כֹּל תַּקוּנִין דִּיקָנָא דָּא אֻקְיָמָנָא בְּאַדְרָא קְדִישָׁא דְּכָלָהוּ מִתַּקוּנִין דִּיקָנָא דַּעֲתִיקָא קְדִישָׁא אַתְּתַקְנוּ. וְהָכָא בַּעֲיָנָא לְגַלְּאָה מָה דְּלֹא אַתְּגִלִּי תַּמָּן. בְּגִין לְמַעַל בְּלָא כְּסוּפָא. שְׁתָּא אִינוּן, תַּשְׁעָה אַקְרוּן. תַּקוּנָא קְדָמָא. נֶפֶק הָהוּא נִיצוּצָא בּוֹצִינָא דַּקְרִדִּינוּתָא, וְכִטְשׁ בַּתְּחֹת שְׁעָרָא דְּרִישָׁא מִתְּחֹת קוֹצִין דַּעַל אֲוִדִּין. וְנַחֲתִי מִקְמִי פִתְחָא דַּאֲוִדִּין עַד רִישָׁא דַּפְּמָא. הָא תַּקוּנָא דָּא מַעֲתִיקָא קְדִישָׁא לָא אֲשֶׁתִּכַּח, כֵּד נִגִּיד מוֹלָא דַּעֲתִיקָא

קדישא, ותליא מניה ההוא מבוועא דחכמתא, אלא פד אמא אתמשכת ואתקלילת באורא דכנא, ההוא חורא נקיט אמא. וניצוצא עאלת ונפקת ואתאחד דא בדא ואתעבידו חד תקונא. וכד אצטריך סלקא דא על דא ואתפסגא חד מקמי חד. ובגין כך כלא אצטריך. חד למעבד נוקמין וחד לרחמא. ועל האי תאיב להאי דיקנא דוד מלכא כמה דאוקימנא. בהאי דיקנא תשעה תקונין אשתכחו, שתא רבון דתלין בהו מתפשטין בכל גופא. ואלין שתא דתלין, תלין בשערי דתחות תקרובתא דבוסמין, תלת מהאי סטרא ותלת מהאי סטרא. ובקירותא דדיקנא תלין תלת אחרנין. חד לעלא בשפון. ותריין באינון שערין דתלין עד טבורא. וכל הני שתא, תלת מכאן ותלת מכאן, אתמשכון ותלין פלהון באינון שערי דתלין ומתפשטין בכל גופא. ובגין דהני תלתא אינון בקירוי דדיקנא יתיר מכלהו, כתיב בהו שמה קדישא, דכתיב, מן המצר קראתי יה, ענני במרחב יה, יהוה לי לא אירא. והא דאוקימנא באדרא מן המצר קראתי יה מאתר דשערי דיקנא לאתפשטא, דהוא אתר דחיק מקמי אודנין שפיר הוא. ובספרא דאגדתא דבי רב יבא סבא הכי אמר ואוקים, דשירותא דדיקנא מחסד עלאה, דכתיב, לך יהוה הגדלה והגבורה והתפארת, וכלא הכי הוא והכי שארי. ותשעה אתמשכון ותלין בדיקנא. ומקמי אודנין הכי שארי. וקיומא לא מתקמין אלא באתר אחרא כמה דאוקימנא. וכד אצטריך עלמא לרחמי אתגליא מזלא קדישא, וכל הני תקונין דבדיקנא יקרא דזעיר אנפין, פלהו רחמי משתכחי. וכד אצטריך לדינא מתחזא דינא. וכדין עבדין נוקמין לשנאיהון דישאל לאינון דעקין להו, כל נקירוי דדיקנא באינון שערי דתלין אנהו, משום דכלא בהאי תלין. כל הני שערי דדיקנא דזעיר אנפין פלהו קשישין ותקפיין. משום דכלהו אכפין לדינן בשעתא דמזלא קדישא אתגלי, וכד בעי לאגחא קרבא בהאי דיקנא אתחזי כגבר תקיף מארי נצחון קרבא. וכדין מריט מאן דמריט ואגליש מאן דאגליש.

הני תשעה תקונין אמרן משה זמנא תננא בשעתא דאצטריך לאהדרא לון פלהו רחמי. דאף על גב דתליסר תקונין לא אמרן השתא. בכונה תליא מלתא. דהא לא יעול בהני תקונין לאדפרא, אלא במזלא אתפון ואדפר ליה, דהא הוא דכתיב, ועתה יגדל נא פח אדני. מאן פח אדני, ההוא דאקרי מזלא קדישא, סתימא דכל סתימין, דחילא דא ונהירו דא ממזלא תלי. וכיון דאמר משה דא ואדפר דא ואתפון ביה. אמר הני תשעה תקונין דתלין בזעיר אנפין, בגין דנהירו כלהו ולא ישתכח דינא. ועל דא כלא במזלא תלי.

האי דיקנא פד שראן שערי לאתערא, אתחזי כגבר תקיף כגבר מארי נצחון קרבין. בהאי דיקנא נגיד משח דרבות מעתיקא סתימא, כמה דאתא אמר, פשמן הטוב על הראש ירד על הזקן, זקן אחרון. אלן שערי לא חפין על שפון. ושפון פלהו סמקין כורדא, דכתיב, שפתותיו שושנים. שפון מרחשון גבורה, מרחשון חכמתא. באינון שפון תלין טב וביש, חיי ומותא. מאלין שפון תלין מאריהון דאתערוותא. דכד מרחשין אלן שפון, מתערין כלא למגור דינא בכל פתי דינין דאקרון עירין. דכתיב, בגזרת עירין פתגמא. מאי עיר, בספרא דאגדתא תנינן, כמה דאתא אמר ויהי ערך. דמתערין דינין לאינון דלא אתרחימו לעלא. בגין כך מתערין אליו דאינון מארי דכבו להו. ועם כל דא בתרי גוני, ברחמי ודינא. ועל דא אקרון עיר וקדיש, דינא ורחמי. ובאלין שפון אתחזי פמא פד אתפתח.

רוחא דנפיק מן פמא ביה מתלבשין פמה אלף ורבבון, וכד אתפשט מתלבשין ביה נביאן מהימני, וכלהו פי יהנה אקרון. פד מלין נפקין מן פמא ומתרחשין בשפון, מנהרין לכלהו תמני סרי אלפי עלמין. עד דמתקטרין כלהו פחדא. בתמניסר ארחין ושבילין דאשתמודען. וכלא מחכאן לפמא דא בלישן ממלל רבבון בקטרא דטיהרא בעוטרא. ועל דא כתיב, חכו ממתקים. ממתקים ודאי. מאי חכו, כמה דאת אמר וחד יטעם לאכל. וכלו מחמדים אש ומים. אשא ומיא מתתקנין ויאן בצירוי. דהא גוני מתחברין פחדא. חכו באתון רשימן דמתגלפן בעטרי גלידין. אחה"ע בגרון. א' דטריד מלכין ומהעדה מלכין ומהקים מלכין. ח' דטריד ונחית וסליק ועטרי, כביש באשא גליד ברוחא. ה' ינוקא דאמא סטיר לנוקבא. אתפשט לנוקבא רבא בתיאובתא דקרתא קדישא דמתקטרי אתרין דא בדא. כמה דאת אמר, הר המור, גבעת הלבונה. ע' טיהרא דטיפסא גליפא בשפסא, רהיטין דענפין מתאחדן לסטרי לרוחין גליפין. והא ברזי דאתון דשלמה מלכא אתעטרו אלין אתון דא בדא. גיכ"ק בחיד, כמה דאת אמר, וחד יטעם לאכל. ה'אכל תפל מבלי מלח. וכתוב, והיה מעשה הצדקה שלום. הנחמדים מזקה ומפז רב, ומתוקים מדבש ונופת צופים. מתוקים ודאי. דוד מלכא אמר, גם עבדך נזהר בהם. אסהדנא עלי דכל יומאי אזהרנא בהו דלא לאטעאזא בהו, בר יומא חד דעטירנא עטרי מלכא במערפתא דמרוגניא, וחקמינא דאשא מתלהטא אפותיא דמירוגנא ואנדעזענא. מההוא יומא אזהרנא בדעתאי בהו ולא שביקנא לון כל יומאי. ופאה חולקיה מאן דאזהר במתיקא דמלכא וטעים בהו כדחקזי, על דא כתיב, טעמו וראו כי טוב יהנה. וכתוב, לכו לחמו בלחמי.

אתפשט דכורא בדעת ואתמלין אכסדין ואדרין. מרישא דגולגלתא שרי ואתפשט בכל גופא מחדוי ודרועי ובכלא. מאחורוי אתדבק ניצוצא דבוצינא דקרדינותא ולהטא. ואפיק גולגלתא חדא סתימא מפל סטרי. ונהירו דתרי מוחי גליפן בה ואתדבקת בסטרי דכורא. בגין כן אתקרי יונתי תמתי. אל תקרי תמתי אלא תאומתי ודאי. שערוי דנוקבא כלילן בהו גוני, כדכתיב, ודלת ראשך כארגמן. אתקטר גבורה בחמש גבוראן. ואתפשט נוקבא בסטרהא, ואתדבקת בסטרי דכורא. עד דאתפרשא מסטרי ואתיאת לאתחברא עמיה אנפין באנפין. וכד מתחברין מתחזין חד גופא ממש. מהכא אוליפנא דכר בלחודי אתחזי פלג גופא וכלא איהו רחמי. וכך נוקבא, וכד מתחברין פחדא אתחזי פלג חד גופא ממש. והכי הוא. אוף הכא פד דכר אתחבר בנוקבא פלא הוא חד גופא. ועלמין כלהו בחדו, דהא כלהו מגופא שלים מתברכן. והינו רזא, על כן ברך יהנה את יום השבת ויקדשהו. דהא אשתכח פלא בחד גופא שלים. דהא מטרוניתא אתדבקת במלכא ואשתכח גופא חד. ועל כן ברבאן משתכחין בהאי יומא. ומהכא מאן דלא אשתכח דכר ונוקבא אקרי פלג גופא. ולית ברבא שריא במלה פגימא וחסרה, אלא באתר שלים, במלה שלים, ולא בפלגות מלה. ופלגות מלה לא אתקנים לעלמין ולא אתברא לעלמין. נוי דנוקבא פלא מנוי דכורא הוא. והא אוקימנא מלי ואשתמודען ביני חבריא. מהאי נוקבא מתאחדן כל אינון דלתתא. מנה נקין ומתברכין. והאי אתקריאת אם ללהו. כמה דאתרא אם לגופא וכל גופא מנה נקא. כן האי אם ללהו אחרנין דלתתא.

כתיב, אמר לחכמה אחתי את. אית חכמה ואית חכמה. והאי נוקבא אתקרי חכמה ועירא לגבי אתרא.

ועל דא פתיב, אחות לנו קטנה ושדים אין לה, דהא דא בגלותא אתמשך. אחות לנו קטנה ודאי קטנה
 אתחזי. אבל רבךא היא וסגיאה היא. דהא היא שלימו דנטיל מפלא. כמה דכתיב, אני חומה ושדי
 כמגדלות. ושדי דהא מלן אינון לינקא לכלא. כמגדלות דאינון נהרין רבךבין דנפקי מאמא עלאה.
 תו אתפשט דכורא בימינא ושמאלא, בירותא דאחסנא. וכד גוני אתחברו אקרי תפארת. ואתתקן כל
 גופא ואתעביד אילנא רבךא ותקיף שפיר ויאה. תחתיה תטלל חיות ברא ובענפיה ידורן צפרי
 שמיא. ומזון לכלא בה. דרועוי ימינא ושמאלא בימינא חיים וחסד. בשמאלא מיתה וגבורה. מעוי
 אתתקן בדעת. ואתמלן כל אכסדרין ואדרין כמה דאמינא, דכתיב וידעת חדרים ימלאו. תו אתפשט
 גופא בתרין שוקין, ומתאחדן ביניהו תרין פולגן ותרין ביצי דכורא. דכל משחא וירבות וחילא דכל
 גופא בהו אתפנש. דכל חילין דנפקי. מנהון נפקין ושרן פלא בפוס אמה. ובגין כך אקרון צבאות,
 ואינון נצח והוד. תפארת יהוה. נצח והוד, צבאות. ובגין כך יהוה צבאות. אמה דכורא סימא דכל
 גופא, ואקרי יסוד, ודא הוא דרגא דמבסס לנוקבא. וכל תיאובתא דכורא לגבי נוקבא בהאי יסוד.
 עייל לנוקבא לאתר דאקרי ציון. דהתם הוא אתר כסותא דנוקבא כבית רחם לאתתא. ובגין כך יהוה
 צבאות אקרי יסוד. פתיב, פי כחר יהוה בציון, איה למושב לו. כד אתפרשת מטרוניתא ואתחברת
 במלכא אנפין באנפין במעלי שבתא, אתעביד פלא חד גופא. וכדין יתיב קדשא בריך הוא בכרסיה.
 ואקרי כלא שמא שלים שמא קדישא. בריך שמיא לעלם ולעלמי עלמין. כל אלין מלין סליקנא עד
 יומא דא דאתעטר בהו לעלמא דאתי. והשתא אתגלן הכא, זכאה חולקי.

האי מטרוניתא כד אתחברת עם מלכא כל עלמין מתברכן ואשתכחו בתדנותא לכלא. כמה דכורא
 כליל בתלתא ושירותא בתלתא. כך פלא הכי וסימא דכל גופא הכי. ומטרוניתא לא מתברכא אלא
 בכללא דתלתא אלין. דאינון נצח הוד יסוד. ומתבסמא ומתברכא באתר דאקרי קדש הקדשים
 דלתתא, דכתיב, פי שם צוה יהוה את הברכה. דהא תרין דרגין אינון לעילא ותתא. ובגין כך לית
 רשותא למיעל תמן. בר פהנא רבא דאתי מסטרא דחסד. בגין דלא עייל לההוא אתר דלעלא אלא
 ההוא דאקרי חסד. ועייל בקדש הקדשים ומתבסמא נוקבא. ומתברכא האי קדש הקדשים בגו לגו
 אתר דאקרי ציון. ציון וירושלים. תרין דרגין אינון, חד רחמי וחד דינא. ציון דכתיב, ציון במשפט
 תפדה. ירושלים דכתיב צדק ילין בה. כמה דאוקימנא. וכל תיאובתא דכורא לגבי נוקבא הכא הוא.
 וקרינן להו ברכה. דמתמן נפקי ברכן לכלהו עלמין וכלהו מתברכן. האי אתר אקרי קדש, וכל קדשים
 דכורא עילין תמן בההוא דרגא דאמינא. וכלהו אתין מרישא עלאה דגילגלתא דכורא. מסטרא
 דמוחי עלאי דשרין ביה ונגיד ההיא ברכה בכל שיפי גופא. עד אינון דאקרון צבאות. וכל ההוא
 נגידו דאתנגיד מכל גופא מתפנשי תמן. ועל דא אקרון צבאות, דכל צבאות דעלאין ותתאין מתמן
 נפקין. וההוא נגידו בתר דאתכניש תמן שרין ליה בההוא יסוד קדישא פלא חורא. בגין כך אקרי
 חסד. וההוא חסד עייל לקדש הקדשים, דכתיב, פי שם צוה יהוה את הברכה, חיים עד-העולם.

אמר רבי אבא, לא סים בוצינא קדישא למימר חיים עד דאשתככו מלוי. ואנא פתבנא סבנא למכתב
 טפי, ולא שמענא ולא זקיפנא רישאי, דנהורא הוה סגי ולא הוה יכילנא לאסתפללא. אדהכי
 אנדעזענא, שמענא קלא דקארי ואמר, ארף ימים ושנות חיים, ושלום יוסיפו לך. שמענא קלא אחרא,

חיים שאל ממך נחתה לו, ארץ ימים עולם ועד. כל ההוא יומא לא אפסיק אשא מן ביתא ולא הנה מאן דמטי לגביה דלא יכילו. דנהורא ואשא הנה בסוחרניה כל ההוא יומא. נפילנא על ארעא וגענא. בתר דאזיל אשא חמינא לבוצינא קדישא קדש הקדשים דאסתלק מן עלמא, אתעטף שכיב על ימיניה ואנפוי חזיין. קם רבי אלעזר בריה נטיל ידי ונשיק לון. ואנא לחיכנא עפרא דתחות רגלוי. בעו חבריא למבכי ולא יכילו למללא. שארו חבריא בבכיה. ורבי אלעזר בריה נפל תלת זמנין ולא יכיל למפתח פומיה. לבתר פתח ואמר, אבא אבא. תלת הוו, חד אתחזרו, השתא תגוד חיותא, צפארן טאסין משתקען בנוקבא דימא רבא. וחבריא בלהו שתין דמא. קם רבי חיא על רגלוי ואמר, עד השתא בוצינא קדישא מסתפל עלן, השתא לאו הוא עדן אלא לאשתדלא ביקריה. קם רבי אלעזר ורבי אבא, נטלו ליה בטקרא דסקלא. מאן חמא ערבובינא דחבריא, וכל ביתא הנה סליק ריחין. סליקו ביה בפורייה. ולא אשתמש ביה אלא רבי אלעזר ורבי אבא. אתו טריקין ומארי תריסין דכפר צפורי. והוו בני מרוניא צוחין בקטירין וטרדי בהו, דחשיבו דלא יתקבר תמן. בתר דנפק פורינא הנה סליק באגירא ואשא הנה להיט קמיה. שמעו קלא, עולו ואתו ואתקנשו להלולא דרבי שמעון, לבוא שלום ינוחו על משכבותם. כד עאל למערתא שמעו קלא במערתא, זה האיש מרעיש הארץ מרגזי ממלכות. כמה פטרין ברקיעא משתכחין ביומא דין בגינך דנא רבי שמעון בן יוחאי דמאריה משתבח ביה בכל יומא. ופאה חולקיה לעלא ותתא. כמה גניזין עלאין מסתמך ליה. עליה אתמר, ואתה לך לקץ, ותנוח ותעמד לגרלך לקץ הימין:

לעילוי נשמת

רבי יצחק לוריא זצ"ל
רבי יהודה פתייה זצ"ל
רבי יוסף חיים - הבן איש חי זצ"ל

ת.נ.צ.ב.ה.